

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

БАЊА ЛУКА, ЈАНУАР, 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI, БРОЈ 707

НЕМА
ОДСТУПАЊА

Бијељина, 29. децембар 1999. године
Митинг Српске радикалне странке под називом:
ПРИДРУЖИТЕ НАМ СЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Земун
Трг победе 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног уредника:

Душан Весић

Помоћник главног уредника:

Јасминка Олуић

Број приредила редакција

„Велике Србије“ за Републику Српску

Уредник:

Огњен Тадић

Заменик уредника:

Радован Јовић

Редакција:

Наташа Андоновски, Весна Арсић,
Александар Вучић, Коста Димитријевић,
Вељко Дукић, Ивана Бурић,
Жана Живаљевић, Наташа Јовановић,
Момир Марковић, Огњен Михајловић,
Северин Поповић, Драгољуб
Стаменковић, Јадранка Шешел

Секретар редакције:

Љиљана Михајловић

Техничко уређење:

Драган Перић

Лектор:

Загорка Јоксимовић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Председник издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Потпредседник издавачког савета:

Петар Димовић

Издавачки савет:

Владимир Башкот, Маја Гојковић,
Ратко Гонди, Стево Драгишић,
Зоран Красић, Ратко Марчетић,
Томислав Николић, др Никола
Поплашен, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић, Драган Тодоровић

Шеф дистрибуције:

Зоран Дражиловић

Штампа:

„ЕТИКЕТА“, Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

„Велика Србија“,

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се „Велика Србија“ сматра производом из тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеја 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

ИСТРАЈАТИ

Република Српска, драги читаоци, налази се на великој прекретници: или ће постати демократска и слободна заједница српског народа - или ће се утопити у унитарну Босну и Херцеговину. Трећи избор је да постане, а то она већ сада по много чему и јесте, протекторат моћних светских сила у којем ће српски народ бити обесправљен и обезглављен. На српском народу је да одабаре којим путем ће даље.

Сложеност политичког тренутка у коме се налази Република Српска је и један од кључних разлога што Српска радикална странка поново покреће издање Велике Србије за Републику Српску, јер, наша је процена, само на такав начин можемо успоставити непосреднију комуникацију са српским партиотама којима је једина странка и једина партија Република Српска. Јер, изгубимо ли Српску, изгубили смо све, нема тада ништа ни од демократије ни од просперитета које нам великодушно нуде светску душебрижници збртимљени са свима који су се уротили против српског народа.

Наравно, драги читаоци, ништа то њима не би полазило за руком да нису успели међу нама Србима пронаћи верне сараднике који су спремни за шаку зелених новчаница продати и рођену браћу. Такве су брзо пронашли и још брже их устоличили на власт у Републици Српској која је све пре него што је власт српског народа. И тако је већ пуне две године. Постојећа квислиншка власт потрудила се да у том периоду потпуно разбије српско јединство и да све патриотске снаге поткажује својим моћним газдама који се не либе да на најбестијалнији начин све оне који су непослушни и „некооперативни“ претњама и терором блокира, да иронија буде већа, све то ставља у обланду некаквих назова демократских процеса. То је истина и наша реалност која је, свидело се то неком или не, таква каква јесте.

Српски радикали, без обзира на терор постојеће власти у Републици Српској, те њезиних ментора под плаштом мировних мисионара, нису никад пристали нити ће пристати да се мире постојећим стањем и прихвате ненародну власт. На тако нешто никад није ни помислио председник Републике Српске др Никола Поплашен који се, по наговору домаћих изрода, нашао на удару светских моћника. Без обзира на све те ујдурме, ипак, на уступке нико и не помишља. Зло нас јесте снашло, али не преостаје нам ништа друго већ борити се и издржавати све те ударце који пљуште са свих страна.

Издржали смо и тежа искушења, издржаћемо и ова. Наша снага је у нашој православној вери, наш понос је у нашој српској традицији, наша будућност је у нашој саборности којој се стално морамо враћати. Народ који ништа није спреман жртвовати за своју слободу, за своју државу и своју будућност, осуђен је на пропаст. Знају то добро Срби којима је слободе одувек мањкало, знају то и они који су пристали да за шаку проје служе и црном ђаволу, и зато смо спремни, као што нам то наша вера налаже, на прштање. Заблуделој браћи мора се помоћи, мора због њиховог рода и породе који ће их вечно проклињати.

На сву срећу патриотске снаге су из дана у дан све веће и јаче, а што ће показати и следећи општини, а не општински избори. Можда су они тренутак за преокрет, тренутак када ћемо се поново наћи у истом строју као што смо то били у минулом отаџбинском рату. Уосталом, ваљда нам је коначно свима јасно да не можемо себи дозволити још један луксуз - да као ратни добитници постанемо у миру губитници.

ТВ "ПАЛМА ПЛУС" ЈАГОДИНА, 20. ДЕЦЕМБАР 1999. ГОДИНЕ:
ГОСТ ЕМИСИЈЕ ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
ПРОФ. ДР НИКОЛА ПОПЛАШЕН

ПОЛИТИКА НА ДОБРОБИТ СРПСКОГ НАРОДА

- Што се тиче обављања функције, могу да питам вас и гледаоце, обавља ли Тони Блер функцију премијера Велике Британије, или господин Жак Ширак председника Француске, или су они просто инструмент неке моћне силе преко океана
- Много би било боље да постоји српска слога, која би обезбедила да се функционисање те институције одвија на уставан начин или да се замена изврши на уставан начин
- Какву год да изаберете власт, треба да је резултат бирачке воље народа који живи у Србији и Југославији
- Хашки трибунал је институција која нема никакве везе са међународним правом
- Пред нама су нова искушења и нове драме, али надам се да ћемо из њих извући корисне поуке

● Поштовани гледаоци, добро вече, ово је ТВ „Палма плус“, телевизија којој можете веровати јер вас информише из прве руке. Као што смо најављивали од понедељка, наш гост је др Никола Поплашен, председник Републике Српске.

Др Поплашен, добро вече и добро дошли у наш студио.

Др Никола Поплашен: Добро вече, боље вас нашао.

● Било је мало перипетија око путовања, Бубањ поток је изгледа био велика препрека па сте морали заобилазно да дођете до Јагодине.

Др Никола Поплашен: Да. У Београду и око Београда је у односу на Јагодину много снега и заиста смо били блокирани, па сам се извукао из колоне, вратио у Београд и преко Авале наставио пут. То је разлог зашто чега касним. Другог нема.

● Хвала вам велико у име гледалаца ТВ „Палма плус“, имајући у виду да нас заиста радикали никада нису изневерили када је реч о гостовању у Политикону ТВ „Палма плус“.

Др Поплашен, ја морам прво питање да поставим имајући у виду како се међународна заједница понаша према српској држави преко Дрине, према Републици Српској: обављате ли ви дужности председника Републике Српске, јер је то Бог хтео и народ хтео, односно гласао да ви будете председник Републике Српске.

Др Никола Поплашен: Дозволите најпре једну констатацију, два контрапитања и директан одговор. Што се тиче тога да ли су вас радикали изневерили, ни-

Др Никола Поплашен: „Инсистирање на Додик у је инсистирање на рушењу Републике Српске“

су они изневерили ни у другим стварима, и мислим да неће ни у Републици Српској, ни у Србији нити у Црној Гори.

Што се тиче обављања функције, могу да питам вас и гледаоце обавља ли То ни Блер функцију председника Владе Велике Британије, или господин Ширак председника Републике Француске. Или су они напосто инструменти неке моћне силе преко океана која им у детаље описује и доноси прописе које они само спроводе? Према томе, свет у коме живимо је у великој мери инструментализован и тиме где постоји аутономна суверена власт, људи који ту власт обављају налазе се у великим тешкоћама.

Друга ствар, Република Српска је створена пре неколико година, неки кажу да је ентитет, неки држава, неки ентитет са снажним државним елементима у оквиру међународно признате Босне и Херцеговине. Оваква држава никад у историји није постојала. Нигде није описана ни забележена. Због присуства страних трупа, које су себе претвориле у окупационе трупе са јако великим бројем цивила који обављају функцију власти до детаља, сада је тешко рећи да ли ја обављам функцију председника Републике, тим пре када се зна да ме је својом одлуком сменио високи представник.

Шпански фашиста

Сигурно је не обављам у пуном капацитету. И то због жеље и писма господина Карлоса Вестендорпа, односно његових налогодаваца преко океана. И нажалост, српском несрећом, то јест понашањем Владе Републике Српске, која је блокирала обављање функције председника Републике против Устава, и против Бога и против народа. И због тога се Република Српска налази у тешкој ситуацији.

У тешкој ситуацији се налазе институције председника Републике, Устав РС предвиђа више полупредседнички систем и обављања основних државних функција Републике Српске доведени су у питање. То је проблем, а не моја личност и то да ли ја седим у некој фотељи или не. То је најмање важно. Сигурно је много комфорије бити удаљен од те фотеље и не подносити све притиске, уцене и претње са разних страна.

Много би било боље да постоји српска слога која би обезбедила да се функционисање те институције одвија на уставан начин или да се замена изврши на уставан начин. Не бих ја био први председник неке републике који није довео свој мандат до краја. Али ја једино инсистирам на томе да се та смена, уколико је потребна, обави на уставан начин. Према томе, да Народна скупштина каже - расписаћемо референдум као што је Устав предвидео, да народ каже - председник Поплашен није задовољно, изабраћемо неког другог председника и то је решење.

● **Постоји криза владе, рекли бисмо, у Републици Српској. Је ли влада господина Додика изабрана после редовних вишестраначких избора у Републици Српској?**

Програм рушења Републике Српске

Др Никола Поплашен: То се у јавности доста погрешно представља. После сваких избора у свакој републици па, и у Републици Српској, нови парламент бира нову владу. Дакле, она влада која се затекне треба да обави неке техничке послове до избора нове. Тако је и на другим местима.

Међутим, код нас је проблем што је вршен снажан притисак, нарочито са америчке стране, да се именује Милорад Додик и нико други. Јер по њиховој процени, а то је речено и за столом, нема никог другог у Републици ко би могао обављати ту функцију. Они директно кажу - Милорад Додик има нашу подршку, други немају. Зашто има? Зато што нас слуша. Међутим, нисам ја био несклон и да Додик буде председник Владе, али за то ми је била потребна сагласност српске посланичке већине у Народној скупштини. Међутим, већина српских посланика у Народној скупштини била је против Додика. И сада, да сам и хтео, као што нисам хтео, јер то није био мој избор, да сам предложио Додика, он не би прошао јер га није хтела српска посланичка већина. Њега хоће неко други. Хоће га Странка демократске акције, односно Коалиција за целовиту и демократску Босну и Херцеговину коју контролишу Американци, и хоће га коалиција „Слога“ у Републици Српској, која је додатак Странци демократске акције Алије Изетбеговића; они онда направе већину коју Американци контролишу.

Међутим, патриотска већина је на другој страни. Ја напосто посланичку већину у Народној скупштини Републике Српске посматрам као српску већину. Јер Странка демократске акције, то јест њени посланици, иако су присутни по слову прописа, изборних правила које је утврдила међународна заједница не понашају се у складу са Уставом и законом.

Ја не могу да некога прихватим, не можете ви примити госта, који вам каже - Ја долазим вама у кућу и носим бомбу да вам је разрушим. Странка демократске акције има програм рушења Републике Српске; они су га написали и они га заговарају, не крију га и данас јавно обзнањују, објављују и инсистирају на његовој реализацији. Ја нисам изабран за председника Републике да бих рушио Републику Српску, него да бих је штитио. Према томе, тражим од свих посланика да се понашају у складу са Уставом и законом. Да су они који се понашају у складу са Уставом и законом направили већински предлог за мандатара владе, ја бих га прихватио. Предложио сам да се српска посланичка већина усугласи, преда ми ковертирано име; ја бих коверат отворио за скупштинском говорницом и прочитао име. То све под условом да се српска посланичка већина понаша у складу са уставом и законом.

Гелбардови диктати

То инсистирање на Додик у заправо је инсистирање на рушењу Републике Српске. И због тога је дошло до притиска са америчке стране - он или нико други. Јер они имају за циљ нестанак Републике Српске, брисање свих државних атрибута Републике Српске утврђених Дејтонским мировним споразумом и наш нестанак уз наш пристанак. У тако нечему заиста нисам могао учествовати и то је довело до одлуке високог представника Вестендорпа мојој смени. Заправо, његова формална одлука којом је мене и јавност обавестио о томе и не наводи никакав други разлог осим тога што нисам именован Додик. Он то и отворено каже. Нема другог разлога, не постоји. Замоллио сам више пута, у контактима са представницима међународних организација западних земаља, да ми наведу један једини случај кад сам прекршио Устав и Дејтонски споразум. Нема ниједног примера. Ни једног јединог елемента. Не можете ви некоме рећи да је убица и да треба да иде у затвор ако не знате кога је убио, када и на који начин. Не може се мени преписати да сам кришио Устав када не знају навести члан ни начин на који сам кришио, или Дејтонски споразум, када ми нико не може показати одредбу коју сам кришио.

У разговорима са америчким специјалним изаслаником Гелбардом, који у складу са својим карактером и обичајем само издиктира задатке, рекао сам да ћу прихватити све задатке, као ђак, само да ми каже хоће ли рушити Републику Српску или ће она опстати. Није хтео да ми одговори да ће Република Српска опстати, и ја сам, наравно, морао да се понашам у складу са оним што сам обећао бирачима, оним због чега су ме изабрали, у складу са Уставом и законом, и онда добијемо ситуацију о којој разговарамо.

● **Ко заправо сада влада Републиком Српском? Нелегална влада или међународна заједница преко нелегалне владе?**

Финансијска олигархија

Др Никола Поплашен: Видите, појам међународне заједнице је прилично флуидан. Сматра се да смо ми Срби у Републици Српској против међународне заједнице, што није тачно. Већина човечанства и сада стоји, ако баш хоћете, и уз мене као председника Републике и уз Србију и њен отпор. Кина, Индија, Русија и друге земље чине већину. Да ли оне припадају међународној заједници или су то нека чудна бића, или су нешто треће. Ако под међународном заједницом подразумевате амерички режим, дакле, нисам рекао ни амерички народ, ни америчко друштво, него амерички режим, амерички естаблишмент, владајућу финансијску олигархију у Америци и њене инструменте у Европи и понегде у свету, рецимо у Јапану, онда је то нешто друго. Они владају и они имају свој инструмент - Додика и његову

владу. Додик каже - ја знам да немам подршку народа, то ме не интересује, зато имам америчку подршку. То је оно што влада Републиком Српском, једна група људи. А што се тиче државних органа, Народна скупштина је потпуно подређена Влади.

● **То би требало да буде обрнуто.**

Др Никола Поплашен: Наравно, Влада је извршни орган Народне скупштине, али јој је скупштина подређена. Додик диригује, Владу саставља већину, каже - чим се издвоји нека група посланика, ми ћемо са другом направити већину. О чему се ту ради? Видите, када је Вестендорп донео одлуку о смени председника Републике Српске Николе Поплашена, он није рекао ко ће други обављати ту функцију. На страну што је то против Дејтона и против Устава, али није именовано некога када је мене размишљао, логично је да може именовати. Није именовано никог другог. Шта је последица тога? Противустварна ситуација, јер не може Народна скупштина донети ниједан закон, нема ко да потпише указ, да прогласи закон.

● **Потпредседник није иначе...**

Председничка овлашћења

Др Никола Поплашен: Не може потпредседник, потпредседник може ако га овласти председник. А Устав каже да председник Републике може овластити потпредседника ако је спречен да обавља функцију. Зашто бих ја био спречен? Нисам спречен, ја могу и из вашег студија назвати телефоном и издати инструкцију државним органима у складу са Уставом и законом, где год да сам у свету.

Спреченост значи као у случају Фрање Туђмана, пар дана пред смрт или болест. Спреченост је објективна ситуација у којој сваки нормалан човек види да неко не може обављати функцију. А код нас се ради о томе да је не може обављати нико ко је обавља аутономно, него је може обављати само онај ко ради у складу са америчким наложима. У томе је проблем.

Од садашњег потпредседника Шаровића, да би га високи представник најпре Вестендорп а сада Петрич именовано, тражено је да учини исто оно што ја нисам хтео да учиним. А изабрани смо са исте листе. Према томе, од Шаровића је тражено да ради на разарању Републике Српске, да потписује законе, тражено је да нападне Србију, режим у Србији, да га прогласи нечим што треба уништити, да ради на граници на Дрини, да нападне Српску радикалну странку и да се ослони на Американце. Има ту детаља, као што су да најави хапшење Радована Караџића и да у томе учествује итд.

Од њега је тражено и да именује Додика. Све сам ја то могао учинити пре Шаровића и остати, и што бих сада преносио овлашћења на Шаровића - да би он учинио оно због чега сам ја смењен?! Ако он то не учини биће и он бити смењен, речено је. Према томе, то иде у бескрај.

Елементи окупације

Ради се о ситуацији типичној за окупирана подручја. Ја кажем окупирана подручја, нећу да кажем да смо ми окупирани

ни Дејтоном, јер СФОР, то јест, војне снаге, и ОХР, канцеларија високог представника, имају по Дејтону другачију улогу и функцију од оне коју сада обављају. Они су својим поступцима себе претворили у окупационе снаге, СФОР у војни део окупационих снага, ОХР у цивилни.

И због тога наша ситуацију одговара странцима, одговара им да имају инструменте, да имају слуге међу Србима и српским странкама, како би Срби били одговорали за оно што се тамо догађа. У том смислу за нас би био много повољнији протекторат, да Американци, не знам ни ја ко, НАТО, било ко, странци, Уједињене нације, Европска унија, прогласе протекторат над Републиком Српском и доносе прописе. Онда би странци одговорали за стање и за исплату пензија и за плате просветних радника, државних служби, полиције итд.

Овако они доносе све одлуке а ми носимо одговорност. И то постижу, наравно, захваљујући лошим проценама, српској неслози, лошем разумевању ситуације. Морам да кажем - не само да постоји одсуство памети него постоји и одсуство храбрости код једног броја људи. Неки људи се налазе у ситуацији чију тежину могу да разумем, људи који су уцењени да ће бити одведени у Хаг итд, али је неприхватљиво да се налазе на одговорним функцијама.

Одговорне функције у овим тешким временима заиста подразумевају доста дипломатске вештине, еластичне потезе, али и доста храбрости. Доста ризика да бисмо опстали. Доста међусобне толеранције и упорности да позивамо ме-

Иако је Република Српска под окупацијом српски радикали не одустају од демократске борбе за њено очување

ђународне организације, па чак и представнике великих земаља, и да поштују међународне прописе које сами доносе и потписују.

Дакле, све то тражи слив врло различитих активности, слогу и толеранцију међу Србима, и под том претпоставком били бисмо у много бољој ситуацији.

● **Председниче, шта је остало од Дејтона? То је питање које чини ми се заслужује пажњу, посебно с аспекта Брчког, али посебно зато што је Југославија један од гараната, поред Хрватске, управо спровођења Дејтонског споразума. Изгледа да је Југославија елиминисана у већој мери.**

Лиферанти оружја

Др Никола Поплашен: Дејтон треба посматрати као један необичан папир али са дејтонским аранжманом и париским потписом тог аранжмана. Оно до чега је дошло јесте престанак рата, престанак крвопролића. То је велика вредност. Ратно крвопролиће насрам мира који је настао јесте нешто што смо поздравили и што морамо поздравити.

Оно на чему смо ми инсистирали јесте да настане мир који не би био пауза између два рата, него оно што би створило трајне услове да се мир репродукује. А не да се прикупљају снаге за нове ратне активности, међунационалне, међуверске итд. Да се створе услови који би били имуни, отпорни на стране инструкције које би могле поново довести до рата.

Да би створили услове за трајнији мир народи у Босни и Херцеговини морали би имати неку врсту аутономије, самосталности, суверености која им омогућава самосталан живот и сарадњу са другим народима у мери у којој је то у интересу једном, и другом и трећем народу.

Морам да кажем да, и поред нашег незадовољства, тај оквир јесте Република Српска, дејтонски оквир који Србима пружа ту аутономију или је пружио шансу да имамо ту аутономију, снажне државне атрибуте итд. Не видим да је то урађено и у Федерацији; неком несрећом Американци су извршили притисак да се споје муслимани и Хрвати како би ратовали против Срба, па уместо три ентитета створена су два, Република Српска и нека муслиманско-хрватска федерација, зове се Федерација Босне и Херцеговине, то морам да кажем и због гледалаца гледаоци не морају бити упућени у ове формалне елементе, а формални елементи крију суштину.

Дакле, Федерација Босна и Херцеговина и Република Српска као државни ентитети заједно чине Босну и Херцеговину. Не зове се Босна и Херцеговина Република Босна и Херцеговина, она се зове само Босна и Херцеговина. Састоји се од једне федерације и од једне републике. Оно што се састоји из једне федерације и једне републике по правној теорији и пракси може бити само конфедерација, ништа друго.

Ентитет и конфедерација

Лабавији савез од федерације је конфедерација. Зато је Дејтонски споразум противречан; Босна и Херцеговина, за коју не пише шта је, ни савез, ни конфедерација, ни унија, ни република, без икаквог атрибута, па Босна и Херцеговина има конфедералне елементе, ентитети имају самосталну полицију, војску, правосуђе, информисање, образовање итд. Ентитети имају и територију, а имају неке федералне елементе. Федерални елемент је, на пример, да се ентитет не може отцепити; у конфедерацијама чланица обично може да прогласи потпуну самосталност. Федерални елемент је и заједничка међународна политика, царинска политика, монетарна политика итд.

Дакле, ни једно ни друго, али је више елемената конфедерације. У Федерацији Босне и Херцеговине су самостални народи, морају да имају заједничке органе, па су онда они кантонизовали читаву Федерацију Босне и Херцеговине.

Сада им је Дејтонски споразум проблем, очигледно су га потписивали са намером да га руше. Јер је одмах након потписивања Дејтона, кренула активност којом хоће да се оспоре, еродирају, да нестану државни атрибуте које сам навео - самостална војска, полиција, територија, самостално правосуђе, образовање, информисање, могућност споразума са суседним државама итд. Та активност стално траје. Прво што је озбиљно нарушило Дејтонски споразум јесте то што је донесена арбитражна одлука о Брчком - она је против Дејтона и против Устава Босне и Херцеговине и против Устава Републике Српске. Јер се тамо каже да 51 одсто територије припада Федерацији, 49 одсто Републици Српској као ентитету. Када се изузме Брчко припада нам још мање, а и онако нисмо имали пуних 49 одсто. Појам дистрикта није предвиђен Дејтонским споразумом. Дакле, одузет нам је део територије.

Други принцип на коме је писан Дејтонски споразум јесте територијални континуитет. Када се изузме Брчко из Републике Српске, пресечена је територија и нема тог континуитета.

Треће, ствара се један нов ентитет, то зову дистрикт. Ентитет значи нешто што има своје самобитне особине, што своје постојање захваљује самом себи. Дакле, од Брчког се ствара једна нова целина у Босни и Херцеговини која није предвиђена Дејтонским споразумом. После тога се кренуло на јачање заједничких органа; Дејтон их назива централним органима, а сада они уместо „заједнички органи“ стално говоре „централни органи“.

Да би навикли народ на своје поступке они говоре влада Босне и Херцеговине, а то не постоји у Дејтону. Постоји Савет министара. Не постоји влада Босне и Херцеговине.

Сада се, наравно, говори о заједничкој војсци и уводи се гранична полиција, чега нема у Дејтону.

● **Мислите на Њујоршку декларацију, најновију?**

Унитаризација Босне и Херцеговине

Др Никола Поплашен: Притисак у том правцу постојао је и раније. А Њујоршка декларација је пуно обзнањивање тих намера са роковима и задацима који постоје на том плану. Дакле, ту се ради о нестанку аутономне полиције каква је предвиђена Уставом Босне и Херцеговине, Уставом Републике Српске, нестанку војске итд, у јачању заједничких органа, то јест претварањем Савета министара у Владу Босне и Херцеговине. Од једног министарства се прави неколико, па Босна и Херцеговина треба да има изворне приходе од царина итд. Када има изворне приходе, ствара се министарство финансија, сада они то зову мало другачије. И онда се финансирају те функције које су еминентне државне функције - војска, полиција, правосуђе, и на путу смо нестанка Републике Српске.

Читава трагедија се састоји у томе што ћутањем или гласно то одобравају неки српски представници.

● **Управо то сам хтео да вас питам, конкретно. Српски део, Република Српска, има представнике у заједничким органима, или централним, шта сада они покушавају? Где су они?**

Водио сам разговор са председником Биљаном Плавшићем, која ми је рекла да је српска страна сматрала да је то безначајно, да су ти заједнички органи безначајни и дали су једностранно „фору“, да тако кажем, управо људима из Босне, односно Федерације да они заузму неке позиције у заједничким органима и да наметну своје идеје и Републици Српској.

Изгледа да и у Њујоршкој декларацији ми као српски представници, ту мислим и на господина Радишића, нису баш били строги према тој идеји заједничке војске, заједничке царине итд.

Плавшићка квазинационалиста

Др Никола Поплашен: Грешком природе Плавшићка се уопште појавила као живо биће. А грешком Српске демократске странке - у политичком животу.

● **Била је српски националиста, тако ју је тумачио господин Крајишник.**

Др Никола Поплашен: Шта то значи националиста? Није довољно бити националиста да би неко водио државу. Шта то значи уопште - она је националиста и треба да буде председник Републике? На чему се заснива тај национализам? На вичу у микрофон, на галами итд. На њеној изјави да треба да погине половина Срба. Не треба да погине ниједан Србин, ако је могуће, да бисмо имали српску државу. Шта значи та њена еуфорична из почетног периода која није довела ни до чега?

● **Али била је најближа и са Крајишником и са Крајишником, са онима ко-**

ји су били у том рату за српску ствар.

Др Никола Поплашен: Ја сам поменуо грешку Српске демократске странке, већ сам је констатовао. Ми смо одредили Дејтонски споразум, па о њему разговарамо.

● **О заједничким органима.**

Др Никола Поплашен: Јесте, тамо јасно пише шта су заједничке функције, оне су набројане 1-8 у Уставу Босне и Херцеговине, октроисаном, наметнутом, исписаном у Дејтону. И нема ту неке филозофске расправе. И пише шта су функције ентитета то јест Републике Српске и Федерације, и лепо се каже да оно што није изричито наведено као функција Босне и Херцеговине, јесте функција ентитета.

И функција ентитета то јест Републике Српске за коју сам ја заинтересован, баш ме брига шта је са Федерацијом, јесу војска, полиција, образовање, информисање итд.

Ми можемо имати лошу Војску Републике Српске, то може бити наш проблем, али је наш, или добру војску, и опет је наш. Или добру или лошу полицију, опет је наша. Кад год се јави Плавшићка, каже - па потписали сте Дејтонски споразум. Добро, потписан је. Што се тиче српских радикала, они су били против тога, али нисмо ми били на власти, ми смо били странка која није била опозиција Републици Српској него опозиција Српској демократској странци у нади да ћемо имати што бољу републику, да ћемо бити што чвршће везани за Србију и Црну Гору.

● **Али сада сте у коалицији са том истом странком.**

Др Никола Поплашен: Ко?

● **Српска радикална странка.**

Др Никола Поплашен: Са којом?

● **Па Крајишник, ако се не вaram...**

Монопол једне странке

Др Никола Поплашен: Са Српском демократском странком. Били смо опозиција њеним грешкама, али смо увек подржавали њену патриотску оријентацију. И због тог патриотизма смо остали у коалицији. Ко прати политичка збивања у Републици Српској, може запазити чим СДС мало одступи, ми их одмах нападамо. Чим приметимо да Калинић и Шаровић нешто много пију кафу по Сарајеву или нешто кују.

● **То је било у једном тренутку.**

Др Никола Поплашен: Коалиција „Слога“, коју чине Социјалистичка партија Републике Српске Живка Радишића, Српске народни савез Биљане Плавшић и Независни социјалдемократи Милорада Додика, нападали су власт Српске демократске странке; она је имала апсолутну власт.

Зато што су тврди и што су, тобоже, довели до сукоба са међународном заједницом, лоших потеза итд. Ево, они су баш меки или мехки, и још више пропада Република Српска. Не ради се о томе да ли треба овако или онако квалификовати неку политику него политику оних који су на власти у Републици Српско - њих

треба гледати са становишта да ли поштују Устав Босне и Херцеговине, Републике Српске и Дејтонски споразум, и то је нама довољно за опстанак. А ако опстанемо и учврстимо Републику Српску, онда су секундарне међустраначке разлике, сукоби, конкуренција итд. То једино може бити мотор демократског живота.

Монопол једне странке увек рађа зло. За једну државу, једно друштво, најбоље је да ниједна странка нема апсолутну већину. Јер то има много више позитивних страна него што има штетних, али обим штетних страна је много мањи од користи и од позитивних страна. И зато је моја жеља да ниједна странка нема апсолутну већину. Због тога сам рекао да Додикова влада и људи из коалиције „Слога“ крше Устав, крше Дејтон. Не улазим у те квалификације да ли је Крајишник ово, да ли је Крајишник оно. Зашто је то толико важно?

● **Али ако крше, да ли то крше у смеру унитаризације Босне?**

„Слога“ под контролом СДА

Др Никола Поплашен: Наравно, то је проблем. Волио бих да га крше другачије, ја бих га радо прекршио другачије. Ја бих радио Републику Српску прогласио самоставним делом Југославије.

● **А где је ту место, мало пре сте ми избегли то питање, Југославије као једног од гараната Дејтонског споразума?**

Др Никола Поплашен: Према ономе што је мени познато и према разговорима које сам имао, Југославија инсистира на опстанку Републике Српске у складу са Дејтонским споразумом. Југославија или Министарство за иностране послове Савезне владе обавестило је Уједињене нације да не прихвата моју смену, писмено је обавестило, јер није у складу са Дејтоном. Југославија има став који не прихвата ни арбитражну одлуку око Брчког, тј. оно о чему смо разговарали. Народна скупштина Републике Српске је одбацила арбитражну одлуку и данас је то на снази. И то обавезује Владу, али Влада ради супротно. Па онда Додик каже - мени смета Скупштина да то завршим. Како једном извршном органу може сметати Скупштина? Он то каже јавно. Онда тражи од посланика и од председника Скупштине да се то промени.

Постоји на десетине и десетине противуставних одлука Владе, јер код нас Влада регулише уредбама ствари које морају да се регулишу законима. Директно иде против Народне скупштине и сада једини нормалан демократски резон јесте да Народна скупштина позове Владу на одговорност и да је смени.

Међутим, чим се посланици договоре, одмах Бански двор (Бански двор је зграда у Бања Луци у којој седи највише државно руководство) опколе џиповима пуних странаца итд. И иде брифинг од ујутру, до навече, преко читаве ноћи, и људи у тој ноћи промене став.

Ја сам имао договор са представници-

ма свих странака у вези са председником Владе, имали смо решење у мом кабинету у Бања Луци. Ми силазимо у паузи седнице Скупштине да у наставку седнице објавимо наш договор, пауза траје пола сата, ми се договоримо за 15 минута, следећих 15 минута странци обраде посланике Коалиције „Слога“, и они промене став, и тако неколико пута.

Код нас Влада има 22 министра, већину српских посланика чини Српска демократска странка и Српска радикална странка, мањина је коалиција „Слога“. А ја сам тој мањини од тих 22 нудио чак 17 места у Влади. Да дају само пет места Српској демократској странци и то сам једва убедио органе своје странке да прихвате да ниједан српски радикал не буде министар, иако имамо велику посланичку групу.

Једини мој услов је да ми дају још неког кандидата поред Милорада Додика. То сам договорио и са Плавшићком и Радишићем, и Додик је био на том договору, и Калинић, и представник моје странке. Они то прихвате и промене став, сиђемо доле и шта је резултат - одмах дође амерички амбасадор итд.

Различити су притисци. Представници СДА изађу пред зграду па извуку ону велику антену да би се чули са Сарајевом, тј. Алијом, на пример. То је атмосфера за коју ја не могу рећи да је у складу са Уставом и законом. Има она демократски укус, немам ја ништа против тога да се посланици консултују са страначким руководством, са својим шефовима, да траже најповољније решење, али не може се деловати против Устава и против закона.

● **Није ли фактичко стање у овом тренутку мало апсурдно; две српске државе су ту са две стране Дрине, а ми смо из дана у дан све удаљенији. Захваљујући таквој политици, рекао бих политици Владе Републике Српске, Југославија и Република Српска из дана у дан су све даље једна од друге.**

Додик протерао динар из Републике Српске

Др Никола Поплашен: Да, Дрина је све дубља. Ви сте мање више дефинисали проблем. То су наредбе које Влади Републике Српске долазе споља. Знате, ви сте мене питали обављам ли функцију председника Републике. Замислите колико људи обавља функцију у Влади, нема ниједног закона, прописа који иде на Народну скупштину као предлог Владе који је Влада сама направила. Све то долази преко океана.

Председништво је пре неки дан добило закон о граничној полицији, наравно донео га Волфганг Петрич у Председништво, оно га је аминovalo и доставило Парламентарној скупштини Босне и Херцеговине. Инструкција високог представника јесте да нема амандмана на закон о граничној полицији.

Дакле, ту посланици ни амандман не могу да ставе. Нема ту никакве аутономије. Једна од Додикових мера јесте укидање динара. Велики број мера доноси сам

**Београд
престоница свих Срба**

Додик, па их потпише као став Владе, а ја онда проверим - није ни садржана седница Владе. Али је проблем министара што не смеју јавно да кажу да није одржана седница Владе. Ја сада не могу да улазим у датуме, у садржај, сами министри то морају да кажу. Не могу ја да правдам некога зато што га Додик извуче за уши и шамара и натера да ћути, то је прилично комична ситуација. Та је влада скупљена за дан-два, збрда-здола.

То су људи који би можда у некој здрузи, или тако нечем, могли да обављају функцију, али сувише је тешко бреме за нејака плећа, сувише јаке инструкције и наредбе и тако се укине динар, продубљује Дрина, Србија се проглашава оваквом и онаквом. Не улазим ја у то какав је режим у Србији, то је ствар народа у Србији. Бирачи у Србији треба себи да бирају власт по свом уверењу. А мој савет - не дај боже да вам дођу странци да организују изборе.

Какву год да изаберете власт, треба да је резултат бирачке воље народа који живи у Србији и Југославији. И ко је год на челу Југославије, ја сам дужан да са њиме водим и обављам разговоре ради продубљивања и ширења односа између Републике Српске и Југославије, односно Србије. Ту не видим ништа неприродно.

Ми у Републици Српској смо део српског народа. Квантитативно мањи и по мом мишљењу нешто загрејанији или жешћи Срби, али то је мање важно, ми смо браћа и сестре који имају заједнички живот. То је једно. А друга је да смо се ми неколико пута определили, формално, референдумом, за опстанак у Југославији. И шта сам ја сада необично рекао?

За странце је необично кад кажем да разговарам са руководством Југославије, са руководством своје странке, да редовно идем у Србију. Па где ћу ићи, нећу ваљ-

да ићи у Ватикан или Вашингтон? Где ћу ићи него у Београд. Нисам ништа рекао против неког другог народа или другог човека, не знам зашто би то било анти-муслиманство или антихрватство кад председник Републике Српске долази у Србију и договара се. И каквог ту има подметања ноге било ком другом?!

Ја мислим да нама одговарају добри односи и добри односи у Федерацији између муслимана и Хрвата, одговара нам просперитетна и демократска Република Хрватска. И у демократском и материјалном, пазите што је окружење боље, просперитетније, напредније, утицаће позитивније на нас у Републици Српској, исто тако нам одговара напредна и просперитетна Србија и Југославија.

Зато треба имати што боље односе са свим суседима, а наравно, не на штету српског народа. Зар сам ја изабран за председника Републике који треба да остане у тој столици дотле док не кажем као што је то урадио Стипе Месић - обавио сам свој задатак, Република Српска више не постоји.

● Господине председниче, помену-сте изборе. Мени се чини да ће у 2000. години бити избора у Републици Српској, и то на локалном нивоу.

Међутим, има многих забрана. Има забрана и појединцима из неких странака па и из Српске радикалне странке. Могу доћи још озбиљније забране. Како се Српска радикална странка припрема у Републици Српској управо за 2000. годину?

**Антидемократски
избори**

Др Никола Поплашен: Што се тиче стања у Републици Српској, само очекујем допис од високог представника шта ујутру да доручкујем и како да поздравим жену и децу када устанем. Само још то недостаје. Што се тиче избора, избори после 1996. године по Дејтонском споразуму требало је да се одвијају по законима ентитета.

Али, насупротив Дејтону и Уставу, Плавишићка је потписала папир којим продужава мандат Организацији за европску безбедност и сарадњу. То је један проблем. Други проблем, је да су избори недемократски - више стотина хиљада људи, ја мислим да их има и овде, у Јагодини, у читавој Србији, не може да гласа. Или онај који одавде мора да оде у центар Сарајева, у Дувно, у Ливно, у Мостар итд, да гласа.

Значи, потпуно је редуковано српско бирачко тело. Друго, гласа се у одсуству по Бечу, Хамбургу, Чикагу итд, кроје се вреће у недоглед, нарочито муслиманских и хрватских гласова. Знате, долазиле су вреће у Сарајево на пребројавање по 50 гласачких листића, како их је избацила машина, није ни оделено. То су извештаји наших контролора са бирачких места. Трећи проблем је што огроман број Срба не може да изађе на изборе, забрањено је основно људско право.

Упркос недемократским условима наметнутим од окупатора др Поплашен је убедљиво победио на последњим изборима

Дакле, не само да су забрањене неке политичке странке и велики број појединаца него већина пунолетних људи у Републици Српској не може бити бирано, нема пасивно бирачко право, јер су високи представник и амерички амбасадор Бери донели одлуку, да онај ко не живи у свом стану у коме је живео 1991, 1992. године, може бити скинут. А у Републици Српској је 500.000-600.000 избеглих и расељених лица од милион и нешто.

Видите, више од пола ових људи не може да изађе на изборе. Поред тога, забрањују се странке, забрањују се појединци, дакле, ради се о потпуно недемократским изборима. Ти локални избори у априлу идуће године, уколико се одрже, треба само да легитимизују окупацију и да Срби кажу - О.К., Американци, ми смо потврдили вашу власт и нестанак Републике Српске. Због тога се Српска радикална странка определила за бојкот тих избора.

Ми иначе изборе видимо као решење, то је тачно. Али демократске изборе. Морају постојати законски разлози зашто неко не може да бира или да буде биран. Као и свугде у свету. Нека преузму из било које западне земље, прихватам. Кривично дело, луд, не знам ни ја шта све законци набрајају, али не може да буде лишен гласачког права неко ко живи сада у Бања Луци јер је протеран из свог места, јер му је кућа спаљена или усељена па он не може да се врати или, ако се врати, пребију га, убију га.

Дакле, избори, али демократски избори јесу решење. Није решење фарса од избора или легитимизација ове ситуације. У том смислу забрањена је Српска радикална странка. Нама је писмом наређено да

органи странке морају сменити сво постојеће руководство, и да ниједан члан салапшићег руководства не може да буде на листи.

Ревитализација дејтонских принципа

Ми имамо 500 одборника. И када саберете, то значи да морамо преполовити странку, морамо, јер ако сада пошаљете списак наших кандидата који не станују у свом стану, могу и то скинути. Па је забрањена Српска странка Гуге Лазаревића, Српска странка за Републику Српску, тако се зове. Затим, појединци из неких других странака и Српске демократске. И ми се налазимо у ситуацији када морамо вршити снажан притисак да се ревитализују дејтонски принципи и да се утврде демократска правила игре; тада избори нису спорни.

● Та међународна заједница или амерички режим тражи сарадњу са Хашким трибуналом. Ако се не вaram, 27. децембра је заказана Скупштина Републике Српске на којој би требало расправљати о неком нацрту закона о сарадњи са Хашким трибуналом, што би подразумевало да евентуално судови у Републици Српској процењују, односно врше све предвиђене радње и уколико утврде да неко припада тој категорији која би требало да одговара пред Хашким трибуналом, да га изруче Хашком трибуналу.

Према Уставу, то не може. Изгледа да ће и тај сегмент Устава бити прекршен, јер чини ми се да господин Додик има неке контакте и разговоре у вези са изручивања оних на које Хашки трибунал показује.

Др Никола Поплашен: Додик има мутних контаката свакодневно, није само тај. Међутим, ради се прво о Хашком трибуналу, то је институција која никакве везе нема са међународним правом, нити утемељење, нити има икакве везе са ратним злочинима, нити обавља неки правни посао. Обавља политички посао, није то тешко показати. Ко је завршио смрћу у Хашком суду изузев Срба? Све нека убиства приликом хашпења или самоубиства. Како се то не деси ником другом? Јесу ли то Срби склонили самоубиствима и убиствима?

Друго, нема списка оптужених. Они могу оптужити кога год хоће. Шта значе тајни спискови? Тај суд нема ни правног утемељења, сепаратан је, нема везе са Уједињеним нацијама; против је повеље Уједињених нација. Дискриминаторан је јер се односи само на једно подручје и на један период. Зашто 1991, што није 1990 или 1955 итд., што само подручје Балкана, што није и Вијетнам, што није и Кореја итд.?

Неприхватљиве оптужбе

Дакле, маса ствари говори да тај суд не треба признати. Трбало би га признати када би радио правни посао као суд, утврђивао злочине и судио, али очигледно и нема намеру да то ради. А што се тиче кажњавања злочина, на томе треба инсистирати без обзира ко је учинио злочин; за злочин се мора одговорати без обзира да ли је у питању Србин, Хрват или муслиман, и то није спорно. Али не можемо ми

Српска радикална странка је донела одлуку да бојкотује локалне изборе у Републици Српској, заказане за април 2000. године, зато што треба само да легитимизују окупацију и нестанак западне српске државе

прихватити оријентацију која каже да су само Срби злочинци а други су цвећке, анђели. Срби су ђаволи а остали су анђели. То је потпуна бесмислица.

● **Да ли бисте ви потписали изручавање Караџића или...**

Др Никола Поплашен: Не. Не бих ја не само Караџића, не бих ја потписивао изручење ни Србина злочинца, у томе је проблем. Србину злочинцу треба судити на суду у Републици Српској, и казнити га по закону. Ако законске норме Републике Српске нису у складу са уобичајеним нормама у том подручју као у другим земљама, то треба ускладити, то је тачно. За сличан злочин треба одговарати, не може подударно, знате, законодавства су аутономна, али не може се, рецимо, за убиство из намере у једној земљи добити два месеца, а у другој смртна казна. То је очигледно несразмера.

Усклађивање је потребно. Али се мора судити у Републици Српској. Што се мене тиче, моје инсистирање према правосуђу јесте да се странцима дозволи увид у наш судски процес, и нека седе, нека провере сва документа, нека провере веродостојност чињеница, нека провере има ли фалсификата. Све то могу да прихватим. Али да неко измишља оптужбе, фалсификује и суди, то је заиста нешто што је неспојиво не само са законом него и са моралом ни међународним нормама.

● **Можете ли да баците шири поглед на тај српски корпус у овом делу преко Дрине, јесмо ли као Срби, јесмо ли као нација, довољно сложни у неким елементима или се чини да се и у неким федералним јединицама ове Југославије догађа оно што може да има врло негативне последице, да не кажем трагичне, за српски, црногорски народ у оквиру овог југословенског па и оног српског дела преко пута?**

Интеграције по НАТО-у

Др Никола Поплашен: Најпре ћу рећи неколико реченица које су нешто мекше зато што ће иза њих уследити тврђе. Видите, Срби нису пали на колена, нису се предали, нису сами себе и своју државу изручили Америци, НАТО-у, и зато се налазимо у специфичној ситуацији, неки оцењују као муке и патњу, неки као напредак, али у сваком случају треба запазити да у оваквој Србији, па чак и у оваквој Републици Српској, просечни грађанин боље живи од грађанина оних земаља, па и суседних, које су саме себе изручиле НАТО-у путем интеграција и асоцијација.

И по производњи и по стандарду, по свим економским показатељима, али и показатељима који говоре о политичкој демократији. Мислим на Албанију и на Македонију, Бугарску, Румунију, Мађарску, да не набрајам даље. Тамо се лошије живи, није било рата, када упоредите оне земље које су остале независне, које су имале слично полазиште са онима које су се интегрисале у разне европске, светске асоцијације, боље је стање економско и политич-

ко у онима које су остале независне. Већи је стандард, боље се живи. То је нешто због чега сам поносан зато што припадам српском корпусу. Мислим да ће једног дана историја то доказати.

Што се тиче вашег питања, нити је било нити има довољно слоге, не само у неким елементима него нема довољно српског јединства ни у кључним елементима. И то је проблем. Ми нисмо дефинисали минимум патриотских интереса. Да смо ми рекли - то је оно што морамо сви да бранимо, народ, територију, независност, на пример, а у осталом да се разликујемо, можда је све могло да буде другачије.

Али то нисмо дефинисали и ту се разликујемо. И та неслога је нешто на чему играју они који разбијају српске државе, српски корпус. Под претпоставком нашег јединства, наше слоге, наше сложености да се одбранимо, не може нас нико разбити. Може нас унижавати, пљувати једно време, али томе брзо дође крај.

Венс-Овенов план

Дакле, само наше разбијање, разбијање српских политичких странака, српског корпуса, јесте услов да се постигне победа над српским народом. И због тога свако ко се бави политиком и ко размишља о политичким устане мора да каже - јединство, толеранција, то је кључни национални интерес. Па после тога нека псује и политичаре и владу и тражи боље решење итд. Али ове ствари се не смеју заборавити.

● **Поштовани гледаоци, ја ћу почети са читањем ваших питања, она су груписана тако да ћемо овом приликом читати не само појединачна већ и она групна питања. Чолић из Бруса вас пуно поздравља и даје вам пуну подршку.**

Милан из Крагујевца жели да чује ваше мишљење о блокади на Дрини коју је поставио председник Савезне Републике Југославије.

Др Никола Поплашен: Дали смо ми оштру оцену тога. У периоду владавине Српске демократске странке дошло је до извесног неспоразума око усвајања Венс-Овеновог плана, дошло је до блокаде на Дрини. Мишљење српских радикала је било врло оштро. Ја морам да подсетим гледаоца да смо ми имали марш на Дрину, да је нас око 10.000-15.000 пробило мост на Дрини. Ниједна блокада на Дрини није прихватљива без обзира од кога долази.

● **Дарко из Петровца пита шта мислите о хапшењу генерала Талића.**

Др Никола Поплашен: Видите, генерал Талић је заиграо на карту живе сарадње са окупаторима у нади да ће спасти себе и претпостављам, неку политику која стоји иза њега. Знате, то се тако врати.

● **Никола из Пожаревца пита шта је препрека да се у Скупштини Републике Српске направи коалиција између СДС, Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Републике Српске као гачице за смену господина Додика.**

Нема конфликта са Америком

Др Никола Поплашен: Што се тиче мене, колико знам и Српске демократске странке, нема никаквих препрека, питање би требало упутити Социјалистичкој партији. Ја то њих и питам. Српска демократска странка, Српска радикална странка и Српска коалиција имају 33 посланика, са 10 социјалиста имамо већину. Значи, само нам недостаје 10 социјалиста.

● **А овде сте у коалицији са СПС ако се не варам, мислим у Србији.**

Др Никола Поплашен: Да. Ми Социјалистичкој партији у Републици Српској са четвртином посланика нудимо две трећине владе, а они неће ни то. Велики је проблем када руководство Социјалистичке партије само понавља ставове који долазе са Запада. Ја ту не могу да се услагласим са њима. Ту не могу да се прихвати кршење Устава, нестанак Републике. Када сам год разговарао са најужим руководством Социјалистичке партије Републике Српске, они су само понављали како Америка има пуно авиона, тенкова итд. Као да је то не знам.

Ја не припремам никавав конфликт са Америком и НАТО-ом. То нам није потребно. Можда би било да смо јачи, али много смо слабији од њих. Ветоватно се код социјалиста ради о притисцима из канцеларија или неким уценама, можда и о корупцији, не знам. Необични су ти социјалисти у Републици Српској.

● **Брана Савић из Смедеревске Паланке пита да ли вам је потребан Шешел пошто ви имате велику кризу у Републици Српској?**

Др Никола Поплашен: Господин Шешел је потребан и Србији, и она има кризу, као што је потребан и Републици Српској. Господин Шешел је потребан свуда где има српског народа, где има и много других Шешела, много других патриота и људи који раде на различитим подручјима различите послове.

● **Никола из Сребренице пита хоће ли и докле ће важити пасоши Републике Српске који су издати.**

Западни изолационизам

Др Никола Поплашен: По ономе што се сада изјављује, постоји идеја да се брише Република Српска, да пише само Босна и Херцеговина, што би био трагично лош потез, нарочито ако га одобре државни органи Републике Српске; овде опет мислим на Владу и Скупштину. Најпре ће важити и једна и друга врста пасоша. Али, онда се догађа ово; чим важе једни и други пасош, са Запада ће доћи притисак да се укине онај са називом ентитета, неће га признавати, па ће људи бити присиљени да узимају онај на коме пише само БиХ. Мој аргент јесте да државни органи Републике Српске, пре свега Скупштина, то блокирају. Јер ми већ имамо закон о пасошима донесен на нивоу Босне и Херцеговине, не ентитета, који је ово уредио на један начин у договору са...

● Усаглашен?

Др Никола Поплашен: Јесте, и сада се врши притисак да поништимо и оно што смо усагласили између ентитета и сва три народа. Нема потребе да се то мења.

● **Радослав Милаћић из Крагујевца** је мало оштрији; пита због чега мислите да је ваша политика и политика ваше странке оно најбоље за српски народ, с обзиром да се, захваљујући управо тој политици, обе српске земље налазе у потпуној изолацији од стране високо развијеног света, иначе традиционалних сарадника и пријатеља – САД-а, Француске, Британије итд. И да се све више приближавамо изгладнелим државама бившег СССР-а, Ираку, Либији и осталим који нису баш на врху.

Др Никола Поплашен: Свашта је ту рекао гледалац.

● **На једној страни наши пријатељи Француска, Енглеска, Америка, на другој узгладнели.**

Хрватски војници на туђој територији

Др Никола Поплашен: Нема ништа од тога. Од тих тврдњи нема ништа. Неки људи имају обичај да бесмислицу потуре као општи став и онда ме питају. Прво, нису ти пријатељи традиционални. Шта то значи традиционални пријатељи? Нема у политици традиционалних пријатеља, није нама ни Русија традиционалан пријатељ, нити било ко.

У политици постоје интереси, процена конкретних односа у свету и формирање политичких блискости и пријатељстава на бази интереса. Увек је тако било. Друго, није тачно да се приближавамо тим земљама. Управо је супротно. Ако је том гледаоцу неко напунио главу тиме, то је његов проблем.

Треће, зашто мислим да смо ми потребни? Зато што смо најпаметнији, најхрабрији, најугледнији и најпопуларнији у народу. Ето зашто смо потребни. Српски радикали познају историју, познају актуелне односе, знају водити дипломатски државу и имају храбрости где је други немају, и нису потребни додатни разлози.

● **Чеда из Јагодине** пита да ли сте упознати са уређивањем граница са Хрватском, са посебним освртом на ситуацију у Личкој Калдрми, где су хрватски војници узурпирали део босанске територије и поставили полицијске пунктове.

Др Никола Поплашен: Да, знам за то. То је проблем односа муслимана и Хрвата и потребе Хрвата да се шире бескрајно; дошли су скоро до Сарајева, по територији где нема становништва. Знате, карикатурално је то изгледало; у Дрвару је пре рата било више од 98 одсто српског становништва, и онда улазе хрватске, да не кажем усташке јединице, и онда иде изјава за хрватску телевизију - ослободили смо вековни хрватски град Дрвар.

● **Кузма из Ђуприје** пита како видите будућност хрватско-муслиманске федерације и шта мислите о актуелном режиму у Црној Гори.

Релативна самосталност

Др Никола Поплашен: Што се тиче те федерације, међу њима ни сада нема добрих односа. Сваки дан се тамо дешавају експлозије, убиства, не функционише Влада Федерације итд. Они се међусобно не подносе, али њихова међусобна подношљивост је мања од заједничке мржње према Србима, слабија од инструкција које добијају.

Према томе, не постоји федерација као држава. Ништа тамо не функционише. По Дејтону, постоји Војска Федерације као и Војска Републике Српске. Тамо је све то потпуно одвојено, одвојене су им државна безбедност, полиција, образовање у Херцег Босни - у кантонима или општинама које контролишу Хрвати потпуно је образовни систем ентитетичан хрватском, циркулише куна итд.

Дакле, онај хрватски део присаједињен је Хрватској. И сада се овом полицијом заправо прави аншлус дела Републике Српске; то иде 10 км у дубину, 800 км границе, 8.000 км пута плус Брчко; пола територије Републике Српске су Додик и ови издајници из Коалиције „Слога“ предали окупаторима и непријатељима.

Очигледно желе да изолују Херцег Босну и да муслимани остану у средини. Они треба да промовишу америчке интересе, да буду инструмент једне такве политике. То је оно што имамо као реалност. И у тој реалности треба тржити путеве којима ћемо ући у будућност без крвопролића, и у релативној самосталности као народ.

Што се тиче Црне Горе и Срба у Црној Гори, проблем Црне Горе се решава одговором на питање како Срби који живе у Црној Гори треба да организују свој живот са Србима који живе у Србији. Тада је решен. Уколико неки режим у Црној Гори треба да се договори са Медлин Олбрајт, Шредером или Блером како ће срушити Југославију, онда имамо други проблем.

Што се мене тиче, да водим Југославију, ја бих проблем тако поставио. Нека Срби из Црне Горе изнесу читавом народу и у Црној Гори и у Србији све демократске захтеве и нека се сви реализују, ниједан да не изостане. Али ти захтеви морају бити демократски. И не смеју бити против народа. Не може група мафијаша са Сицилије диктирати политику једној републици.

Водитељ: Бранислав Ђокић из Крагујевца пита како коментаришете данашњу посету Хашима Тачија Сарајеву.

Др Никола Поплашен: Честитам.
● „Зашто толико говорите о Војсци Републике Српске, зар српском народу након свих десетогодишњих војних догађања нису потребнији економисти, лекари и слича?“ – каже Влада Марић из Свилајнца.

Фашисти и демократе

Др Никола Поплашен: Шта сам ја рекао супротно? Да би економисти, лекари, правници, неговатељице у обдаништима нешто радили, мора постојати сила која ће то обезбедити. Зато говорим о војсци.

Ништа ја нисам рекао супротно. И лепо сам рекао да нема рада економиста, напретка ни технологије уз страну помоћ, јер те помоћи нема.

Никада страна помоћ из једне западне земље није дошла у било коју земљу у свету, укључујући и Републику Српску, Федерацију, било коју источну земљу, ако је она већа, ако је тај број долара или марака већи од онога што је изнесено. Они увек више узму него што донесу. Па онда оно што донесу као помоћ, то се даје по јако неповољним условима. Додик је нама задужио и децу, а не само нас. Нема ту никаквог напретка.

● **Рајко из Јагодине** пита зашто Република Српска највише кочи повратак избеглица.

Др Никола Поплашен: Није тачно. То су гласине којима се напумпа јавност. Ко им брани да се врате? Дејтон? Ја не браним, што се мене тиче, ни повратак Срба у Федерацију, али Дејтон каже да је то индивидуално право, а гледалац неће да цитира изјаву високог представника Вестендорпа, чак је објављено и у „Нину“, да је он забранио формирање фонда за размену имовине.

Зашто неко не би прихватио мој стан у Сарајеву, ја га сада нудим, он је скупљи и вреднији од стана у Бањој Луци, а ја тај скупљи стан дајем за онај јефтинији. Многи би то хтели, али не дају. Ја узимам себе као илустрацију, таквих нас има 500.000-600.000. Spreман сам да дам већу вредност за мању, али они хоће стан и у Сарајеву и у Бања Луци. У томе је ствар. А није ствар у спречавању повратка.

Ко год жели да се врати. Шта значи то да ја дозволим као председник, да инсистирам на томе да српску нејач, жене и децу избаци на снег, да би неко дошао у стан. А дешава се да Србин, кад се врати, бива заклан. Да будем директан.

● **Маленовић из Јагодине** каже – хвала на искрености, али у Републици Српској и у Србији биће ипак онако како кажу они преко океана. То је његова констатација.

Тома из Јагодине има оштрији став, каже да зна из разговора са избеглицама из Крајине, Сарајева, Јајца, Гњилана, Пећи, сви су ми рекли да је за ову српску патњу крив искључиво председник и његова лоше вођена политика. Питам вас да ли је то тачно. Мисли на председника Југославије.

Посланичка већина

Др Никола Поплашен: Шта је то лоше вођена политика? Што се тиче тренутног стања у Србији и председника Милошевића и вођства моје странке, десетине пута смо иступили у јавности са врло оштрим оценама у периоду који је иза нас. Лично се тих оцена нисам одрекао, колико знам ни вођство моје странке, али треба дозволити да је неко време испред нас, да ће се са становништва историјске дистанце моћи објективније судити о свему.

Уосталом има још један разлог: моја странка је тренутно у коалицији са Социјалистичком партијом и што бих ја кварио...

● Те односе.

Др Никола Поплашен: Па јесте, заједнички, пазите, не само у овом неком пажоративном смислу, него треба заједнички седети за столом и тражити најбоље решење.

● **Гледалац из Велике Плана пита да ли сте ви као председник некада позвали посланике на неки састанак и колико њих се одазвало. Имам информације да се 80 одсто посланика окренуло политици Додика, да ли је то тачно?**

Др Никола Поплашен: Није тачно, не може председник Републике звати посланике, нема те могућности, она не постоји. Посланике сазива председник Народне скупштине на редовно заседање или на ванредно, или 20 посланика са неким предлогом.

Ја јесам разговарао са шефовима политичких партија и звао сам их, то је моја уставна могућност. Нешто сам и говорио о томе, како смо долазили близу решења и како је то суспендовано.

Што се тиче другог питања, већина српских посланика у Републици Српској и сада су патриоте. Међутим, од 83 посланика 18 је муслиманских и хрватских и онда им се надода један број српских и превагну на 42.

● **Гледалац из Параћина пита колика је цена бензина у Републици Српској, да ли ви имате двојке цене – владину, која је само на папиру, и цену појединаца из Владе који увозе гориво преко својих дилера и која је два пута скупља?**

Да ли је званични курс марке 6; то је државни у Југославији, 15 незванични; то је такође државни, који је пре неколико дана објавио господин Томић, 22 улични и штитунг 28. То нема, каже, ни у једној држави света.

Црни девизни курс

Др Никола Поплашен: Разумем ја критику стања у Србији и Југославији наспрам као неког доброг у Републици Српској. Што се тиче Југославије, не бих улазио...

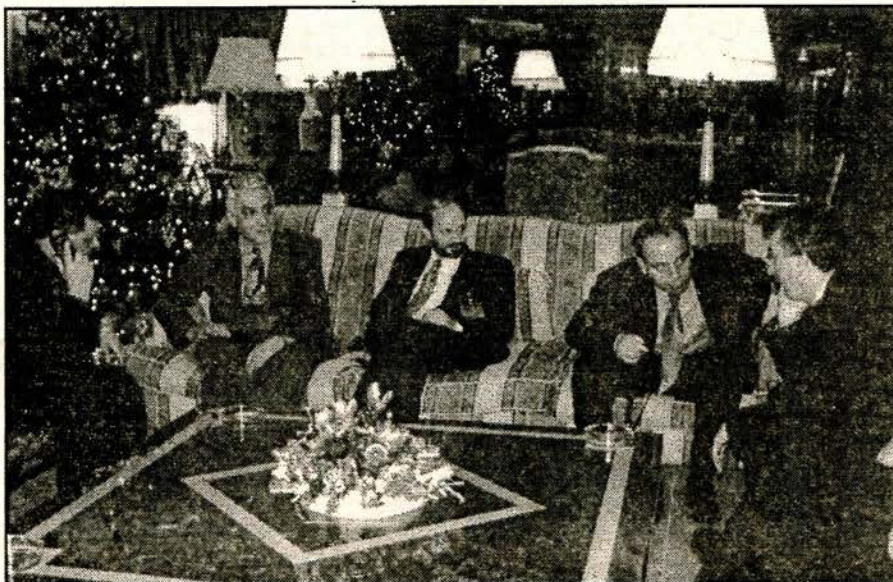
● **А шта је у Републици Српској?**

Др Никола Поплашен: У Републици Српској има бензина и дизела на свим пумпама. Цена је између 1,15 - 1 марке и 25 фенинга. Али треба гледалац да схвати да је млеко 40 динара.

● **Литар?**

Др Никола Поплашен: На литар мислим. И да је хлеб неколико пута скупљи. И да је један просечан ручак у просечном ресторану кошта око 600-700 динара или 20-30 марака. Не добар ручак, него просечан ручак, у добром ресторану је неколико пута скупљи. Да је преко 50 одсто људи незапослено, да су примања нередовна и мала, и да само један мали број људи има нека примања; они који су запослени у окупационим организацијама могу пристojно да живе.

Дакле, раслојавање у Републици Српској је страховито, између 90-95 одсто је сиротиња и 5-10 одсто људи који могу да

Српски радикали су нудили и нуде сарадњу, без идеолошких оптерећења, свим патриотским снагама које су за очување наше државности.

преживе. Направио се хаос у приватизацији. Уништене су добре фирме, предузећа, поред свих лоших политичких последица. Дај боже да ја нисам у праву. Добро би било да нисам у праву, и изгледа да су пропале све лоше прогнозе о стању у Југославији.

Колико видим овде има свега у продавницама, не видим да се гладује, има неке хране. Можда би она могла да буде квалитетнија. Знате, ако је у Републици Српској јефтин видео, а људи немају шта да једу, немају ништа од тог видеа, ни од тог одела. Најпре су потребни хлеб, кромпир, спавање, топла соба па после остало.

● **Гледалац из Велике Плана пита зашто је Караџић долазио по савет у Србију, а то исто чините и ви. А тај савет је био каже штетан за српски народ који живи у Републици Српској, цена је била и губљење Брчког, и рат итд.**

Држављанство за избеглице

Др Никола Поплашен: То зависи од тога како ко процењује. Што се Караџића тиче, ја се надам да ће он једног дана имати прилику да као жив човек све то исприча, каже, напише, да објасни. Што се тиче мене, не пада ми на памет да идем у Вашингтон по савет итд. На крају крајева зашто савет, може се то назвати координацијом.

Што бих ја долазио по савет код Шешеља или Милошевића или неког другог, трећег? Зашто се то зове савет? Ако смо ми Срби па имамо заједничке проблеме, морамо ваљда и искоординисати, заједнички проценити неке ствари. Изгубили јесмо, никада Срби нису били у лошијој ситуацији у историји. Али надамо се да ћемо преживати и ухватити се за зелену грану. Знате, док је човек жив, мора да се бори.

● **Гледалац из Пожаревца пита зашто Шешељ и Тома Николић не смеју да уђу у Републику Српску? Зашто су за време ваше инаугурације избачени из Републике Српске? То је, чини ми се, објавила сва штампа.**

Др Никола Поплашен: Образложење је као и за мене - не допадају се Американцима. То је организовао Додик. Јавно је рекао да је он позвао СФОР, Американце итд. Зато што су нападали окупацију, нестанак, криминал и корупцију. А све је то нешто што је недодирљиво са становишта владајућих служби у Републици Српској.

● **„Поздрав за госта од четири породице из Тузле, гледамо ову емисију, живимо у Смедеревској Паланци, докле ћемо бити избеглице у Србији, а држављанство у нашим исправама говори да смо Срби?“**

Др Никола Поплашен: На жалост, морали би да имају и држављанство Србије и Југославије. Више пута сам са државним руководством Југославије и Србије то договарао, ја се надам да ће ускоро бити остварено. Није до мене.

Констатовао је и председник Милошевић да томе нема ниједна препрека, заиста очекујем да ће у најскорије време сви Срби из читаве бивше Југославије једноставним подношењем захтева доћи до држављанства Југославије, односно Србије, и да ће моћи регулисати све што то подразумева, све проблеме које подразумева питање које је поставила госпођа.

● **Гледалац из Смедеревске Паланке пита да ли мислите да ли је постојало неко компромисно решење за Косово да не буде рата, поучени искуством из Републике Српске.**

● **Гледалац из Крагујевца констатује да сте били члан неке друге партије, не би вам одузели ингеренције председника Републике Српске. То је само зато што сте члан Српске радикалне странке.**

Без идеолошких ознака

Др Никола Поплашен: Шта значи компромисно? Морам да кажем да сам ја био у ситуацији да одлучујем, ја не бих потписао ни ово што је потписано.

● **Гледалац из Крагујевца констатује да сте били члан неке друге партије, не би вам одузели ингеренције председника Републике Српске. То је само зато што сте члан Српске радикалне странке.**

Др Никола Поплашен: Не, нема то никакве везе. Лично су ми понудили да се одрекнемо Српске демократске странке, да са „Слогом“ направимо већину, да уђемо у власт и уништимо СДС. То је касније попуњено Српској демократској странци. Мени је попуњено директно да дођем у посету НАТО-у у Брисел, у Америку итд.

Нема везе што сам српски радикал. Никакве то везе нема јесте ли комуниста, социјалиста, радикал итд. Има везе само слушате ли или не слушате. А то нема идеолошких ознака.

● **Светлана из Параћина пита да ли ћемо ускоро границу, мисли са Републиком Српском, прелазити само уз помоћ пасоша, а не уз помоћ личне карте.**

Др Никола Поплашен: Нажалост, изгледа да је црна слутња гледатељке вероватнија. И ту фази ћемо ваљда морати пребродити.

● **Драгољуб из Јагодине пита да ли сте ви од два главна система у свету за социјалистички или капиталистички.**

Др Никола Поплашен: Која је разлика?

● **То је као широк појам. Како објашњавате чињеницу да се у Републици Српској данас боље живи него што би се живело да су на власти били СДС, а и ви са њима.**

Да ли је то тачан податак?

Динамичан пад стандарда

Др Никола Поплашен: Никада Српска радикална странка није била на власти ни у периоду СДС-а. Српска демократска странка била је на власти у ратном периоду. Гинуло се, не могу рећи да је ситуација у којој се гине, у којој се људи рањавају, боља од оне у којој се не гине.

Непристојно је тако нешто и констатовати. Свако воли да му је најближи жив па макар и гладан. У том смислу је сада лакше јер се не гине на начин на који то подразумева ратна ситуација. Ја сам све време рата био у Републици Српској на фронтovima на различитим местима. Углавном није било глади, већ спорадичног и кратко... Делом је било тако захваљујући ресурсима Републике Српске, добрим делом захваљујући помоћи из Србије, која је достављана на врло различите начине. Не бих рекао да се сада боље живи, јер сада имамо мирнији период који подразумева нешто динамичнији раст стандарда итд. Требало би да је много боље.

● **Председниче, долазимо до краја емисије и ја желим неколико минута да искористите да нам кажете ваше виђење будућности Републике Српске, па и будућности српског корпуса у целини.**

С обзиром да је било доста раздвајања, требало би мало да се спојимо и да заједнички живимо.

Историјске драме

Др Никола Поплашен: Потпуно сте у праву. Мислим да би био један немушт и никакав одговор ако би о будућности Републике Српске говорио без повезивања са будућношћу српског корпуса у целини.

Будућношћу Србије и Црне Горе, па и Републике Српске Крајине, ако баш хоћемо.

Ја сам сигуран да би, ето да кажем, српска елита, српско политичко вођство, српска културна елита, елита православне цркве, морати да претресе историјске драме које су се дешавале, које су нас задесиле, неслогу и нејединство које нас традиционално карактерише, заиста би морали, на жалост, нема много позивитних искустава у нашој историји, али има много негативних. Те негативне и најнегативније требало би констатовати да их не бисмо понављали. Мислим да бисмо морали имати много зрелију процену међународног контекста, наше позиције на Балкану и наших кључних интереса, да се око тога саберемо.

Толеранција према другима

Али то морамо радити као одговорни људи и људи који треба да воде нацију у будућност, а не у нове ратове и погибје. Нашу будућност видим, имаће Срби будућност уколико се окупе око тих основних вредности, уколико навикну да није баш демократски када два Србина одмах имају три странке, три партије. Него се заиста морају кључни национални, патриотски интереси дефинисати на добробит

свих народа, уз толеранцију према другим народима који живе на нашим територијама и у суседству, и морамо бити у сагласности са околним светом.

Не са лошим, црним, мрачним, трагичним делом тога света, него са оним делом света који подржава управо ове највредније политичке и моралне принципе савремене цивилизације. Пред нама су нова искушења и нове драме. Ја се надам да ћемо из њих повући доста поука.

Већ је доста гласна подршка Срба из света и највећих земаља. Па и из земаља које су бомбардовале. Подршка долази изнутра, од напредних људи. Мислим да то треба искористити на продуктиван начин и да ћемо имати бољу будућност под том претпоставком.

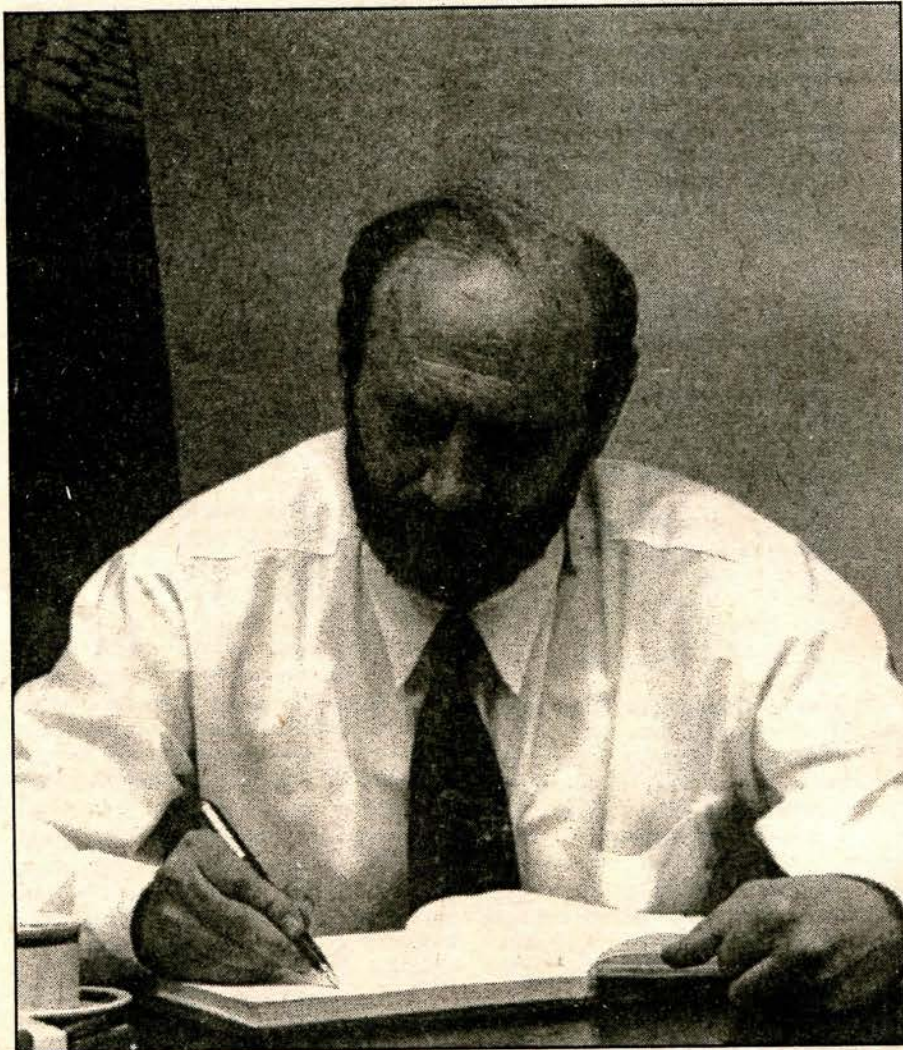
● **Дозволите још једном да вам се захвалим на заиста изузетном труду. Ви сте заједно са потпредседником Владе Србије допутовали у Јагодину и то по мукама овим тешким с обзиром да је био затворен аутопут управо на излазу из Београда. Хвала вам велико на овом труду.**

Др Никола Поплашен: Хвала и вама.

● **Хвала вам што сте били гост.**

Др Никола Поплашен: И вама што сам имао прилику.

● **Поштовани гледаоци ТВ „Палма плус“, био је ово др Никола Поплашен, председник Републике Српске. Хвала на пажњи.**

Само одговорни људи могу да воде нацију у будућност без нових ратова и погибја

ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ ДР НИКОЛА ПОПЛАШЕН КАО ПРОВЕРЕНИ И ДОКАЗАНИ ПАТРИОТА НИКАД НИЈЕ БИО ПО МЕРИ И ВОЉИ СВЕТСКИХ МОЋНИКА, АЛИ ТИ ИСТИ МОЋНИЦИ НИСУ ПОСЕГЛИ ЗА ЊЕГОВОМ СМЕНОМ СВЕ ДОК ТО ОД ЊИХ НИСУ ЗАТРАЖИЛИ БИЉАНА ПЛАВИЋ, ЖИВКО РАДИШИЋ И МИЛОРАД ДОДИК, КОЈИМА ЈЕ ДР ПОПЛАШЕН СМЕТАО И СМЕТА У СПРОВОЂЕЊУ ЊИХОВЕ КВИСЛИНСКЕ ПОЛИТИКЕ

ПРЕДСЕДНИК ПРОТИВ КВИСЛИНСКЕ ПОЛИТИКЕ

Да је председник Републике Српске проф. др Никола Поплашен прећутао губитак Брчког и цепање Републике Српске, да је пристао формирати Владу Републике Српске којом би преко – муслиманских посланика у парламенту Републике Српске владао Алија Изетбеговић, да је пристао на формирање заједничке војске и полиције у БиХ, да је био равнодушан према бомбардовању Србије, да је остао глув и нем на све евидентнију унитаризацију БиХ, био би тетошен и цењен од истих оних који су у седло власти Републике Српске ускочили уз помоћ окупационих тенкова, али, као доказани патриота, који је вољом српског народа постао то што је постао, председник Поплашен на тако нешто није ни помишљао

Патриота и демократа: др Никола Поплашен, председник Републике Српске

Стара је истина да једна несрећа никад не долази сама, али да две велике несреће иду руку под руку - тако нешто се ретко догађа. А, ипак, догодило се лета Господњег 1999., марта петог, када је, вољом страних интервенциониста, у истом дану Република Српска остала без председника, а српски народ без целовите Републике Српске. Да ли нас је нешто горе могло снаћи? Нити је село без цркве село, нити је држава без председника држава.

Тај дан српски народ у Републици Српској памтиће док је Бога и света, јер му се управо тада догодило нешто што ни у сну није слутио. Такозвани високи представник за Босну и Херцеговину Карлос Вестендорп својом антидејтонском и антиуставном одлуком сменио је господина Никола Поплашена са функције председника Републике Српске на коју је изабран вољом српског народа, а главни арбитар Робертс Овен прогласио је град Брчко за дистрикт и тако Републику Српску територијално пресекао на два дела. Остали смо тада не само без председника државе већ и без саме државе, па макар се она и ентитет звала.

Радишићеве и Додикове преваре

Слутећи да му се не спрема ништа добро, обезглављени српски народ у Републици Српској реаговао је доста емотивно и са митинга широм Републике Српске поручивао је господи Вестендорпу и Овену да ће на све могуће начине стати у заштиту и председника Републике Српске и саме Републике Српске којој је арбитар Овен задао смртоносне ударце. Та-

ква подршка stigla je и од посланика у Народној скупштини Републике Српске који су први пут, мислимо на српске посланике, били јединствени у парламенту. Наравно, таква подршка није stigla од муслиманских и хрватских посланика у српском парламенту, а што је и разумљиво јер они у тај парламент и нису изабрани да штите Републику Српску и њене ин-

ституције већ, напротив, да је изнутра руше, а што они никад нису скривали нити то сада скривају. Но, без обзира на њих, помислили смо да би после оваквих одлука Вестендорпа и Овена, Република Српска могла изаћи још јача јер су управо оне биле разлог да су Срби у РС први пут били јединствени без обзира на партијску припадност.

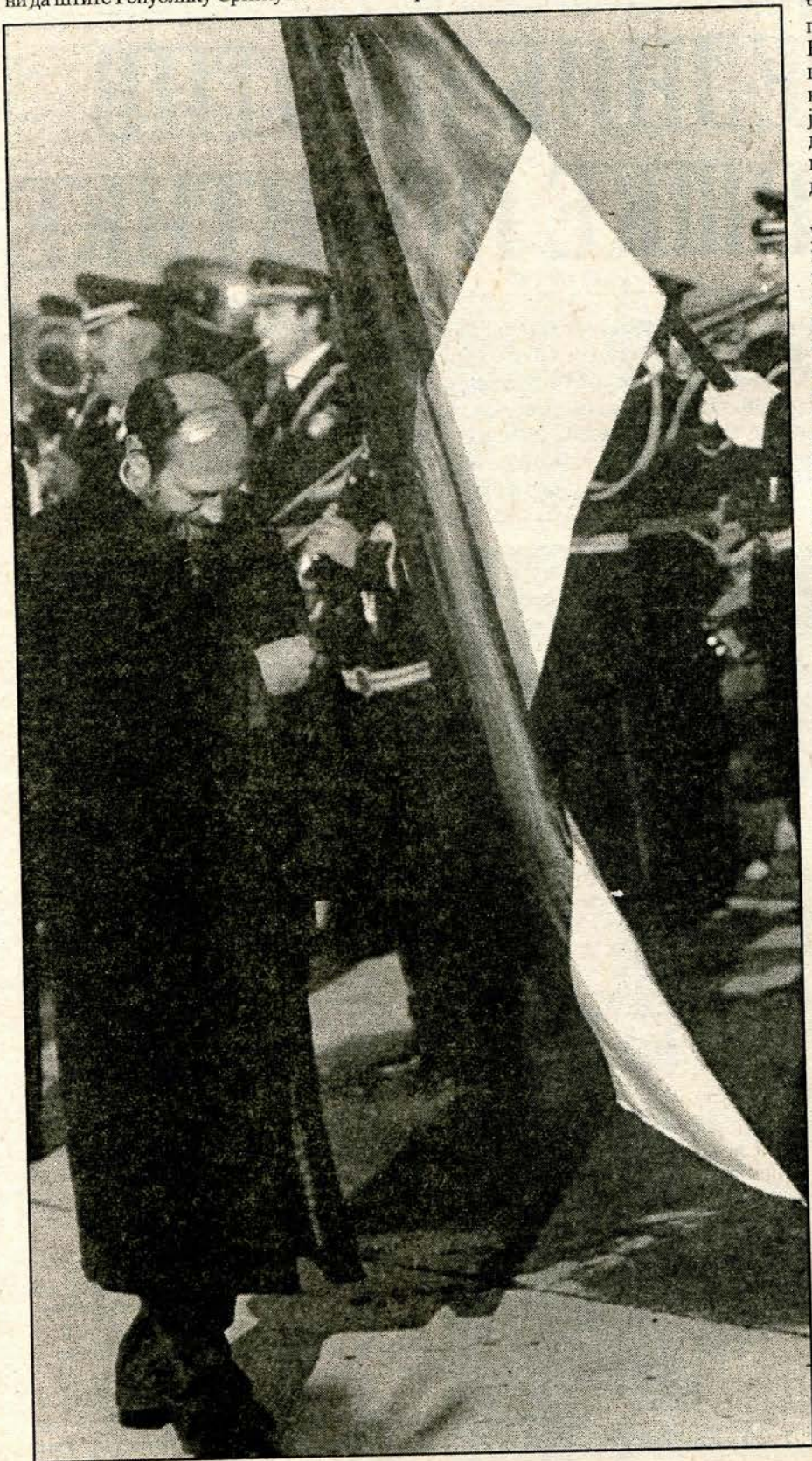
Српски парламент је у том смислу донео једну резолуцију и једну декларацију у којима је јасно речено: одлука о Брчком је антидејтонска и као такву Срби је не прихватају, а одлука о смени председника др Николе Поплашена је антидемократска јер не поштује вољу народа.

У знак протеста чак је, иако то нико није очекивао, Милорад Додик заједно са члановима свога нелегалног кабинета поднео оставку, а члан Председништва БиХ из Републике Српске Живко Радишић замрзао је своју функцију док се та неправда не исправи, Господин Радишић је доста слаткоречиво тада јавно признао да је поражен концепт Коалиције „Слога“ којој он припада и да је дошло време да се Срби уједине.

Нажалост, врло брзо се показало да од успостављања српског јединства нема ништа и да је то била најобичнија превара посланика владајуће Коалиције „Слога“ и њених лидера Биљане Плавшић, Живка Радишића и Милорада Додика. За само неколико дана они се одричу и декларације и резолуције које је парламент прихватио и пристају да изврше одлуке господе Овена и Вестендорпа враћајући се тако у загрљај муслиманског посланичког блока у парламенту, а који ликује над нашом несрећом. Само што су преспавали једну ноћ, Биљана, Живко и Миле су се предомислили питајући се да ли би и они, ако остану верни српском јединству, могли остати без власти. Боље је врабац у руци него голуб на грани - контала је та тројка враћајући се поново у загрљај својим муслиманским савезницима радећи тако, дугорочно гледано, у корист власти-те штете.

Сложна „Слога“ моли Вестендорпа

Какве све то везе има са сменом председника Републике Српске др Николе Поплашена и зашто толики увод, питања су која ће се читаоцу неминовно наметнути. Одговор је само један: нити би господин Овен донио онакву одлуку о Брчком, а нити би господин Вестендорп сменио др Николу Поплашена са функције председника Републике Српске да нису рачунали на подршку тих снага које су управо уз њихову помоћ и дошле на власт. Светски моћници дали су им власт, али само под условом да владају онако како то они желе. Чак су и изборне резултате наштимили како би формирали власт српско-муслиманску у Републици Српској, јер то је једини начин да се уништи Република Српска. Мало је требало па да се пониште и изборни резултати за функцију председника Републике Српске јер се избор господина Николе Поплашена није уклапао у сценарио светских моћника. Али, како су режирани изборе у парламенту, те изборе за члана Председништва БиХ где је Радишић само уз помоћ гласова из цаква (муслиманских гласова) победио свог ривала Момчила Крајишника, оценили су и проценили да би елиминација господина Поплашена још у фази избора, а коме

Председников поздрав застави

је највећи број Срба дао свој глас, била контрапродуктивна. Још тада су одлучили да за блокаду или смену Поплашена треба припремити други сценариј и тај задатак је дат новој власти коју су предводили Радишић и Додик уз помоћ Биљане Плавшић која је стално на вези држала светске центре моћи осмишљавајући шта и како да се даље ради.

Да господин Поплашен није био по мери окупационих снага у Републици Српској, видело се већ по томе што је Вестендорпу требало доста времена па да му упути протоколарну честитку на избору за председника Републике Српске. Међутим, Вестендорп је сваки дан све више губио живце и није издржао а да на дан инаугурације господина Поплашена не направи скандал када је са свечаности силом удаљио господина Војислава Шешеља.

Управо тих дана Вестендорп има честе сусрете са Радишићем, Додиком и Плавшићевом које укорава да мало раде на блокади Поплашена, на шта су му они узвратили да би било најбоље када би он донео одлуку о његовој смени уз образложење да господин председник Републике Српске блокира примену Дејтонског споразума што распомањени Шпанац и чини али без икаквог конкретне образложења, јер једноставно није знао да наведе конкретне примере „грехова“ господина Поплашена.

„Када њега смените, нећете имати проблема са нама и ми ћемо бити као што смо и били кооперативни у јачању демократских процеса“, сугарисали су Миле, Живко и Биљана господину Вестендорпу, што је овај једва и дочекао.

НАТО бомбардери убрзали смену

Шпанац Карлос Вестендорп је из дана у дан био све нервознији јер је знао да, тако су му сугерисали и у Републици Српској квазидемократе и газде из Америке, времена за разговоре око Поплашена више нема јер „његово време истиче“. А знате ли зашто су се толико журили: само зато што је знао да већ за месец дана Србија треба да буде бомбардована.

Страховао је он, као и режисери злочина почињеног над Србијом, да би у том тренутку Поплашен могао дати подршку свом народу с оне стране Дрине, а што не би било добро јер би то могло довести до немира ширих размера који се никако нису уклапали у сачињени сценарио. И заиста, само месец дана после смене Поплашена Србија је била бомбардована, према чему је постојећа власт у Републици Српској била више него равнодушна.

Од свог устоличења на функцију председника Републике Српске Поплашен је највише времена утрошио око тога како да именује мандатара за састав нове владе. Странке на власти у РС, као и светски моћници, отворено су му поручивали да он може изабрати мандатара за састав Владе Републике Српске, али да се тај мандатар може звати само Милорад Додик или Додик Милорад.

Господин Поплашен је добро знао зашто је то тако, те зашто нико други не заслужује мандат, али се држао принципа да ће он мандат проверити свакоме ко у парламенту Републике Српске добије већину српских посланика. Једноставно, није пристајао да Влада Републике Српске буде формирана уз помоћ муслиманских посланика јер је добро знао да у том случају више он не би био председник Републике Српске него Алија Изетбеговић чији посланици у парламенту РС раде искључиво по његовим инструкцијама. А његове инструкције се своде на то да се Република Српска мора рушити на све могуће начине. Само уз тај услов муслимански посланици су пристали да дају подршку Милораду Додику за формирање Владе, а што се најбоље видело када је арбитар Овен прогласио Брчко за дистрикт што су муслимани заговарали јер тада је, јавно у Скупштини РС посланик Муниб Јусуфовић рекао кооперативним српским посланицима: „Нема ништа хабе“, што је и најбоља потврда да је Брчко муслиманима још раније обећано као противуслуга за подршку у парламенту.

Др Никола Поплашен обраћа се у више наврата јавности, а и посланицима у српском парламенту, поруком да он не може на тим принципима формирати Владу РС јер за тако нешто нема мандат од народа.

Воља народа је неприкосновена

Др Никола Поплашен у свакој прилици понавља да је он мандат народа за функцију председника Републике Српске добио, не да би разграђивао, већ градио и јачао Републику Српску. Али ништа то не вреди, као што не вреди ни то што он гласно и јасно поручује да Срби у Републици Српској не желе ништа друго осим онога што им нуди и гарантује Дејтонски споразум и да сви они који руше Републику Српску заправо руше и Дејтонски споразум. На то његово упозорење сви се праве глуви и неми да би га само који дан касније оптужили да је некооперативан у спровођењу Дејтонског споразума. Управо тако се ствари одвијају, што сваког нормалног доводи до лудила.

Не вреди ни упозорење које др Поплашен шаље на адресу господина Вестендорпа. Он му тако једном приликом пише: „Ваша страст, из мени непознатих разлога, за разарањем Републике Српске и њених институција је необуздана и неприхватљива за српски народ и све грађана Републике Српске“. Светан уроте која је усмерена према институцији председника Републике Српске, др Поплашен даље поручује:

„Могу да прихватим одлазак са функције председника Републике Српске само референдумом на коме би се грађани који су ме изабрали изјаснили да ли прихватају моју смену или не“.

Али, кога то више занима. Светски моћници и њихови трабанти у лику Миле, Живка и Биљане сада измишљају не-

какву председничку кризу у Републици Српској иако је и лаику јасно да таква криза не постоји. Постоји криза постојеће власти у Републици Српској која је прихватила да функционише на промуслиманским полугама што, наравно, као чистан патриота и родољуб, господин Поплашен не прихвата нити ће било када прихватити јер би на тај начин обмануо оне који су за њега дали свој глас.

Успостављање зелене трансверзале

Како је време одмицало и оптужбе домаћих квислиншких снага на рачун председника Николе Поплашена су се умножавале. За грехе му је узето и то што је у међувремене посетио Београд и што се у њему састао са председником Југославије Слободаном Милошевићем. Узалуд је председник Поплашен објашњавао да Срби из Републике Српске морају одржавати блиске односе са Србијом и Југославијом без обзира ко је у њима на власти. Узалуд је подсећао на јачање специјалних веза на које Срби с обе стране Дрине имају право по Дејтонском споразуму.

Када је на све то упозоравао господин Поплашен, као да је слутио да ће у Сарајево пре стићи Хашим Тачи, шиптарски терориста, него било који представник власти из Србије. И тако нешто се догодило, о чему Радишић, Додик и све конфузнија Плавшићка ни речи не прозборише. За њих је то све нормално, иако је тешко веровати да и сами не знају какву то заверу Силајидић и Изетбеговић кују са терористом Тачијем. Знају они добро за успостављање „зелене трансферзале“ од Велике Кладуше, преко Сарајева, Горажда, Санцака, Тиране, дела Македоније и Бугарске па све до Стамбола града. Знају, али мудро ћуте јер то је продукт политике коју они воде на овим просторима.

Међутим, уместо одговора зашто је све то тако, уместо да се господину председнику Николи Поплашену покуша указати да је „у заблуди“ када страхује од разарања Републике Српске и јачања унитарне БиХ, да је безразложно забринут за Костајницу, Брчко и сл., да без потребе сумњичи у исправност политике која води стварању заједничке полиције и војске у БиХ, те да нема потребе да буде забринут на све веће удаљавање Републике Српске од Србије, господа Вестендорпови и Петричеви заменици доносе одлуку да легално изабраног председника Републике Српске и физички избаце из његовог кабинета, те да му ускрате и одузму председничку плату. Тако нешто свет додуше познаје, али то се онда у том истом свету зове државни удар. И да лакрдија буде већа, све то лично изводи председник постојеће владе РС Милорад Додик, он први чиновник Републике Српске кога може да именује само председник Републике Српске. Лончићи су, очигледно, добро побркани. Али, никакво чудо јер сила бога не моли.

Борислав Ратковић

ПРОТЕКЛА 1999. ГОДИНА БИЋЕ УПАМЂЕНА
ПО НАЈДРАМАТИЧНИЈИМ ДОГАЂАЈИМА
ОД ЗАВРШЕТКА ОТАЏБИНСКОГ РАТА

ЗАШТО СРПСКА НЕМА СРПСКУ ВЛАДУ

- Председник РС Никола Поплашен затражио од председника српског парламента да закаже ванредни седницу Народне скупштине РС на којој би се разрешила постојећа и изабрала нова влада РС
- Уз сарадњу и помоћ квислиншке владе Карлос Вестендорп и Волфганг Петрич одређују тешку судбину за РС и њен народ
- Под сталним притисцима и уценама колаборационисти из Коалиције "Слога" пристали на губитак Брчког
- РС потресају велике криминалне афере у Рафинерији нафте Српски Брод и "Телекому РС"

Др Војислав Шешел и др Никола Поплашен: честитка после избора на којима је народ Републике Српске указао поверење Српској радикалној странци

Са жељом да заустави свеопшту кризу, председник Републике Српске Никола Поплашен упутио је писмо председнику Народне скупштине Петру Ђокићу у коме захтева одржавање седнице Народне скупштине на којој би била смењена постојећа влада Републике Српске и била изабрана нова уз подршку српских посланика.

Протекла 1999. година обележена је бројним догађајима који су штетили интересима Републике Српске и српског народа у целини. Република Српска никада није била ближа свом нестанку. Чак и у ратним данима било је више наде да ћемо успети да је сачувамо јер је постојало снажно национално јединство.

Данас, осам година након настанка Републике Српске, стране војне и цивилне окупационе снаге у сарадњи са квислиншком владом и марионетском Коалици-

јом „Слога“ бесомучно спроводе сценариј утапања Републике Српске у унитарну Босну и Херцеговину. Председник Републике Српске Никола Поплашен од ступања на дужност трудио се да спречи овакву ситуацију а један од основних предуслова за то је био избор нове - српске владе Републике Српске.

Догађаји који воде нестанку Републике Српске смењивали су се један за другим. Одлуком Робертса Овена, Брчко је одузето Републици Српској. Карлос Вестендорп је противдејтонским одлукама произвео велику политичку кризу у читавој Босни и Херцеговини.

У Републици Српској је и онако тешко стање погоршао нелегитимном одлуком о наводној смени председника Републике проф. др Николе Поплашена. Влада је својом неспособношћу и некомпетентношћу произвела озбиљну кризу у раду ин-

ституција Републике Српске. Сва обећања о брзом економском опоравку Републике остала су без озбиљних резултата. Обећање да ће Брчко бити сачувано, потпуно је прекршено.

Наводна бескомпромисна борба против криминала претворила се у своју супротност. Полиција је стала у заштиту крупног и најопаснијих видова криминала, у коме су огрезли често и најодговорнији људи из политичког и полицијског врха. Судски епилог случаја Кнежевић, убиство легендарног команданта, најбоља је потврда ове истине.

Српска радикална странка Републике Српске и друге патриотске странке у таквим условима су месецима покушавале направити споразум са Коалицијом „Слога“ и тако решити кризу Владе у Републици Српској. Сви наши покушаји у том правцу до сада су наилазили на одбијање од стране „Слоге“.

Повремено ушласен нарастим незадовољством народа, Живко Радишић и његова социјалистичка партија Републике Српске би заједно са патриотским странкама пристајало на договор, али убрзо би, под утицајем Карлоса Вестендорпа, променили мишљење. Тако је Радишић стално био доследно недоследан и уместо да испушта своја обећања производио је све дубљу кризу.

У немогућности да заједно са Народном скупштином изабере нову владу Републике Српске, председник Републике Никола Поплашен је одлучио да смени стару владу предвођену Милорадом Додиком. Његов покушај, иако је имао подршку већине српских посланика који су потписали истовјетну иницијативу, био је осујећен окупаторском одлуком Карлоса Вестендорпа о такозваној смени председника Републике. Та тзв. одлука о смени је касније била кључни аргумент којим су се Живко Радишић и Коалиција „Слога“ служили при одбијању било какве сарадње са председником Републике Српске и српским странкама у Народној скупштини.

Петар Ђокић, лажни визионар

На председникову иницијативу Петар Ђокић је трагикомично одговорио:

„Сматрам да иницијатива за разрешење председника Владе РС господина Додика долази у сасвим погрешно вријеме када РС очекује доношење коначне арбитражне одлуке и када свака нестабилност и сукоб наносе непроцењиву штету интересима РС које смо посљедњих мјесеци стрпљиво бранили, градећи једну нову, отворену, демократску и прогресивну политику у РС која је ипак, хтјели то неки или не признати, дала велике резултате. У вези са свим претходно изнесеним чињеницама, а имајући у виду одредбе Устава РС, мишљења сам да је иницијатива групе народних посланика за смјеном председника Владе РС господина Милорада Додика неаргументована и неприхватљива и да је треба одбацити”.

Народна скупштина Републике Српске, 7. марта 1999. године усвојила је резолуцију којом се одбацује арбитражна одлука за Брчко, декларацију којом се не прихвата Вестендорпова тзв. одлука о смени председника Републике Српске, закључак којим се налаже нашим представницима у заједничким органима да напусте те органе и закључак да је старој влади истекао мандат и да треба бирати нову. Посланици Коалиције „Слога” за ове одлуке гласали су због страха од народног незадовољства. Чим су, окупационим мерама, своју самовладу поново учврстили, поништили су све наведене одлуке.

Ванредна седница Народне скупштине Републике Српске, одржана крајем априла 1999. године показала је да посланици Социјалистичке партије и странка Биљане Плавшић и Милорада Додика намеравају наставити своју сарадњу са Коалицијом за целовиту и демократску БиХ. Одлуке које су донесене на тој седници блокирају наша настојања да сачувамо Брчко у Републици Српској и заштитимо институције Републике Српске као симбол наше самосталности. Српска радикална странка одлучно је одбила такву политику и неће ићи путем издаје.

Коалиција „Слога” у коалицији са Алијом

Посланици Коалиције „Слога” и коалиције коју предводи Сафет Бичо заједно су изгласали закључак којим се, како стоји у њему, показује разумјевање за активност наших представника у складу са њиховим функцијама и заједничким органима Босне и Херцеговине. Овом одлуком је практично дата препорука нашим представницима да се врате у заједничке органе БиХ и наставе свој рад. Истине ради морамо рећи да наши представници из заједничких органа нису изашли из хира па чак ни својевољно. Они су, противдејтонским одлукама о Брчком и председнику Републике Српске били принуђени да прекину свој рад.

Одлуком о Брчком и о председнику

Републике Српске угрожен је Дејтонски мировни споразум, а самим тим и постојање Босне и Херцеговине и Републике Српске. Да у том тренутку наши представници нису напустили заједничке органе БиХ, признали би оправданост Робертса Овена да од Брчког направи дистрикт и одлуке Карлоса Вестендорпа да смени председника Републике Српске Николу Поплашена. Погубност закључка којим се налаже нашим представницима да се врате у заједничке органе је пре свега у томе што се признају све одлуке. На овај начин амнестиран је Карлос Вестендорп који је донео читав низ противдејтонских одлука и учинио низ активности којима је угрозио имплементацију Дејтонског споразума.

Посебно је трагично што су за овакав закључак заједнички интерес пронашли Социјалистичка партија и коалиција Алије Изетбеговића. Сви аргументи које су они при том наводили, а у вези са постојећом донаторском конференцијом, силним кредитима и слично, били су бесмислени.

Високи представник важнији од председника

Посланици „Слога”, под диригентском палицом Карлоса Вестендорпа и Сафе-

та Биче, тада су блокирали избор нове владе Републике Српске. Закључак којим наводно траже деблокирање функције председника Републике наводи нас на питање ко је надлежан да утврди да је престала блокада функције председника Републике. Ако се поштује Устав, онда блокада није никада ни постојала. Према Уставу, председника Републике непосредно изабраног од народа може смени само народ на референдуму. Нипошто Карлос Вестендорп или било ко други. Ако се насупрот томе сматра да је високи представник надлежан за деблокаду, онда је овај скупштински закључак био позив упућен и њему и СФОР-у да оружано протера легалног и легитимног председника Републике и његове сараднике из Банског двора, што се на крају и десило.

Очито да је Карлос Вестендорп својевремено дао претежак задатак Живку Радишићу, налажући му да преваром уклони проф. др Николу Поплашена са места председника Републике Српске. Уместо да је покушао да уразуми себе и своје јастребове, он је преко Петра Ђокића тражио од Карлоса Вестендорпа да уклони председника Поплашена. То је логика издајника који не могу сами да спроведу гушење слободе свог народа па у помоћ позивају казнене експедиције странаца којима служе.

Заклетва: лажан потпис Живка Радишића,
члана председништва Босне и Херцеговине

Може само Милорад Додик или Додик Милорад

На истој седници посланици „Слоге” и посланици Сафета Биче одбили су да на предлог Српске демократске странке дају подршку и потврде легитимитет мандатару Младену Иванићу. Ту су покушала да употребе политичку игру у којој су посланици „Слоге” уздржани, а Бичини посланици против.

Међутим, то дрво није нас спречило да видимо шуму. Битан је резултат, а он каже да посланици Социјалистичке партије и Додикове и Плавшићкине странке ни су прихватили Младена Иванића за мандатара. Овим су још једном потврдили да је и приликом прошлог избора Владе, када га је номиновао тадашњи председник Републике Биљана Плавшић, Иванић био само пробни балон.

Милорад Додик портпарол НАТО—а

Милорад Додик је на овој седници одржао један од својих најсрамнијих говора. Јавно са говорнице Народне скупштине позвао је Савезну Републику Југославију и њен народ да одустане од отпора фашистичком НАТО агресору. Додик је овим на најгори начин, у најгорем тренутку и потпуно бесрамно покушао да згази све оно што је српски народ с оне стране Дрине учинио за нас током протеклог рата. Очита је Додикова жеља да нас одвоји од наше браће из Србије и Црне Горе.

Још бесрамнији је био његов министар правде Милан Трбојевић. Трбојевић је тада закључио како ми ништа немамо са Србијом. На негодовање посланика због те констатације, оптужио је парламент да не поштује Дејтонски споразум. То је увредило чак и образ Петра Ђокића, па је реаговао.

Директорска места важнија од Брчког

Српска радикална странка Републике Српске није се мирила са овим чињеницама. Пре свега због тога што је и прво ванредно заседање Народне скупштине као и први део Другог заседања, показао да се може заједно и јединствено радити на стварању националног јединства и одбране Републике Српске. Преокрет који је између првог и другог дела последње ванредне седнице направила Социјалистичка партија говори да та странка нема своју политику. Она има своје интересе и ти интереси су личног карактера. За њих је могућа једначина по којој се вредност Брчког може изразити у донаторској помоћи, а значај функције председника Републике за њих је раван неколицини „Слогиних” директорских места.

У међувремену смо имали прилику да видимо театралне оставке, „тврде националистичке” изјаве и „заклињања” у Брчко и Републику Српску. Просто су се на дметали челници Социјалистичке партије Републике Српске. Како је време пролазило, заклињања су јењавала, а изјаве постајале све мекше. На крају су заклињања потпуно престала, а изјаве челника Социјалистичке партије су опет препесиване из Вестендорпове задаћнице.

Радишић лажима упропастио Српску

Због тога што су били неискрени према народу и патриотским странкама и што су пружали лажну наду да ћемо постићи договор око стварања Владе националног јединства, десетине и стотине хиљада грађана изашло је на тргове и улице и протествовало против издајничке политике Милорада Додика и њихових патрона.

Подршка коју је наш народ у Републици Српској дао својој браћи у Савезној Републици Југославији, останку Брчког у Републици Српској и председнику Републике Николи Поплашену за Додика и његове трабанте представљала је „хаос и немире који су изводили пијани ђаци-основци”. Слога је покушала извести у Бањој Луци контрамитинг. Уместо подршке од града Бања Луке, добила је јаја и звиждике. Бањалучни су одмах након тога од „Слоге” добили пендреке и батинаше. Хтела је „Слога”, ваљда, да покаже да је за разлику од раније власти спремна да туче народ како би се одржала на функцијама. Радишић им је поручио да наставе да звижде колико год хоће?! Истовремено на улицама Москве, Скопља, Атине, западних престоница, грађани су излазили на тргове да би осудили фашистичку НАТО агресију.

У Бањој Луци Додик, Радишић и Плавшићка покушали су, за Вестендорпову љубав, да то спрече пендрецима.

Све је ово била атмосфера у којој је председник Републике Српске Никола Поплашен успешно одолевао окупационим притисцима и издајничкој политици. Нажалост, показало се да то није било довољно за формирање нове владе Републике Српске.

Председник Поплашен хтео је дати народу јединствену српску владу

Председник Поплашен је изабран вољом грађана, непосредно и на општем изборима. Однео је учесталиву победу над својим противкандидатима. Као кандидат Коалиције СДС - СРС РС, председник Поплашен је добио поверење народа и на легалан и легитиман начин ступио на дужност. Као и сви велики и мудри државници, и председник Поплашен је преузео пуну одговорност за целокупан народ у Републици Српској.

Трудећи се да земљи и народу да владу достојну озбиљности политичког тренутка, председник Поплашен је тражио од свих парламентарних српских странака у Републици Српској да постигну споразум. Природно, прву прилику дао је представнику највеће странке и највеће коалиције у Народној скупштини Републике Српске. Коалиција СДС - СРС Републике Српске заједно са Српском коалицијом за Републику Српску има 32 посланика и тиме пет посланика више од Коалиције „Слога” која је на другом месту. Избор патриотске коалиције био је др Драган Калинић, председник Српске демократске странке.

Нажалост, његова настојања да пронађе разумевање код осталих странака и коалиција у Народној скупштини није уродила плодом. Господин Калинић је вратио мандат председнику Поплашену.

Председник Републике је потом шансу дао страначком потпредседнику Милорада Додика, господину Брани Миљушу. Миљуш је као представник Коалиције „Слога” радио на премошћавању разли-

Тандем снова: Биљана Плавшић, председник СНС, и Жак Клајн, највећи „етнички чистач” у Сремско-барањској области

ка између две највеће коалиције у Републици Српској. По свему судећи његово инсистирање да се пронађе заједнички језик „Слоге” са Коалицијом СДС - СРС Републике Српске и Српском коалицијом за Републику Српску био је разлог да се његова коалиција „Слога” одрекне и не пружи му поверење и подршку.

Увиђајући да се криза у Републици Српској не може решити док је на челу Владе Милорад Додик, председник Републике Никола Поплашен је покренуо поступак за смену председника Владе.

Карлос Вестендорп је злоупотребавајући функцију високог представника, да би спречио Додикову смену, донео одлуку којом је покушао да изврши државни удар у Босни и Херцеговини и смени председника Поплашена.

Ради превазилажења кризе тражена је нестраначка личност која би можда могла одговорати свим странкама. На предлог Социјалистичке партије, а уз подршку и прихватање патриотских странака, одлучено је да поверење буде дато проф. др Младену Иванићу из Бања Луке.

Потпредседник Републике у складу са чланом 80. Устава Републике Српске потпуно легално и легитимно и уз сагласност председника Републике Николе Поплашена понудио је мандат господину Иванићу.

Епилог друге ванредне седнице Народне скупштине Републике Српске показао је да су социјалисти, вођени Живком Радишићем, Иванићи искористили за куповину времена и смиривање народног незадовољства.

На Трећој посебној седници Народне скупштине Републике Српске одржане у Бањој Луци 18. маја 1999. године, по диктату Међународног монетарног фонда, изгласан је буџет Републике Српске. Посланици Српске радикалне странке нису присуствовали делу седнице када је обављено гласање. Образложење владе Милорада Додика је било да нам је буџет неопходан како бисмо били спремни за учешће на донаторској конференцији.

Међутим, веома брзо, већ у дискусији о дневном реду, испоставило се шта је циљ сазивања Скупштине. Циљ је био да се да подршка одлазећој, компромитованој, марионетској, издајничкој и криминалној влади Милорада Додика. Од посланика се тражила и сагласност за закон које је наметнуо такозвани високи представник за БиХ Карлос Вестендорп, а којима се Република Српска све више утапа у унитарну Босну и Херцеговину.

Неспремност Републике Српске за учешће на донаторској конференцији није могла бити превазиђена ниједном скупштинском одлуком.

Такође је било наивно, а што се касније и показало, очекивати да ће они који су у агресији на Савезну Републику Југославију и наш народ начинили штету од преко 100 милијарди долара, бјесомучним бомбардовањем, дати средства за развој Републике Српске. Услов за донаторска средства је било признавање арбитражне одлуке за Брчко, а мрвице које су нам нудили отишле су у социјалну потрошњу, тамо одакле се неће репродуковати и где ће

послужити само за очување марионетске власти.

Лоповска политика, крађа, намештање кредита рођацима, кумовима и страначким сарадницима однело је и раније добијени новац у руке погрешних људи.

Буџет је усвојен без претходно формиране економске политике Републике Српске.

Тешко стање у парализованој привреди Републике Српске резултат је погубне политике владе Милорада Додика, која није начинила ниједан корак ка успостављању економских односа са СР Југославијом, напротив, чини све да до таквих односа и не дође. Крајњи резултат је укидање динара из платног промета Републике Српске.

Српски радикали траже социјалну правду

За то време Клуб посланика Српске радикалне странке Републике Српске предложио је Народној скупштини да се ускладе највећа и најмања буџетска примања. Затражили смо да однос најмање и највеће плате буде 1:3, а однос најмање и највеће пензије 1:2.

На овај корак Српска радикална странка се одлучила због тога што је, према признању Владе, у последње време отпуштено или на чекању око 40.000 радника.

Блокирање избора нове владе Републике Српске било је разлог због кога је председник Републике Српске Никола Поплашен одлучио да покрене иницијативу за распуштање Народне скупштине Републике Српске.

Председнику Народне скупштине Петру Ђокићу упутио је писмо у коме је навео аргументе који су јасно показивали да је иницијатива председника Републике потпуно оправдана.

Председник Поплашен је у свом писму рекао: „У току свог досадашњег рада актуелни сазив Народне скупштине Републике Српске, изабран на изборима одржаним у септембру 1998. године, својим одлукама и активностима учинио је више повреда Устава Републике Српске, Пословника Народне скупштине Републике Српске и одредби Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини и припадајућих анекса (Дејтонски мировни споразум)”.

Једна од основних замерки председника Поплашена било је то да „Народна скупштина Републике Српске није обавила своју функцију утврђену чланом 91. Устава Републике Српске у коме пише да се после сваког конституисања новоизабране народне скупштине бира нова влада.”

Према оцени председника Републике „током мандата овог сазива Народне скупштине, Република Српска је доживела нарушавање територијалног интегритета услед одлуке арбитра Роберта Овена којом се за Брчко тражи статус дистрикта. Народна скупштина није адекватно одговорила својој уставној обавези да штити јединственост, недељивост и неотуђивост територије и интегритет Републике и није се

Алија наређује – Живко потписује: Живко Радишић, члан Председништва Босне и Херцеговине

адекватно супротставила кршењу члана В Анекса 2 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини”.

Сличну оцену председник Поплашен је изнео када је у питању било разграничење са Републиком Хрватском. У вези с тим председник Поплашен је рекао да је „супротно Дејтонском мировном споразуму и Уставу Републике Српске, формирана комисија за разграничење са Републиком Хрватском.

Мандат те комисије није могао бити дефинисан на начин на који је то учињено јер је Дејтонским мировним споразумом јасно одређено да тај део границе са Републиком Хрватском иде матицом реке Уне. Активности наших представника у заједничким органима и у Влади Републике Српске биле су потпуно супротне интересима Републике Српске и њених грађана. Резултат тога је неповољан уговор о разграничењу, који је у супротности са Дејтонским мировним споразумом и Уставом Републике Српске. Народна скупштина Републике Српске је све време неоправдано толерисала овакве активности Владе Републике Српске”.

У писму је председник Републике Никола Поплашен изнео низ других кључних аргумената закључивши: „практично сам, као председник Републике, био онемогућен да у складу са уставним начелом поделе власти представљам Републику у сарадњи са Владом Републике Српске, која је требало да сада буде изабрана.

Због односа актуелне владе према институцији председника Републике, нисам био у ситуацији да изражавам државно јединство.

Народна скупштина Републике Српске није санкционисала такво понашање Владе, чиме је нарушила своје обавезе из члана 70 тачка 9 и члана 94 Устава Републике Српске. Председник техничке владе Милорад Додик јесте уз подршку страног фактора узурпирао та овлашћења”.

Уместо одговора уследио је окупаторски чин којим је председник Републике спречен да уђе у зграду Бански двор и користи техничке претпоставке за свој рад.

Италијански карабињери на Додиков и Радишићев позив

Председник марионетске и издајничке владе Милорад Додик, злоупотребљавајући просторије кабинета и печат председника Владе Републике Српске, упутио је неформално писмо Министарству унутршњих послова и „Телекому“ Републике Српске. У писму је тражио да Министарство унутршњих послова обустави вршење обезбеђења председника Републике Српске Николе Поплашена и да га деложира из просторија кабинета председника Републике. Од „Телекома“ је затражио да председнику Републике искључи телефоне.

Више седмица намере Милорада Додика нису биле остварене. До реализације његове одлуке дошло је када су у згради Бански двор ушли италијански карабињери. Председник Републике Никола Поплашен није хтео да због Додикове поремећене психе и издајничке политике коју спроводи његова влада буде проливена крв. Председник Републике је једноставно рад свог кабинета организовао у другој згради.

Радишић одговоран за аферу у Српском Броду

Осетивши да амбијент у Републици Српској одговара криминалцима, Живко Радишић је државну касу олакшао за више стотина милиона марака. Биљана Плавшић, његов коалициони партнер, изјавила је да у државној каси због тога не-

достаје 700 милиона марака које су требале доћи путем наплате различитих обавеза за трговину нафтом и нафтним дериватима. Примера ради то је довољно новца да се пензионерима обезбеде пристојне пензије за дужи временски период. Када је Народна скупштина Републике Српске покушала да открије све чињенице које су у вези са овом афером, Петар Ђокић је рекао да људи који су учествовали у афери представљају неке од најважнијих кадрова у Републици Српској без којих нафтна индустрија не би могла радити.

Прваци Српске радикалне странке Републике Српске су правовремено говорили да Додик није способан да изврши ни једно од датих обећања. Морамо рећи, нажалост, таква наша процена показала се потпуно тачном. Додик није сачувао Брчко, није сачувао ни границе са Републиком Хрватском, није обезбедио редовне плате и пензије које одговарају бар минималним потребама грађана Републике Српске. Обећавао је да ће да уједини политички раздвојену Републику Српску а данас, захваљујући његовој власти, Републику Српску имамо територијално подељену на исток и запад. Сви се сећамо да су Живко, Биљана и Додик говорили да ће овом народу да поврате достојанство изгубљено криминализацијом друштва. Запитајмо се да ли ико од нас зна и једног криминалца ухапшеног и осуђеног. Напротив, стари криминалци су нашли договор са новима и наставили са лоповлуком. Да ли ће 2000. бити година потпуног нестанка Републике Српске или њене ревитализације и препорода? Крај 1999. године пропраћен је низом трагичних и драматичних догађаја. Живко Радишић је у Њујорку потписао Декларацију којом Република Српска губи бројне елементе самосталности дефинисане Дејтонским мировним споразумом. Списак Срба ко-

ји се налазе у Хагу током 1999. године допуњен је именима ђенерала Момира Талића, ђенерала Станислава Галића, народног посланика Радислава Брђанина, а министар правде Милан Трбојевић спрема се на пут у Хаг да би тамо преузео нови списак за хапшење. Република Српска је створена пре осам година. Она је плод борбе српског народа у бившој Босни и Херцеговини, за слободу и достојанствен живот народа који живи у њој. Пад и разарање Републике Српске траје од доласка на власт Коалиције „Слога“. Членици Коалиције „Слога“, својом политиком континуираног попуштања на штету Републике Српске и сарадњом са странцима у доношењу и реализацији противдејтонских, противуставних и недемократских одлука, раде против будућности Републике Српске. Република Српска се може одбранили само националним и патриотским јединством уз обнављање нарушених елемената суверенитета и државности.

Посебан интерес Републике Српске је и чување постојећих и стварање нових братских веза са српским народом у Србији, Црној Гори тј. Савезној Републици Југославији. Све оне који су помогли да се прекине рат и крвопролиће и на тај начин отворили перспективу мира и стабилности српски радикали поздрављају, с уверењем да ће чувањем наше слободе и достојанства, сачувати и њихово достојанство и добре намере.

Истовремено сматрамо да дани, месеци и године које предстоје морају бити обележени одлучном, патриотском борбом српског народа за слободу и самосталност.

Коалиција „Слога“ и ова власт нису спремни да то учине.

Зато морају отићи.

Што даље!

Огњен Тадић

Радна и стваралачка атмосфера: српски радикали све одлуке доносе демократски

НАША БУДУЋНОСТ ЈЕ ПОЧЕЛА

- Уједињење Русије и Бјелорусије је први корак на удруживању и обнови словенских и православних земаља
- Косово и Метохија довољно отрежњење и мотив за Русију да коначно сломи отпор исламских терориста у Чеченији
- Србији је место у Славенском савезу

Др Војислав Шешел за вријеме посјете Бјелорусији

За читав свијет, а посебно за словенски и православни, као и за српски народ, одиграо се један догађај који смо жељно исчекивали. Уједињење Русије и Бјелорусије у једну државу је први, а вјерујемо и само први корак ка удруживању свих словенских и православних народа у једну заједницу.

Тај савез ће бити толико моћан да се неће бојати непријатеља, а за своје грађане плодноносан и благодаран.

Ми, српски радикали, ослоњени на велику традицију Николе Пашића, боримо се управо за тај правац развоја у овом дијелу свијета. Пашић је вјеровао у Словенство и Русију и цијелог живота се мудро и упорно борио за јединство народа на овим просторима.

Наш непријатељ је организован и подмукао. Оштрица клерикалистичке политике Ватикана, америчка и западноевропска, усмјерена је на уништење православља и покоравање перјаница отпора новом фашизму. Србија је жртва злочиначког касапљења зато што се супроставља насиљу, силедијству и безакоњу у међународним односима. Западне фашисте на Исток воде богатства која тамо леже, каспијска нафта и сибирске руде и шуме. Демократија, људска права, хуманитарна помоћ и слично су маске за остваривање најсебичнијих циљева. До извјесног отрежњења у Русији је дошло. Косово и Метохија је велика поука. Убице су имале средстава да припремају војску од двјеста хиљада војника за напад на Србију, али за пар хиљада полицајаца немају. Уз њихову подршку Шиптари убијају старце по потоцима и пале српске куће.

Руска порука Клинтону

У свијету се много шта изменило за осам година протеклих од распуштања Совјетског Савеза до уједињења Русије и Бјелорусије. Многи људи су повјеровали у западну демократију и уједињену Европу. Нажалост, то су мислили и управљачи велике Русије. По наказним усташким главама нових управљача Хрватске било је већ видно шта је то нови свјетски поредак. На сахрану поглавника бранитеља кршћанства дође само Турчин. Сви се остали измакоше, мада су са свих страна додавали оружје усташама. Исусише су

злочина починули за укус fine господе са Запада. Америчка политика, у дослуху са Ватиканом, ради на завади и подели руског народа и хушкања свих и свакога на Србе. Русији и Србији је изнад свега потребно јединство. Ради се о опстанку и постојању не само државе, и једне и друге, већ о постојању ова два народа. Русији је потребно оздрављење и уједињење са Украјином. Само са таквом политички јаким и стабилном Русијом и ми Срби ћемо се моћи изборити за своја права, за своју слободну државу, демократско друштво и богате и срећне грађане.

Од мудраца који говоре да се требамо окренути Њемачкој и Западу нема никакве користи. Од земље која руши градове и убија Србе, а потом нуди нафту за „демократију“ не треба очекивати никакво добро.

Оскар Лафонтен је и сам написао да не могу обнављати једну земљу они који су је управо рушили. Његов разлаз са Шредером је разлаз са политиком која води Нијемце на пут са којег су се већ враћали крваве главе. Јелџин је поручио Клинтону да је заборавио шта је Русија и да га она има чиме на то подсетити. Русија није сама.

Са нестанком Русије и њеном подјелом, Кина би се суочила са цијелим свијетом као својим непријатељом. Управо то је циљ Америке, посебно Запада у цијелини - покораване Русије, подијелене и немоћне и окретање читавог свијета против Кине која постаје свјетска сила. Ова два евроазијска колоса ће се заједно бранити од запад-

ног хегоминизма. Неуспјех би био диктатора какав још није виђен. Амерички антиракетски штит управо то има за циљ. Без нуклеране пријетње, Русија би се нашла у страшном положају.

Неки нови Вашингтон би ставио на сто папир о међусобном признању њених осамдесет девет административних јединица, колико их има, као држава.

Тешко ономе ко би то одбио. У Хагу је такав папир одбила Србија и у Хагу је направљен суд за Србе. Вага правде је у Божијим рукама, није код оних који крваве своје руке од Ирака и Чеченије до Косова.

Амерички фашизам

Али, све и није баш тако. И горе поменути Турчин има своју улогу. Његова војска упада у Ирак, зоставља двадесет милиона Курда, он отима Чеченију, а долази и у Сарајево. Зашто би Запад крвавио руке кад има Турке. С стамболских минарета види се од Јадранског мора до Кинеског зида.

И ту је чудно замешетелство. Слобода, слобода. Континент Европа ће бити под брижном руком папе, а стиже и у Азију.

Лијепо га дочекао Шверднадзе у Грузији. Само народ и патријарх нису били баш одушевљени. Док папа обнавља католичке цркве у Москви и шаље Анђела Садама да их обнови, Шитгари руше српске по Косову. А можда то и није тако лоше.

Па, не раде то католици, већ муслимани. Ови се налазе ту негде у близини, у својим тенковима и одозго ништа не виде. Србија хоће у славенски север. И мора, и хоће акобогда. Страшна је ура пред нашим очима. Само борбом, заједно са напном браћом, одбранићемо се. И своју слободу, и народ и земљу. Наше тешко и немирно вјековно постојање на овим просторима.

Какво добро можемо очекивати од оних који проглашавају борбу за демократију и смјењују демократски изабраног председника Републике Српске, забрањују најомиљеније странке у српском народу и позивају га на изборе, проглашавају начела која важе до прве прилике. И потребе да буду погажена. У име недељивости држава, Срби су звјерски протјерани из Крајине и Хрватске. Босна и Херцеговина је опстала, али то не важи за Србију. Од Косова праве државу, припремају га за прикључење Албанији. Зашто? Начело је начело ако се примењује за све. Не само за неке. А ти неки су савезници и слуге Запада у новом поробљавању свијета. Против фашизма, и америчког и европског, ми ћемо се борити. То ћемо моћи само заједно, удружени са свим слободољубивим народима у свијету.

Продаја рога и мрака за свијеће неће успјети. Све је више људи свуда, и у самој Америци, који увиђају да су се самозвани господари свијета и дјелиоци правде запутили у властиту пропаст.

Остоја Радојичић

Замјеник председника Српске радикалне странке Томислав Николић на конференцији православних земаља

ИЗБОРИ ЗАКАЗАНИ ЗА 8. АПРИЛ 2000. ГОДИНЕ НЕЋЕ БИТИ ОДРЖАНИ

КВАЗИДЕМОКРАТИЈА

- Избори заказани за 8. април 2000. године су антидемократски и антидејтонски
- Заказивање избора је обављено у потпуној супротности са Дејтонским мировним споразумом
- Уместо да до сада буде оформљена Стална изборна комисија, улогу организатора избора и даље врши Привремена изборна комисија
- Дејтонски мировни споразум одређује потпуно другачије и у њему пише: „Стране се залажу да образују Сталну изборну комисију која ће бити одговорна за спровођење будућих избора у Босни и Херцеговини”. (Анекс 3, члан В).

На свим претходним изборима један од основних проблема била је веродостојност гласања у иностранству. У Републику Српску у врећама су долазили гласачки листићи које су најчешће испуњавали службеници муслиманских амбасада.

Представници Републике Српске у иностранству, а и у центрима за пребројавање који су се као по правилу увек налазили у Федералном Сарајеву, били су сведоци бројних фалсификата.

Привремена изборна комисија није уважавала ни наш захтев да гласачки процес траја само један дан.

Потпуно супротно изборним стандардима, Привремена изборна комисија је увек након обављеног гласања резултате избора држала у тајности више од месец дана. За то време амерички послушници смишљали су нове норме којима су онемогућавали реализацију демократске воље гласача. Изабрани функционери који нису били по укусу високог представника ступали су на функције које су имале знатно мање надлежности у односу на обим надлежности које су имале пре избора. Сваки српски функционер који је заступао патриотске ставове био је у великој мери развлашћен.

Председник Републике Никола Поплашен, првак Српске радикалне странке и других странака, народни посланици, градоначелник Бања Луке, низ председника општина и остали избрани представници народа су најистакнутији српски патриоти који нису пристали да служе америчким криминалцима и фашистима. Њима Привремена изборна комисија и високи представник покушавају забранити бављење политиком, иако у Дејтонском мировном споразуму пише „да се обезбеђује да кандидати који добију нужни број гласова које закон захтева, буду уведени у дужност и остају на дужности док им не истекне мандат или се заврши на други начин који прописује закон у складу са демократским, парламентарним и уставним процедурама”. (Прилог Анексу 3 о изборима, тачка 7.9).

Привремена изборна комисија, противно демократским принципима, онемогућава политичке странке да изађу на изборе.

Тиме је прекршена тачка 7.6 Прилога Анексу 3 о изборима у којој се каже „да се поштује право појединаца и група да оснивају, потпуно слободно, политичке партије или друге политичке организације, и да се таквим политичким партијама и организацијама пружају нужне законске гаранције које ће им омогућити да се међусобно такмиче на основи једнаког положаја пред законом и пред властима”.

Као разлог за одбијање изборне пријаве наведено је то да су као представници странке наведени људи који нису по укусу Привремене изборне комисије и високог представника. Након жалбе коју је Српска радикална странка Републике Српске упутила Изборној апелационој подкомисији, странка је добила одговор у коме се каже: „Рестриктиван поступак Привремене изборне комисије да одбије изјаву коју је

потписао Никола Поплашен и наредба Привремене изборне комисије да се сме не Никола Поплашен, Мирко Благојевић и Огњен Тадић са функција у страници, имали су утицај на личне слободе ових појединаца”, (из „Одлуке судија поводом пријаве Српске радикалне странке Републике Српске да се региструје као политичка странка за општинске изборе”, од 19. новембра 1999. године). И поред тога што су констатовали да је Привремена изборна комисија повредила грађанска права председника Поплашена, Благојевића и Тадића, а самим тим и свих чланова и гласача Српске радикалне странке, истом одлуком одбијена је жалба странке.

Избеглице су прво остале без сопствене имовине, потом их терају на улицу, а на крају крајева недозвољава им се ни да учествују у изборном процесу утичу на своју будућност. У Дејтонском споразуму пише: да се гарантује универзално и једнако право гласа одраслим грађанима”. (Прилог Анексу 3 о изборима, тачка 7.3)

Тиме је онемогућен излазак на изборе за 430.559 гласача што је око половине укупног бирачког тела у Републици Српској које према последњим изборним резултатима броји 844.320 бирача. Иста ситуација је и у Федерацији Босне и Херцеговине. Ако се додају и грађани који се нису регистровани као гласачи или су се регистровани, а не желе да изађу на изборе, долазимо до податка да више од две трећине становника Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине неће изаћи на изборе.

Избори дакле неће бити ни одржани.

Гласачи у Републици Српској те изборе морају бојкотовати. У супротном у наредни век ући ћемо као обесправљен и поробљен народ без слободе и елементарних права. Бојкот је легитиман облик протеста којим српски народ изражава незадовољство због антидемократског и антидејтонског деловања странаца, такозваних међународних представника. Бојкот је наш захтев за поштовање Дејтонског мировног споразума, демократије и нашег права да сами уређујемо правила по којима живимо, организујемо наше друштво или државу, односно учествујемо у изборима.

Нови Фердинанд:
Волфганг Петрич

ОДБИЈЕНА ПРИЈАВА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
ЗА УЧЕШЋЕ НА ОПШТИНСКИМ ИЗБОРИМА 2000. ГОДИНЕ

БЕРИЈЕВО НАСИЉЕ ЗВАНО ДИСКРЕЦИОНО ПРАВО

- Двојица Американаца – Роберт Бери и Ралф Џонсон донели фашистичко–расистичку одлуку којом је одбијена пријава Српске радикалне странке РС за учешће на општинским изборима у РС
- Ова одлука донета уз претходну сагласност са чланицама коалиције "Слога", али је засад неизвесно да ли ће локални избори бити уопште одржани у предвиђеном року, пошто у септембру треба да се одрже општи избори у РС и ФБиХ

Шта би се догодило са репрезентацијом Бразила да су, у време док се налазила у самом зениту светског фудбала, представници ФИФЕ од њиховог руководства затражили да се уочи самог одржавања светског шампионата одрекну услуга свог најбољег фудбалера - Арантеса де Насименто Пелеа. Да ли би у том случају „кариоке“ биле оно што већ деценијама представљају на светској фудбалској позорници да је којим случајем Пелеу, из политичких, расистичких или неких других разлога забрањено да наступа за своју земљу и репрезентацију. Наравно, на такву неправедну и сулуду идеју ФИФА функционери никад нису ни помишљали, а камоли да из такмичења елиминирају најбољег светског фудбалера са циљем да титулу светског шампиона не освоји Бразил већ нека друга репрезентација. Својим квалитетом, знањем и умећем, Пеле је прославио читав Бразил и што је најважније његовим добро утржим стопама пут настављају многи фудбалери, као што су данас Роналдо и Ривалдо.

Можда нисмо изабрали баш најбоље поређење, али није неумесно поставити питање шта би била Српска радикална странка Републике Српске да се доктор Никола Поплашен не налази на њеном челу. Или, још конкретније, какву би будућност и политичке перспективе имала Српска радикална странка РС да су њени органи поклекнули пред фашистичким ултиматумом, којим су шеф мисије ОЕБС-а и заменик високог представника у БиХ, односно амерички амбасадори Роберт Бери и Ралф Џонсон затражили од српских радикала да се безусловно одрекну свог истинског лидера Николе Поплашена и двојице најбољих „играча“ - Мирка Благојевића и Огњена Тадића, да би могли учествовати на предстојећим локалним изборима.

Радикали против ултиматума

Наравно, српски радикали су енергично одбацили овај ултиматум и на тај начин јасно поручили да нису нити ће ика-

да бити слуге окупатора и издајници свога народа и гробари Републике Српске.

Српски радикали су чврсто уз свој народ и неће га, за разлику од неких других политичких снага, никада издати и препустити на милост и немилост страних империјалиста и домаћих издајника. Једноставно, преварили су се господин Бери, који усталом и не личи на неког правог господина јер су му ципеле увек прљаве а панталоне краће за десетак сантиметара, и његов земљак Џонсон да ће српски радикали понизно прихватити и извршавати њихове налоге и уцене. Но, уместо тога, српски радикали ће и даље наставити политичку и демократску борбу у циљу заштите свог народа и Републике Српске.

Оно што је свакако најподлије, све одлуке које доносе страни диктатори претходно се усагласе на сесијама представника међународних организација са лидерима Коалиције „Слога“. Тако је било и у случају када је Српској радикалној странци РС одбијена пријава за регистрацију за општинске изборе и приликом последње смене изабраних функционера. Наиме, довољно је навести само један пример и сваком ће бити јасно ко у ствари шурује са странцима, а на штету и против интереса Републике Српске.

Наиме, након што је 29. новембра смењен градоначелник Бања Луке Ђорђе Умићевић са још девет српских функционера, потпредседник Српског народног савеза Станко Станић је на конференцији за новинаре у Бањој Луци признао да су пре ове смене представници ОХР у неколико наврата долазили у ову странку и интересовали се шта они мисле о могућој смени Умићевића и других српских функционера.

Српски Норијега Станић је на тај начин индиректно признао да се све завере против српског народа управо кују у просторијама СНС и Коалиције „Слога“.

Српске издајнице засад очигледно не размишљају да ће кад-тад сваког издајника стићи заслужена казна. Тако је увек било кроз историју, а тако ће бити и убудуће. Многи диктатори и издајници које на власт доведе „америчка демократија“, попут Норијеге из Никарагве и других држава у свету, када одраде издајнички по-

Српско–муслиманска коалиција:
Малић и Ђоковић (СПРС), Јово Митровић (СНС) и Сафет Бићо (СДА)

сао на крају буду прогањани и кажњени управо од тих Амера. Нашим читаоцима није тешко препознати ко су данас српске Нордијеге и каква их судбина чака.

Но, да крeнемо са хронологијом о томе како је Привремена изборна комисија одбила да прихвати пријаву Српске радикалне странке Републике Српске за учешће на локалним изборима у априлу 2000. године. Какве ли ироније у називу такозване Привремене изборне комисије.

Привремена, а траје већ четири постдејтонске године. Једина разлика је у томе што је првобитна, у којој је српски члан био др Слободан Ковач, привремена изборна комисија проширена на седам чланова. У њој се налазе и двојица судија из Бања Луке - Милош Бабић и Страхинја Ђурковић. Међутим, благо је речено да се ради о најобичнијим статистима, чији се рад своди само на примање новчане накнаде за то што дају легитимитет Роберту Берију, који о свему сам одлучује. Два српска представника за разлику од муслиманских још никад нису изашли у јавност са својим или званичним ставовима Републике Српске.

Једноставно, њима је, по личном признању, забрањено чак да дају изјаве новинарима, а камоли да износе ставове и опонирају неприхватљивим предлозима који се стално намећу. Они су једноставно подлегли америчком методу да се све може купити новцем, а када је новац у цепу, онда је најбоље да се језик држи за зубима. Тај метод очигледно одговара двојци судија. Још никад до сада се нису јавно побунили против било које одлуке ПИК-а. Нису реаговали на смену већ изабраних функционера, које су почеле у октобру прошле године сменом Драгана Чавића, затим председника РС Николе Поплашена и других функционера.

ПИК попут кадије

Такозвана Привремена изборна комисија, која је требала само да организује прве послератне изборе, а потом да сви изборни послови пређу у надлежност Сталне изборне комисије, наметнула се као институција која је изнад закона и Устава РС и које перманентно делује током читаве године без обзира да ли се ради о изборном или постизборном периоду. Да се, заиста, ради о нечувеној правној фарси, каква вероватно не постоји нигде у демократском и цивилизованом свету, жалбе на све одлуке ПИК-а у другостепеном поступку разматра Изборна жалбена поткомисија. То не би било ништа уобичајено да такозвану Изборну апелациону поткомисију не именује председавајући ПИК-а Роберт Бери, а не неки други неутралан орган. Због тога је и разумљиво што у протекле четири године од мноштва, а најмање 150 разних жалби, Изборна жалбена поткомисија до сада није преиначила ниједну одлуку, већ је само потврђивала оно што је већ донео Роберт Бери. Тако смо се, у превеликој демократији која нам је увезена са Запада, односно из Америке, вратили одавно превезиђеном делељу правде у

којем је „кадија тужио и судио“.

У прилог овој тврђњи говори и најновији случај којим је одбијена пријава за регистрацију Српске радикалне странке Републике Српске и Српске странке Републике Српске.

Наиме, 4. октобра ове године из канцеларије ОХР и мисије ОЕБС у БиХ на адресу Српске радикалне странке РС стигло је писмо у коме се српски радикали обавештавају да је „Привремена изборна комисија примила и размотрила пријаву Српске радикалне странке за регистрацију за општинске изборе чије одржавање је заказано за 8. април 2000. године“.

Крше властите прописе

У писму се потом примећује да је „господин Никола Поплашен наведен као председник Српске радикалне странке и да је потписао изјаву која се захтева чланом 7.35 Правила и прописа ПИК-а“. Потом се цитира комплетан члан 7.35 у којем се каже да пријава за регистрацију или потврђени образац политичке странке укључује изјаву са потписом председника странке или потпредседника, којом се потврђује да ће странка, укључујући све страначке кандидате, поштовати Општи оквирни споразум за мир у БиХ, изборни кодекс понашања за политичке странке, коалиције, кандидате, изборне раднике, раднике који су укључени у кампању и симпатизере, као и Правила и прописе Привремене изборне комисије. „Ова изјава такође захтева да председник странке испоштује и да у потпуности подржи имплементацију изборних резултата које је оверила Привремена изборна комисија. Поред тога, приметили смо да су Мирко Благојевић и Огњен Тадић наведени као страначки функционери који су овлашћени да представљају Српску радикалну странку.“

Високи представник је 5. марта 1999. године сменио господина Поплашена са функције председника Републике Српске због тога што је господин Поплашен опструисао имплементацију Општег оквирног споразума за мир. Уз то, Изборна апелациона поткомисија је пре општих избора 1998. године скинула господина Благојевића и господина Тадића са кандидатске листе Српске радикалне странке због озбиљних повреда Правила и прописа Привремене изборне комисије од стране Српске радикалне странке.

Господин Благојевић и господин Тадић су и након скидања са кандидатске листе наставили да користе хушкачки језик како би подстакли на насиље и дестабилизovali БиХ“, стоји у овом доста дрском писму.

Одбацили окупаторску одлуку

Након образложења уследио је захтев да Српска радикална странка званично смени господина Поплашена, Благојевића и Тадића са руководећих позиција „у складу са Законом Републике Српске о

организацији политичких странака“.

„Да би се успешно регистровала, Српска радикална странка мора предати ПИК службену судску документацију која показује да су господин Поплашен, Благојевић и Тадић скинути са руководећих позиција у Српској радикалној странци и уколико се неопходна документације не преда до 22. октобра, ПИК неће дозволити Српској радикалној странци да учествује на општинским изборима у априлу 2000. године.“

Поред тога, када будете тражили замену за ова лица у руководству странке, немојте бирати лица која су прецртана на кандидатској листи или скинута са функције од стране Изборне апелационе поткомисије или високог представника услед опструкције изборног процеса односно Општег оквирног споразума за мир“, закључује се у овом диктаторском писму.

Наравно, руководство Српске радикалне странке РС није прихватило ултиматум окупатора нити им је падало на памет да се одрекну својих перјаница - господина Николе Поплашена, Мирка Благојевића и Огњена Тадића. Уосталом, ево како је на Беријев и Џонсонов захтев у свом саопштењу од 6. октобра ове године одговорила Српска радикална странка РС: „Амерички амбасадор Ралф Џонсон, вршилац дужности високог представника, и амерички амбасадор Роберт Бери, председавајући Привремене изборне комисије, донели су још једну антидемократску и антидејтонску одлуку.“

Српска елита на списку

У писму упућеном Српској радикалној странци РС они дрско желе да диктирају ко може, а ко не чинити руководство странке. Набрајају имена која по њиховом мишљењу не могу обављати никакве политичке функције у Српској радикалној странци и РС (Никола Поплашен, председник РС и председник Српске радикалне странке РС, Мирко Благојевић, пред-

Фашиста и франковац:
Карлос Вестендорп

седник Извршног одбора странке и народни посланик Огњен Тадић, генерални секретар странке и народни посланик Слободан Цвијетић, народни посланик Буру Кончар, народни посланик Мирјана Шамјановић, народни посланик Пантелија Дамјановић, народни посланик Петко Вукотић, народни посланик Радислав Кањарић, посланик у Представничком дому БиХ, Јово Гелић, посланик у Представничком дому БиХ и Радислав Уљаревић, посланик у Представничком дому БиХ).

Образложења америчких амбасадора су контрадикторна и антидемократска. Ни за једног од поменутих функционера странке није наведен аргумент када и на који начин је прекршио демократске принципе, Устав и закон РС или Дејтонски мировни споразум. Очигледно се ради о антидемократском нападу на другу по снази политичку странку у РС чији је председнички кандидат у коалицији са Српском демократском странком, и поред свих фалсификата, добио 318.593 гласа. Српска радикална странка појединачно на парламентарним изборима освојила је 11 мандата у Народној скупштини што је 19,6 одсто, односно, 520 одборничких мандата на прошлим локалним изборима што је 22,1 одсто од укупног бирачког тела.

„Сложни” издајници

Поред тога, познато је да је Српска радикална странка до сада показала изразито залагање за достизање највишег степена демократског процеса као и за имплементацију Дејтонског мировног споразума. Одлука америчких амбасадора је очигледан пример тоталитаристичког поступка фашистичког типа којим се

забрањују странке или ликвидирају људи који различито мисле, идеје прогоне, а књиге спаљују. Све се то чини уз подршку марионета и полтрона који личне интересе стављају изнад будућности РС и слободе српског народа. Свесни смо да је ова антидејтонска и антидемократска одлука донесена и на инсистирање Коалиције „Слога”, а пре свега Милорада Додика и Биљане Плавшић. У свему томе учествује и један број државних функционера РС који је оптерећен уценама, корупцијом или личним страховима. Зар није за ову тврдњу добар пример понашање Живка Радишића који уместо да чува самосталност РС ради на стварању унитарне БиХ.

Избори на којима је учествовала Српска радикална странка одржавани су по правилима која важе за РС и БиХ, и њихови резултати морају бити имплементирани у складу са Уставом и законима РС. Ни у Клинтоновој Аризони или Тексасу не би било могуће да неки нижи међународни службеник диктира правила супротно легитимној вољи грађана.

Сви наведени функционери су претходно добили сагласност за кандидатуру од организатора избора, а потом и повеће гласача чиме је њихов легитимитет постао неоспоран.

„Босански језик” у три варијанте

Због тога руководство Српске радикалне странке РС ову одлуку одбацује, а коначан став донеће легитимни органи Српске радикалне странке у наредним данима”, каже се у саопштењу за јавност које је потписао председник Српске ради-

калне странке РС Никола Поплашен.

Четрнаестог октобра на адресу Канцеларије високог представника и Привремене изборне комисије упућен је званичан одговор на ултимативни захтев двојице америчких амбасадора на привременом раду у БиХ.

У одговору Српске радикалне странке се каже: „Писмо које сте нам упутили 4. октобра 1999. године пуно је нејасноћа било да се ради о садржају или језику и писму на коме је писано. Вероватно вам је познато да су ваши сарадници својевремено донели политичку одлуку којом се српски, хрватски и босански језик дефинишу као три различита језика. С обзиром на то да смо ми продејтонска странка, морамо поштовати ту одлуку. Ми сада потпуно не разумемо говор или текст на тим језицима. Срећом до нас је дошао и један примерак одлуке на енглеском језику тако да смо у недостатку преводиоца „босанског” пронашли врло стручног преводиоца енглеског језика. Пре свега желимо изразити нашу дубоку забринутост због смене досадашњег високог представника Волфганга Петрича. Питамо се зашто ОХР до сада није ту вест објавио у јавности. То није пристojно јер сви знамо колико наш народ брине за добробит свог „суверена”.

Колатерални Изетбеговић

Но, било како било, видимо да се вршилац дужности одлично сналази у узурпираној роли. Једино што замерамо је то да бивши високи представник Волфганг Петрич није у складу са својом дејтонском обавезом спречио кршење демократских принципа које су починили амерички ам-

Митинг Српске радикалне странке у Бања Луци: са Трга Крајине у изборну победу

басадори Џонсон и Бери. Очигледно је да је ОХР одлучио да преузме улогу бивше Комунистичке партије и да оствари тоталитарну самовладу. Само тако можемо себи објаснити зашто неко тако очајнички жели да креира програм и кадровску структуру учесника у политичком животу па тако и Српске радикалне странке Републике Српске. Ми на то нећемо пристати. Просто због чињенице да сте ви након Турака, Аустријанаца, Мађара, њемачког цара, домаћих аутократа, фашиста, нациста, усташа, комуниста, Алије Изетбеговића и колатералних, једанаести који то желе. Замислите да смо ми свакоме од њих ту жељу испуњавали. Где би сад били и ми и српски народ? Подсећамо вас да су комунисти пали на чињеници да се боље живело у капиталистичком него у комунистичким земљама. Ви својим поступцима доказујете да више демократије има под режимом Садама Хусеина него под вашим поретком. Он до сада није забранио нити једну странку. Било би боље да сте као носиоци врло озбиљних овлашћења имали више слуха за вољу грађана, али и за ехо ваших одлука.

Диктаторска одлука

На крају морамо вас упозорити да сте погрешно адресирали писмо. Оно је насловљено на Српску радикалну странку Светозара Марковића.

Светозар Марковић је живео у другој половини прошлог века. Био је један од оснивача Радикалне странке и аутор је познатог дела „Србија на истоку“. Није у прилици да прими ваше писмо. Ипак оно је дошло у праве руке. Писмо је примио председник Републике Српске и Српске радикалне странке Републике Српске Никола Поплашен, стоји на крају писма које је потписао генерални секретар Српске радикалне странке РС Огњен Тадић.

И како се могло и претпоставити, из невешто камуфлиране ПИК 25. октобра стигла је одлука у којој се каже да је „ПИК 22. октобра донела одлуку да одбије пријаву за регистрацију ваше странке за учешће на предстојећим општинским изборима“.

У образложењу ове политичке и дискриминаторске одлуке се каже: „У складу са писмом које смо 4. октобра упутили високи представник и ја, да би се регистровала за изборе, ваша странка је ПИК требала да достави званичну судску документацију којом се потврђује да је господин Никола Поплашен, Огњен Тадић и Мирко Благојевић скинути са било које водеће функције у Српској радикалној странци.“

ПИК од ваше странке није до утврђеног рока 22. октобра примила никакву званичну документацију. Стога је ПИК одбила пријаву ваше странке. Ваша странка може уложити жалбу директно Изборној апелационој поткомисији у року од три дана од пријема ове обавести“. У потпису Роберт Бери, председавајући Привремене изборне комисије.

Погажена људска права

Демократски нема шта! Проблем је једино у томе што се Бери крије иза такозваног ПИК-а и не сме да призна да је ова одлука смишљена тамо негде преко Атлантика, а не у било ком месту у Европи. Суд за људска права у Стразбуру при Европском парламенту поништио је пре две године одлуку суда из Турске којом је био забрањен рад Курдиканске радничке партије. Оцењено да је ова судска одлука усмерена на кршење људских права, политичког удруживања и слободног изражавања.

Демократска Европа, дакле, никад не би пристала да на овакав начин крши повеље о људским правима и да онемогућава једној демократској, слободарској и патриотској странци, која има висок рејтинг у српском народу, да учествује на слободним и демократским изборима.

Међутим, пошто се ради о легалистичкој странци, Српска радикална странка је како то налаже процедура упутила приговор на антидејтонску и незакониту одлуку иако је познато да је „другостепени“ орган - Изборна жалбена комисија под директном контролом ПИК!

У свом приговору српски радикали су навели необориве документе, којим се оспорава одлука ПИК и доводи у питање правна основаност о одбијању пријаве за регистрацију забрани изласка Српске радикалне странке РС на предстојеће општинске изборе: „Јуче, 26. октобра 1999. године, примили смо писмо америчког амбасадора Роберта Берија који је и председавајући ПИК у коме нас обавештава „да је ПИК 22. октобра 1999. године донела одлуку да одбије пријаву регистрације наше странке за учешће на предстојећим општинским изборима“. Одлука је „у складу са писмом које смо 4. октобра упутили високи представник и ја“, каже се у наставку писма.

Кандидатске листе

Напомињемо да је Српска радикална странка РС раније добила писмо упућено од двојице америчких амбасадора Ралфа Џонсона, вршиоца дужности високог представника, и Роберта Берија, председавајућег Привремене изборне комисије. На основу члана 7.65 Правила и прописа подносимо жалбу Изборној апелационој поткомисији.

ПИК је овом одлуком прекорачила своје надлежности. Она може одбити пријаву странке ако није испуњен неки од формалних услова у пријави. Иначе, за забрану политичкој странци да се кандидује на изборима надлежна је искључиво Изборна апелациона поткомисија (члан 4.20 Правила и прописа).

Увидом у целокупни предмет, види се да је ПИК одлуку донела позивајући се на члан 7.35 Правила и прописа. У члану 7.35 каже се: „Пријава за регистрацију политичке странке или Потврди образац политичке странке укључиваће изјаву са потписом председника странке или пот-

председника у име председника по овлашћењу странке, чиме се потврђује да ће странка, укључујући све страначке кандидате, испоштовати Општи оквирни споразум за мир у БиХ, Кодекс понашања за политичке странке, коалиције и кандидате и Правила и прописе ПИК.“

Такође је видљиво да је други наведени основ за одбијање пријаве регистрације чињеница да се на руководећим позицијама у странци налазе господин Мирко Благојевић и господин Огњен Тадић које је, како се наводи: „Изборна апелациона поткомисија прије општих избора 1998. године скинула са кандидатске листе због озбиљних повреда Правила и прописа“. Уз то се каже да су господин Благојевић и господин Тадић „и након скидања са кандидатске листе наставили да користе хушкачки језик како би подстакли насиље и дестабилизирали БиХ“.

Потпис легалног представника

Тврдимо да ниједан од навода двојице америчких амбасадора није тачан. Они за такве наводе и не нуде било какве аргументе. Прво, Српска радикална странка РС потпуно уредно је доставила све документе потребне за пријаву странке за предстојеће локалне изборе. Један од тих докумената је био и образац - Изјава којом се председник странке проф. др Никола Поплашен обавезао да ће странка и сви њени кандидати испоштовати Општи оквирни споразум за мир у БиХ, Кодекс понашања за политичке странке, коалиције и кандидате, и Правила и прописе ПИК.

Напомињемо да је члан 7.35 чисто процесни. Он само прописује обавезу председника странке да Изјава буде потписана и да се налази уз Пријаву. Та изјава је потписана. Дакле формално-процесни услов из члана 7.35 за регистрацију странке је испуњен. Нигде не стоји да се странци може одбацити пријава за регистрацију ако неко није поштовао потписано.

За то следе другачије казне, примера ради, ускраћивање мандата, скидање кандидата са изборне листе и сл. Зато позивање на члан 7.35 сматрамо незаконитим. Потписана изјава односи се на период везан за предизборну кампању предстојећих избора и рад изабраних кандидата на основаним функцијама, дакле за будуће време.

Друго, наведена сметња за регистрацију странке у вези са вршењем руководећих позиција од стране господина Благојевића и господина Тадића је у оштрој супротности са Општим оквирним споразумом за мир у БиХ. У члану II тачка 3 Устава БиХ свим грађанима се гарантује слобода удруживања са другима. Поред тога, исти члан Устава БиХ гарантује примену међународних стандарда у области људских права и основних слобода.

Подсећамо да Пакт о политичким и грађанским правима из 1966. године улази у ове стандарде и свима гарантује пра-

во и слободу изражавања политичког става и мисли, као и право на политичко ангажовање.

Аутономна политичка организација

Наводи двојице америчких амбасадора су дакле у супротности са Општим оквирним споразумом за мир у Босни и Херцеговини и основним стандардима из области политичких права грађана. Нико нема право да оспори право господину Благојевићу или господину Тадићу да буду политички ангажовани. Тачно је да је Правилима и прописима предвиђено да поједином лицу може бити одузет мандат и право на кандидовање. Подсећамо да господи Поплашен, Благојевић и Тадић у обраслу Пријаве нису били наведени као кандидати него као представници странке.

Дакле, нису наведени као вршиоци јавне функције (по тумачењу ПИК јавне функције су изборне дужности у представничким органима и дужности у извршним органима). Господа Поплашен, Благојевић и Тадић су, дакле, представљени као страначки функционери, а познато је да су странке аутономне политичке организације организоване на добровољној основи са циљем удруживања ради реализације политичког програма. Због тога је захтев двојице америчких амбасадора да Српска радикална странка РС промени руководство и као доказ за то обезбеди судску потврду - крајње антидемократски

и у супротности са Законом о политичким странкама на који се они позивају.

Подсећамо и на то да су господин Благојевић и господин Тадић, заједно са још седам страначких кандидата, скинути са листе не због своје кривице него због подметнутог ТВ интервјуа са председником Поплашеном који је злоупотребљен и малициозно објављен на дан изборне ћутње. Ми смо и тада тврдили да Српска радикална странка РС није на било какав начин утицала да се то деси.

Антидемократа из Америке

Подсећамо да трајно онемогућавање кандидатуре овим лицима није у складу са Правилима и прописима, јер скинути су кандидати који тада још нису били носиоци мандата и казна је била упућена према странци, а не према њима лично.

Због свега наведеном предлажемо:

- Да Изборна апелациона подкомисија усвоји нашу жалбу и одбаци одлуку ПИК као непостојећу;

- Да примену члана 7.35 Правила и прописа у спорној одлуци оцени као незакониту;

- Да упозори двојицу америчких амбасадора Ралфа Џонсона, вршиоца дужности високог представника, и Роберта Берија, председавајућег ПИК, да су својим писмом и накнадном одлуком подстакли и извршили више повреда људских и грађанских политичких права и слобода.

Нажалост, сведоци смо крајње антидемократског деловања поменутих америчких амбасадора. Они су очигледно одлучили да у обрачуну са политичким неистомишљеницима употребљавају тоталитарне методе фашистичког типа.

Прекорачују и злоупотребљавају своја овлашћења, забрањују странке, уништавају књиге, демократски изабране функционере декретима уклањају из политичког живота. Све је то трагична слика наше стварности која нас упозорава да је степен повреда људских и грађанских права изашао из толерантних граница. Основни демократски принцип лежи на једнакости грађана. Не може за неког бити демократије, а за неког не.

Демократију уживају сви или нико", закључује се у приговору којег је потписао председник Извршног одбора Српске радикалне странке РС Мирко Благојевић

Крвави судија дели правду

Како смо већ напоменули, нису постојале ни теоријске шансе да се уважи приговор Српске радикалне странке из простог разлога што „Изборна желбена подкомисија” у којој главну реч води судија Фин Лингхајм једноставно потврди оно што је већ пресудио Роберт Бери. Све то личи на причу из вестерн романа и каубојских филмова у којима „крвави судија” доноси одлуку о вешању невиних људи само зато што тако хоће неки локални силедија и окорели разбојник.

Трасираним путем у будућност: др Војислав Шешељ предводи радикале у борби за опстанак српства

Тандем за велике српске победе: др Војислав Шешел и др Никола Поплашен

Зато је више небитно препричавати све оно што је у свом бедном одговору на приговор у некаквој правној форми написао судија Лингхајм. Његов одговор је пун контрадикторних ставова и неповезаних аргументација које веома лако може оборити сваки студент на првој години права. „Српска радикална странка, као и СС РС, уложиле су своје жалбе у оквиру датог рока, како прописује члан 7.35. Према томе, Изборна апелациона поткомисија има надлежност над овим жалбама. Пошто се оба случаја у суштини тичу истог основног питања и пошто чињенице нису спорне. Изборна апелациона поткомисија обједињује ове жалбе у једну одлуку. Главно питање у оба случаја је да ли је ПИК непрописно одбила пријаве ових странака на основу њиховог непоштовања услова изложених у писмима председавајућег ПИК и вршиоца дужности високог представника. Коначно решавање ових случајева укључује проверу да ли забране наметнуте овим странкама стварно одузимају њихову могућност да на општинским изборима учествују на фер основи”, пише у одговору Изборна жалбена комисија на приговор Српске радикалне странке РС и СС РС.

Стандард разматрања

Потом се напомиње да је ова поткомисија установљена као жалбени орган који разматра одлуке ПИК. „У овом својству, функција Изборне апелационе поткомисије слична је апелационом суду који разматра одлуке првостепеног суда. У складу са традиционалним поимањем правне науке, апелациони орган ће преиначити одлуку првостепеног органа једино ако тај орган направи грешку приликом тумачења закона.

Иначе, када првостепени орган има овлашћења да слободно одлучује, његова одлука је обавезујућа за апелациони орган, осим ако није рационално употребљена”, појашњава своју надлежност и

обавезе Изборна жалбена комисија, а потом следи шокантно признање и сав бесмисао постојања ове поткомисије: „Иако апелациони орган може да се не сложи са одлуком првостепеног органа, оно не преиначује одлуку првостепеног органа ако је његова одлука основана. Овај стандард разматрања почива на општој претпоставци да разумни умови могу и да се не сложе, поштујући при томе законску претпоставку да се првостепеном органу често даје дискреционо право као помоћ у обављању њихових дужности.

Дакле, Изборна апелациона поткомисија приклања се одлукама ПИК и неће их преиначити осим ако нису у супротности са законом или немају рационалну основу. Надаље, примерено је да Изборна апелациона поткомисија поштује одлуке ПИК зато што: (1) ПИК представља конституционални орган састављен од чланова међународне заједнице, представника државе БиХ и њених ентитета и креиран да дефинише изборне циљеве; (2) члан III Анекса 3 Општег оквирног споразума за мир у БиХ даје ПИК дискреционо право да надзире све аспекте изборног процеса, а председавајућем ПИК даје овлашћење да доноси коначне одлуке”.

Обећане „правне гаранције”

Потом се наводи и ово: „Својим другим аргументом Српска радикална странка позива се на основне принципе који се тичу слободе говора и удруживања, како се гарантује Анексима 3 и 4 Општег оквирног споразума за мир у БиХ. Српска радикална странка тврди да су Никола Поплашен, Мирко Благојевић и Огњен Тадић функционери једне добровољне политичке организације. Српска радикална странка, као политичка организација, ужива право да се удружује и изражава своје политичке ставове.

Српска радикална странка тврди да је поступак ПИК антидемократски и да овим лицима оспорава њихово заштитно-

но право да учествују у политичким активностима.

Нарочито, Српска радикална странка примећује да претходне санкције против Мирка Благојевића и Огњена Тадића нису резултат њиховог личног понашања којим су се прекршила Правила и прописи ПИК или неки други закон.

Заправо, Српска радикална странка тврди да је ПИК деловала у супротности са демократским принципима и прекршила основна права намењена обезбеђивању слободе удруживања и говора.

Овај аргумент Српске радикалне странке носи извесну тежину. Питање је да ли је ПИК непрописно умањила Српској радикалној странци права на удруживање и изражавање својих политичких ставова.

Демократски форум је место за изражавање свих мишљења, како популарних тако и непопуларних. Став 7.6 прилога на Анекс 3, истиче право појединаца и група на основање политичких организација „са неопходним правним гаранцијама које им омогућују да се такмиче на основу једнаког третмана пред законом и властима”.

Према томе, Изборна апелациона поткомисија мора испитати право Српске радикалне странке да ужива једнак третман пред законом насупрот изванредним дискреционим овлашћењима датим ПИК Анексом 3.

Дестабилизација БиХ

Међутим, рестриктиван приступ предузет против Мирка Благојевића и Огњена Тадића није повезан са претходним санкцијама заснованим на њиховом лично понашању којим су прекршили Правила и прописе Привремене изборне комисије.

Заправо, ПИК је навела да су ова два лица више пута заредом користили хушкачки језик да би потакла насиље и дестабилизацију БиХ.

Међутим, нема доказа који показују да је неки званични орган казнио Мирка Благојевића или Огњена Тадића за њихове одређене поступке. Као што је претходно изнесено, ПИК је имала рационалну основу за одбијање изјаве коју је потписао Никола Поплашен.

Међутим, рестриктиван поступак против Мирка Благојевића и Огњена Тадића нема тако чврсту основу јер не почива на неком званичном доказу о њиховом недолжном лично понашању, конститује се у одговору.

На крају се цитира одлука којом се одбија жалба Српске радикалне странке, а потврђује се одлука ПИК којом је Српској радикалној странци одбијена њена пријава.

Закључак је једноставан: такозвано дискреционо право, које је сам себи приграбио Роберт Бери, у ствари је класична диктатура и најгрубље насиље над правом. Тако нешто је могуће очекивати само од окупационих режима, а докле ће то наш народ трпети, остаје да се види.

Радован Јовић

РАДИШИЋЕВ ПОТПИС ФАТАЛАН

- Живко Радишић, председник Управног одбора Нафтне индустрије Републике Српске и члан Председништва Босне и Херцеговине, учествовао је на такозваној Њујоршкој конференцији која је била посвећена четворогодишњици потписивања Дејтонског мировног споразума
- Том приликом потписао је тзв. Њујоршку декларацију која је потпуно неповољна за Републику Српску јер се њоме уводи тзв. погранична полиција, заједнички пасоши, а полицајци и војници из Републике Српске постају једна целина са полицајцима и војницима из Федерације Босне и Херцеговине при предвиђеном учествовању у заједничким операцијама Уједињених нација
- Ради објективности и боље информисаности јавности у овом броју „Велике Србије” преносимо документ који је потписао Живко Радишић и за који није утврђено да је коначан, што значи да је могуће да уз текст који је пред вама постоји и неки други тајно потписан споразум

За боље сутра у јединственој српској држави

Њујоршка декларација - Три члана Заједничког председништва Босне и Херцеговине су прихватила позив Савета безбедности Уједињених нација да се појаве пред истим учи четврте годишњице Дејтонског мировног споразума. Они су поново потврдили своју опредељеност за Дејтонски споразум, нагласили велики напредак који је постигнут у остваривању његових циљева, те обећали да ће се

директно суочити са задацима који нису обављени.

Председништво Босне и Херцеговине је поново потврдило своју опредељеност за стварање Босне и Херцеговине као суверене, потпуно интегрисане и мултиетничке државе са два мултиетничка ентитета, уз поштовање јединствености њена три равноправна конститутивна народа. Они су осудили антидејтонске снаге које

заговарају етничку мржњу и поделу, потврдили да таква гледишта немају своје место у политици Босне и Херцеговине, те поново изнели своје противљење свим претњама демократском процесу.

Председништво се сложило с тим да будућност Босне и Херцеговине представља део Европе.

Они су се даље сложили да ће се кроз ово тежити пуној интеграцији у европске институције и стварању тако јаким заједничких институција какве функционишу у другим демократским европским земљама.

Да би се кренуло даље у правцу остваривања ових циљева, три представника су:

- сложила се са тим да се установи државна гранична служба на основу чврстих принципа, и у оквиру напора високог представника;

- најавила формирање Сталног секретаријата за Заједничко председништво, који ће бити одговоран Председништву као јединственој институцији која представља тежње свих људи у Босни и Херцеговини;

- сложила се да ће Секретаријат у почетку бити састављен од бар пет људи из сваке конститутивне групе који ће бити заједно, смештени у истој згради Председништва, и који ће радити пуно радно време искључиво за Заједничко председништво. Секретаријат ће обезбедити континуитет у раду Председништва тако што ће израђивати радни материјал, обезбедити да довољан број људи ради на одлукама Председништва и да се исте у потпуности проводе, те ће служити као веза са Саветом министара;

- сложила се да ће обезбедити Секретаријату довољно средстава и особља, како би обавио свој мандат до 1. марта;

- сложила се да потпуно финансирање државних министарстава представља битан предуслов за истинско функционисање државне власти, те су се сложила да то мора да буде први приоритет државе Босне и Херцеговине кад је у питању потрошња. Навели су да се структура Савета министара треба брзо поправити у складу са одлуком Уставног суда Босне и Херцеговине и одлукама Мадридске конференције.

Одлуке Мадридске декларације

Договорено је да се обезбеде неопходна средства за потпуно финансирање Министарства иностраних послова, Министарства за спољну политику и економске односе и Министарства за цивилне питања и комуникације до 1. марта 2000. године.

Потврдили су своју подршку усвајања Сталног изборног закона, наглашавајући значај усклађености Закона о међународно прихваћеним стандардима са Уставом Босне и Херцеговине.

Изразили су намеру да траже побољшање међуентитетске војне сарадње укључујући и стварање здружених јединица за учешће у операцијама очувања мира Уједињених нација.

Сложили су се да повратак расељених лица и избеглица није био задовољавајући - посебно у урбана подручја као што су Сарајево, Бања Лука, и Мостар - и да то мора да буде главни приоритет Владе, уколико Босна и Херцеговина истински жели да постане стабилна и просперитетна држава. Договорено је да се изврши притисак на Федерацију БиХ и Републику Српску да би се обезбедио додатни кадар, финансирање и одговарајући објекти за министарство за избеглице да би се убрзао повратак у урбане средине.

Подржали су усаглашене имовинске законе које је у новембру 1999. године објавио високи представник и обавезали се да ће чврсто заговарати њихово брзо спровођење. Договорено је да се успостави заједничка комисија са међународним представницима, која ће се редовно састајати да би се утврдили приоритети у повратку избеглица у урбане средине и да ће о томе редовно извештавати.

У том смислу комисија ће доставити извештај о напредовању процеса Савета безбедности Уједињених нација до 1. марта 2000. године.

Сложили су се да ће државна власт служити као централна база података и бити одговорна за пасоше Босне и Херцеговине, те да ће председстваници предложити парламенту Босне и Херцеговине и снажно подржати јединствени државни пасош који ће на корицама имати само име Босне и Херцеговине, написано ћирилицом и латиницом.

Утврђено је да су корупција и отсуство транспарентности озбиљни проблеми који блокирају економски развој Босне и Херцеговине на свим нивоима. Договорено је да се подрже одлучни кораци у борби против оваквих проблема и пружи пуна подршка залагању високог представни-

ка, те да се подржи сарадња са иницијативом против корупције Пакта стабилности.

Принципи за успостављање државне граничне службе

Три члана Председништва су се сложила да ће подржати успостављање Државне граничне службе (СБС) како је утврђена у оквирном тексту који је предложено високи представник, уз споразум о појединостима како је то овде, у наставку, изложено: СБС је установа (институција) на нивоу државе којом ће да управља Министарство за цивилна питања и комуникације. На челу ће се налазити директор са два заменика, које ће постављати Председништво Босне и Херцеговине и који ће бити изабрани равноправно из свих конститутивних народа Босне и Херцеговине. Директор и заменици ће ротирањем замењивати своје функције сваких осам месеци. СБС ће имати само оне дужности и одговорности које су изнесене у Нацрту закона и које су потребне за извршење задатка заштите граница Босне и Херцеговине.

Ове дужности ће укључивати посебно:

- полицијски надзор над границама;
- полицијску контролу саобраћаја преко границе, као и спречавање опасности унутар свог географског подручја одговорности, укључујући преглед докумената који се захтевају за прелазак границе, као и овлашћења за прелазак границе, заустављање, односно спречавање недозвољеног уласка у Босну и Херцеговину, трагање за људима унутар погранич-

не зоне.

Одговорност СБС ће се протезати 10 км од међународне границе Босне и Херцеговине, осим у оним случајевима где је раздаљина до ентитетске линије разграничења мања од 10 км, а у том случају ће се одговорност СБС проширати до половине раздаљине између међународне границе и ентитетске линије разграничења.

Главно седиште СБС налазиће се у Сарајеву. Теренске канцеларије ће бити успостављене по потреби и биће подређене Главном седишту СБС. Етнички састав особља СБС ће се базирати на попису становништва из 1991. године, у складу са следећим критеријумима:

- главно седиште ће одражавати дистрибуцију каква је у целој Босни и Херцеговини;

- теренске канцеларије ће одражавати етничку дистрибуцију региона или кантона у коме су смештене;

- заступљеност било којег од конститутивних народа Босне и Херцеговине на сваком канцеларијском нивоу неће ни у ком случају бити већа од 2/3 нити мања од 10 одсто од укупног броја особља;

- све јединице СБС биће у потпуности интегрисане и припадници било које етничке групе могу вршити службу на било којој тачки границе.

Председништво се слаже да пројекат закона који ће бити сачињен у складу са овим споразумом буде поднесен парламенту (Скупштини) Босне и Херцеговине до 24. новембра 1999. године, и да се прве јединице, неvezано за ово, распореде до 31. децембра 1999. године.

Ништа без сарадње са матицом: председник Поплашен прима честитке од министра за информисање Србије Александра Вучића

ВЕЛИКИ МИТИНГ СРПСКИХ РАДИКАЛА У БИЈЕЉИНИ 29. ДЕЦЕМБРА 1999. ГОДИНЕ

ВОЉА НАРОДА ЈЕ ГАРАНЦИЈА ОПСТАНКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

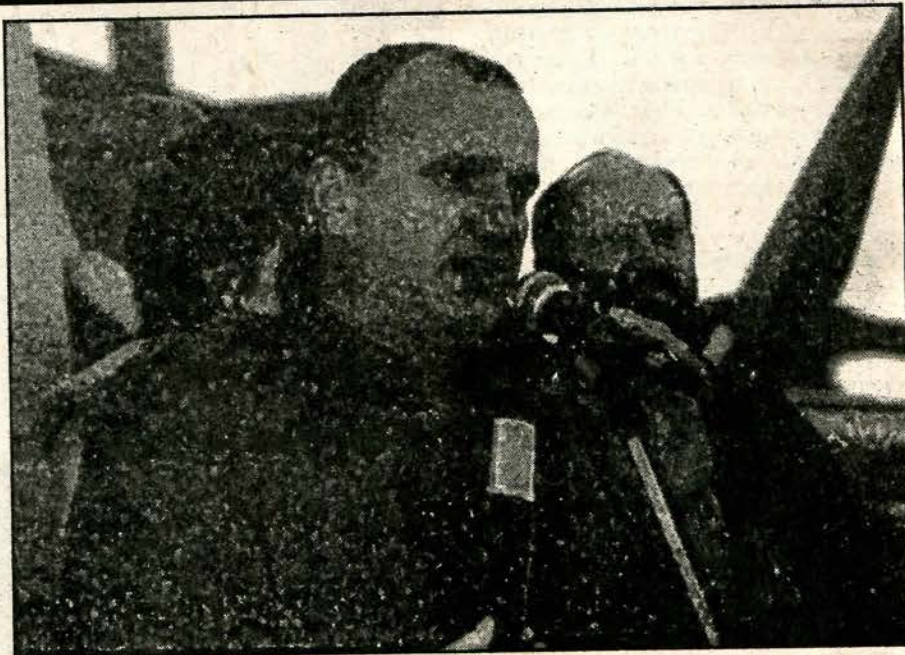

„Не желимо вечно гледати терор, убијања и хапшења наших пријатеља и наше деце од стране СФОР-а”, рекао је господин Мирко Благојевић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке Републике Српске на митингу који је под називом „ПРИДРУЖИТЕ НАМ СЕ” одржаном 29. децембра 1999. године у организацији општинског одбора Бијељина.

„Светом покушавају да завладају болесници међу којима је и зоофиличарка Карла дел Понте” закључио је господин Благојевић.

Митингу је присуствовало око 1500 грађана. Присутнима су се обратили бројни страначки прваци.

Први је говорио господин Радислав Кањерић, председник општинског одбора Српске радикалне странке Бијељина. Кањерић је нагласио да „амерички фашисти када кажу демократија, мисле да је то реч којом се смењује легални и легитимни председник Републике Српске кога је изабрао народ”, и додао „да истовремено мисле да је то чаробна реч којом се инсталирају њихови послушници”.

На митингу у Бијељини: председник Републике и лидер српских радикала др Поплашен и председник Извршног одбора Странке Мирко Благојевић

Фотографије најбоље говоре о митингу у Бијелини

Говорећи о терору који СФОР спроводи над српским народом, господин Милан Лазић, председник Семберско-мајевичког округа странке и председник Клуба посланика странке у Народној скупштини Републике Српске рекао је „да народ има право да се свим средствима бори против државног тероризма и терора СФОР-а”, нагласивши да је једини излаз из постојеће кризе подршка народа Српској радикалној странци.

Господин Слободан Цвијетић, саветник председника Републике Српске за правна питања и политички систем, рекао је да је „Живко Радишић захтевао од команданта СФОР-а да ухапси све Србе и да их спроведе у Хаг, али само да њега, Живка, поштеди. Командант СФОР-а му је на то одговорио да се не брине јер није надлежан за хапшење српских издајника”. Господин Цвијетић је такође позвао српски народ да бојкотије изборе рекавши да „избора неће бити јер на њима неће учествовати више од половине грађана Републике Српске”.

Председник Добојско-посавског округа Српске радикалне странке, госпођа Мирјана Шајиновић, рекла је да ће „народ бојкотовати изборе да би заштитио стотине хиљада избеглица које СФОР и канцеларија високог представника у сарадњи са домаћим издајницима избацују на улицу”.

Господин Огњен Тадић, главни секретар Извршног одбора Српске радикалне странке Републике Српске, рекао је да су заказани избори „подвала српском народу и да окупатори очекују да српски народ на њима да легитимитет америчким послушницима”. „То се никада неће десити јер на те изборе неће изаћи ни један Србин, и они не само да ће бити бојкотовани већ ће бити и нерегуларни” закључио је господин Тадић.

Председник Републике Српске и председник Српске радикалне странке Републике Српске Никола Поплашен рекао је да Српска радикална странка и сви остали патриоти нису у могућности да путем државних медија изнесу своје ставове у јавност. „Ти медији нису демократски и у отвореној су служби непријатеља Републике Српске”, додао је председник Поплашен. „Непријатељи српског народа тражили су од мене да Савезну Републику Југославију доживљавам као државу коју треба уништити” рекао је председник Поплашен и додао „то није у интересу српског народа. Ми у Републици Српској хоћемо да се вежемо за Београд јер Београд је за мене и за читав српски народ увек био главни град”.

Говорећи о оптужбама да је хтео да изазове рат председник Поплашен је рекао: „Нама није до рата. Ни са Америком, ни са било ким другим. Никада на било којој седници Врховног савета одбране није било ни речи о мобилизацији”.

„Пропадање Републике Српске почело је доласком на власт Коалиције „СЛОГА”. Челници те коалиције нису хтели да у интересу српског народа остваре национално јединство са другим српским странкама” рекао је председник Поплашен и додао „ми морамо учинити све како би одбранили Републику Српску и све оне норме које штите Републику Српску”.

РАДИШИЋЕВИМ ПРИСТАНКОМ, НА РЕКУ ДРИНУ И САВУ
ДОЛАЗЕ МУСЛИМАНСКИ ГРАНИЧАРИ

ПРСТИ ВАТИКАНСКИ И АМЕРИЧКИ СВИЛА МУСЛИМАНСКА

Шта се крије иза стварања пограничне службе у БиХ и настојања да се формира заједничка полиција и војска, тобоже под заставом УН-а

Нема збора, нажалост, да је Њујоршком декларацијом (око чијег се садржаја, попут Дејтонског споразума, плела мистерија све донедавно) дефинитивно потопљена сувереност и аутономност Републике Српске.

Намјерно нећемо казати да је овом декларацијом расклопљена и поништена Република Српска, како се могу чути све раширенији песимистички гласови.

Држимо да, док је народа на одређеном простору и свести о том простору као његовој етничкој, историјској, географској и културној матрици - још има наде за тај простор и популус на њему.

Пре експлицирања горње тезе, треба сасвим јасно рећи да је доношењу Њујоршке декларације кумовала, у првом реду, попустљивост, снисходљивост и служење преко сваке мере (испод части и достојанства) актуелног естаблишмента Републике Српске оличеног у влади Милорада Додика и српском члану Председништва, комунисти Живку Радишићу.

Ауторима ове декларације ишло је на руку ово српско кумовање, што се истовремено поклопило са унитаристичким интенцијама Алије Изетбеговића и његових трабаната.

Зато не изненађује што се Изетбеговић из Америке вратио радосно трљајући руке, јер Њујоршка декларација је управо оно што што је он одавно прижељкивао, о чему је писао и говорио. Српски представници вратили су се покуњених глава, спузнутих панталона, све се нешто вајкајући и кријући од свога народа шта су то тамо потписали, придикјујући, чак, како је, ето, ова декларација „криво протумачена“ и да је то нанело велику штету. Тиме су потценили српски народ, увредили га и понизили.

Испало је да су они једини, богом дани, тумачи поменуте декларације, а да је народ једно грдно трабуњало!

Доцније су, наравно, ретерирани, скљокали се у блато сопствене лажи, и морално и политички порозни, признали како, ипак, Њујоршка декларација није од ружичастог материјала, да у њој има тамне потке, мрачне кануре, од које ће муслимански фундаменталисти опет правити свилен гајтан.

Унитаризација и мултиетнизација БиХ, конкретно у нашем случају Репу-

блике Српске, започела је (уз свесрдну асистенцију српских „чинбеника“) са најопасније, најгоре и по српски народ најпогубније стране. Стварање пограничне (мешовите) службе, са репресивним ингеренцијама те службе унутар десет километара РС, од њене границе, затим формирање заједничке војске у Босни и Херцеговини, те образовање заједничког одреда полиције који ће учествовати у мировним операцијама УН у кризним регионима у свету - тачке су лома (урушавања) суверености и аутономности Републике Српске. Сасвим је сигурно да је формирање заједничког одреда полиција (под заставом УН-а), чији је пројектант и реализатор Жак Клајн (он ај исти што је потписао остатак од остатака Републике Српске Крајине - источну

Славонију и Барању) било и јесте пробни балон стварања заједничке војске у Босни и Херцеговини.

Лукаво, на латински начин, кренуло се, најпре, од образовања заједничких полицијских снага са међународном намером и атрибуцијом, како би се, миц-по-миц утро пут и заједничкој војсци. Да би формирање првих мешовитих полицијских формација у српској свести било примљено што безболније, остављена је, наравно, могућност да српски полицијаци задрже своје униформе са ознаком РС, у шта чисто сумњамо. Будући да се тендира унитаризација БиХ на свим нивоима и структурама, тешко је очекивати да ће полицијски одред ове државе, у „најму“ и под заставом УН-а - бити троделан, тросимболичан, да ће се у њему (одреду) јасно препознавати српски, хрватски и муслимански полицијаци.

Ко год то очекује, наиван је, или не познаје рад и устројство снага УН-а. Ти ће полицијски одреди, нема сумње, имати амблем БиХ, и то је истина.

Наиме, неким у Републици Српској није јасно, или се праве да то не знају, да симболи, у ствари, значе све.

Да се са равни симбола (или из равни симбола) нешто успоставља, гради или руши, зависно од симболичног „набоја“, то јест циља. Језик је симбол, вера је симбол, застава је симбол, химна је симбол, празници (духовни и државни) су симбол. Све је то скуп симбола, темељних, и на њима се базира идентитет једног народа, а у изванредном, партикуларном смислу - и човека, појединца.

Тиха, са шапатам унитаризација и мултиетнизација Босне и Херцеговине отпочела је, управо, на нивоу промена, односно унификације симбола. Било је покушаја прављења и натурања заједничке свечане песме (химне), па на исти начин и устројавање заједничке заставе. У овом потоњем се и успело.

Да и не говоримо да је симболичка „револуција“ у БиХ отпочела са успостављањем заједничких саобраћајних, регистарских таблица. Одатле се кренуло, да би се стигло, ево, до заједничке пограничне службе, полиције, и на крају војске. У контексту овога, било је настојања и идеја прављења и заједничких удбеника. Од тога се, за сада,

Бег генерала: Ерик Шинсеки
бивши командант СФОР-а

лукаво одустало, с тим што се успело у „избацивању увредљивих садржаја” из постојећих удбеника. Српска страна, опет је ту, највише изгубила. цензори су упрли прстом у Андрића, Његоша, Вука... заправо, у неке сегменте дела ових писаца.

Шта је, у ствари, био циљ елиминације такозваних „увредљивих садржаја” из удбеника три етноса у БиХ?

Циљ провидан и јасан. Наиме, кад се уклоне ти садржаји (у варијанти међународних цензора названи, грубо и поспрдно, „материјали”) а то значи када се из српских приручника елиминисау Андрић, Његош, Вук, Дучић (у будућности и Црњански, Ђошић, Јалић, Кочић, Шантић, и тако редом) онда, фактички, неће ни бити потребе за некаквим специјалним прављењем заједничких удбеника, јер српски ће приручници - кастрирани и скраћени на овај начин - бити већ већ самим тим заједнички, нерспски, без идентитета. А то је управо циљ међународних и муслиманских кастригатора. Ни то им, међутим, не би поласило за руком да за „партнера” у Републици Српској немају квислиншку владу.

У том осетљивом националном питању главну реч води комунистички издајник - министар просвете Ненад Сузић, који је 1998. године када је ушао у Владу носио титулу магистра, а након што је одрадио најпрљавији посао, сада га већ ослављавају са доктором. Заиста, ово је први случај у свету да је неко стекао научну титулу тиме што је одрадио најпрљавији посао на штету свог народа а у корист непријатељски настројених странаца и муслимана у Федерацији БиХ.

Сва је, ипак, срећа што у свим школама широм Републике Српске раде велике патриоте па се уопште не осврћу на препоруке издајничког министра. У српским школама деца и даље читају све оно што су фашисти и издајници у Министарству просвете означили као „увредљиви садржаји” и читају Андрићев „Данак у крви”, јуначке песме „Орање Краљевића Марка”, „Урош и Мрњачевићи” и све друге које су у Сизићевим списковима прецртани црним фломастером.

Штавише, сада деца са још већим задовољством и националним заносом читају стихове: „Море, Марко не ори друмове. Море Турци не газ’те орање”.

Да се вратимо основној теми. Идеја о формирању заједничких војних формација и њиховом ангажовању, под заставом УН-а, на разним жарилним тачкама планете, жестоко се подређава са разних страна. Она је фондирана у Њујоршкој декларацији на перфидан начин, али је све грлатије артикулишу, осим високог међународног представника, и високи официри америчке војске инсталирани у снагама СФОР-а.

Боравећи недавно у Брчком, амерички амбасадор у Босни и Херцеговини, отворено је дао до знања да у блиској будућности неће моћи у јединственој држави БиХ постојати три војске, већ само једна.

Каква ће та војска изгледати, он није реаговао, али то није тешко погодити. То ће, једноставно, бити некаква трансформисана, „мирнодопска”, толерантна војска са „миром и суживотом на срцу”, са мултиет-

ничким командним кадром на врху пирамиде који ће се ротирати слично председништву Босне и Херцеговине. Једном ће шеф „параде” бити Србин, други пут муслиман, трећи пут Хрват, и тако опет и уокруг, док некоме не досади и не кресне варница нових трвења и сукоба.

Да је идеја о стварању заједничке војске веома озбиљна ствар, сведочи и то да високи амерички представници најављују да се размишља о отварању у БиХ заједничког војног колеџа на коме би се школовали изабрани синови сва три народа!

Заиста, тешко је замислити могућност, збиља смелу могућност, образовања некакве заједничке војске, само четири године после крвавог рата, у ситуацији када су у војсци Федерације налазе ратни официри који је одавно требало сместити на хапску клупу, а не да командују војском у миру. Надаље, не треба заборавити да се у Босни и Херцеговини налазе кампови за увежбавање муџахеџина.

То је јасно и гласно рекао Анте Јелавић, и нико се у муслиманском делу Босне и Херцеговине и није сувише претргао како би то демантовао. То је, по њиховом мишљењу, нормална ствар. А ни Америка тиме није изненађена, јер за то одавно зна. Зашто је то тако?

Једноставно, зато што Америци и Ватикану босански муслимани служе као пешадија у обрачуна са православним светом (Србима). То је показао и минули рат, а о томе пишу, ових дана и месеци, и многобројни историчари, западни зналци геополитике и геополитике, теоретичари геостратегије (Зјуганов, Ф. Успенски, Чомски, Екмечић и други). Тешко је веровати да босанска муслиманска раја не зна какву јој је улогу наметнула велика ложа католичке цркве!

Зналцима и аналитичарима босанско-херцеговачке ситуације као да је промакла чињеница (нису јој довољно посветили па-

жњу) да ће из Брчког бити измештене војне ефикативне.

Дакле, из Брчког ће, са комада своје земље, морати да оду српски војници јер друге војске и нема! Њихова техника ће бити уништена, чима ће Војске Републике Српске бити, у извесном смислу, оштећена и ослабљена. О томе се нико од српских генерала и не усуђује да говори, као да се то дешава некоме другоме, а не српском народу и његовој армији.

Нико се од њих и не пита како то да се не размишља о уништавању војних ефикатива у Мостару, Сарајеву, Зеници, Тузли! О распуштању муџахеџинских кампова, поготово, нико не говори! Све ово јасно указује да се над Босном и Херцеговином, над њеним православним језгром, поново плете свилен гајтан.

Прсти су амерички, ватикански, а свила муслиманска. И док се дешава шта се дешава, српска страна као да не зна шта да мисли о томе. Док је Мирко Шаровић енергично ставио до знања да не може бити ни говора о стварању заједничке војске и њеном слању под заштитом УН-а под условима који се тренутно диктирају, догле се шверцер Милорад Додик вајка и износи своје приватно мишљење о томе као да му је РС приватна прђија! Замислите једног премијера, па макар и Републике Српске која ће ускоро бити сасвим избрисана - који о једној тако крупној, судбоносној ствари као што је унификација војске БиХ и поништења РС - износи своје приватно мишљење.

А, шта би се друго могло и очекивати од самозваног председника нелегалне владе.

Но, издржао је српски народ и далеко тежа искушења у којима се налазио у својој поносној историји па ће ваљда и српски народ западно од Дрине успети да надживи зло које га је задесило у виду шверцера националним интересима - Милорада Додика из Лакташа.

Данило Кардаш

Ватрени навијачи Челзија: Биљана Плавшић и Робин Кук

КАКО СЕ ИЗДАЈНИЧКА ВЛАДА ОДРЕКЛА БРЧКОГ

ФАРАНДОВА СУПЕРВИЗИЈА НА ШТЕТУ СРБА

- Ковачно проглашење „Статута“ са бесконачним овлашћењима супервизора објелодањено је уз општу еуфорију бошњака који се отворено боре за унитарну БиХ и оправдани страх затеченог српског становништва коме је одавно све јасно
- Нити је „Статут“ правни акт, нити је супервизор демократа
- Нелегална и нелегитимна влада Републике Српске одавно је окренула леђа становништву општине Брчко и потрудила се да тзв. Статут дочека у најгорим условима

Немајући храбрости да се појаве пред народом Брчког, издајничка Влада РС низом потеза и одлука преко својих послушника подрива положај српског народа у Брчком, а посебно категорију избјеглог и расељеног становништва.

У току септембра и октобра 1999. године „Телеком“ Брчко покрене акцију „наплате дуговања за потрошене импулсе“. Почину свакодневна масовна искључења телефонских линија, без претходне опомене или обавјештења. У огромним редовима огорчени грађани сатима чекају да би добили обавјештење о наводном дугу, а онда поново сатима чекају да би уплатили наводни дуг. Већину је чекала додатна непријатна вијест да наводно имају заостала дуговања из претходних година.

Тако се дешавало да плаћају наводне дугове старе по три или четири године.

Велики број корисника је искључен због „курсне разлике“, а шта тачно под тим подразумевају нико се није потрудио да објасни.

Овом акцијом је у огромном броју слу-

чајева прекршен закон, но због тога се нико посебно не брине а најмање Влада РС и ресорни министар.

Грађанима и даље преко телефонских рачуна отимају новац за ТВ претплату, што је такође протузаконито.

Афера у „Телекому“

Знајући да је у току изградња новог објекта за телекомуникацију и да је „Телеком“ уложио знатна средства у мрежу на приградским подручјима (Бродуша, Сулагића сокак, Мераја, дио Диздаруше), потрошачи су само закључили зашто их пљачкају.

Јасно је да предусретљиви „Телеком“ хоће да дочека бошњаке повратнике „са телефонима“, док Србе повратнике у Федерацији дочекују са ножевима.

Срби који су се вратили прије двије године у Дрвар још увијек живе без струје, воде, запослења итд, и немају никакву сло-

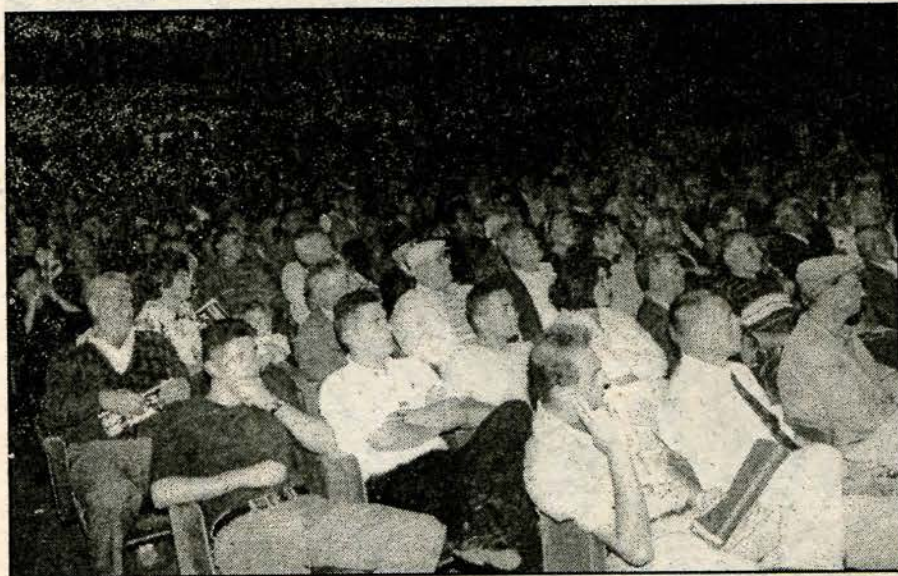
боду кретања. За прикључење струје Срби у Дрвару требају да плате преко 2.000 КМ по прикључку, а ако се неко усуди да сам прикључи струју, онда интервенције војска Федерације, као у случају породице Трнинећ, коју су „непознати“ извршиоци запалили у кући.

Паралелно са акцијом „Телекома“ и Електродистрибуција је такође кренула у наплату наводних дуговања за утрошену електричну енергију. Колико година су „стара“ дуговања, још нико није утврдио, јер строга саопштења Електродистрибуције и стање на терену су потпуно различити. Одговорни у Електродистрибуцији се позивају на безусловне налоге Владе РС, а озлојађени и понижени народ у Брчком нема на кога да се позове, јер Влада је Вестендорпова, а супервизор је недодирљив. На иницијативу одборника Српске радикалне странке РС, о наведеним проблемима расправљали су одборници у СО Брчко, што је резултирало захтјевом одборника да се искључења ел. енергије не врше док се не постигне договор са Владом РС и пронађе оптимално рјешење.

Када је искључена струја на Броду у Бродуши, бошњаци су блокирали саобраћај. ОХР и надлежни органи власти, као и представници Електродистрибуције су одмах реаговали и постигнут је договор на обострано задовољство. Када су Срби на Сандићима блокирали саобраћај због много опаснијих појава од искључења струје, покренуте су кривичне пријаве од надлежних органа РС.

Фарса са Додиковом оставком

Да ли ће настојања српских одборника резултирати успјехом, тешко је предвидјети, јер последњих осам мјесеци нико од представника Владе РС није посетио општину Брчко, без обзира на велики број позива који су упућивани од удружења породица палих бораца, РВИ и породица несталих лица, Борачке организације Брчко, затим Одбора за заштиту Дејтонског споразума итд.

Предизборна трибина у Брчком: искључење струје у сали није спријечило народ да да подршку предједседнику др Поплашену

Од почетка марта 1999. године кад је проглашена погубна арбитражна одлука, а Милорад Додик се „поиграо оставком“, као што се поиграва са судбином српског народа у цијелој РС, Влада је, по угледу на свог шефа, потпуно окренула леђа српском народу у Брчком. Не извршавају законске обавезе према буџетским потрошачима, нити извршавају потписане и преузете обавезе према одређеним категоријама становништва у Брчком.

Удружење РВИ општине Брчко упутило је половином октобра 1999. године очајнички вапај политичким партијама у Брчком, са молбом да изврше притисак на Владу РС, због безнадежне ситуације у којој се нашло удружење РВИ. Борачкој организацији општине Брчко, у чијем саставу дјелује удружење РВИ, Влада РС од марта 1999. године не уплаћује финансијска средства, што је према закону обавезна. Борачка организација дугује здравственим установама у Брчком преко 60.000 КМ, за лијечење РВИ, породица погинулих бораца и бораца.

Удружењу РВИ за преко стотину чланова живот зависи од свакодневне употребе лијекова. У истом периоду је у сједишту удружења РВИ искључена ел. енергија због неизмирених дуговања.

Администрација мешовитих бракова

Један од захтјева, на скупштини удружења породица палих бораца у Брчком, јесте да се у свим установама укљони наппис о предности породица палих бораца, јер су понижени, преварени, злоупотребљени и пошто не могу да остварују остала права, не треба им ни оно што је само декларативно. Због тога што су мултиетничку администрацију окарактерисали као „плитко укоријењену“ због тога што „јачи коријени морају бити засађени“, како су изјавили представници ОХР-а, у Брчком је 22 радника локалне управе у општини остало без посла.

Сви радници су српске националности.

На њихова радна мјеста су дошли радници бошњачке националности. Грубо је прекршен Устав РС, као и међународне конвенције, што је према објашњењу представника ОХР-а демократски чин. Половином 1998. године потписан је Меморандум о разумијевању, по коме се, између осталог, Влада РС обавезала да ће отпуштеним радницима гарантовати исплату плата и других припадљности, све док се, уз сагласност са радником, не нађе одговарајуће рјешење (ново радно мјесто, откуп стажа и сл.), а све у складу са програмом рјешавања статуса ових радника који ће донијети Влада.

Меморандум је потписан у присуству свједока - супервизора за Брчко. Влада је донијела и у Сл. гласнику РС објавила Одлуку о посебним правима радника за чијим радом је престала потреба у локалној управи у општини Брчко, по којој је преузела све обавезе према радницима из општине Брчко. Од почетка 1999. године Влада РС је заборавила на све потписане и преузете обавезе према поменутиим радницима.

Буџету општине Брчко не уплаћује потребна новчана средства и не реагује на многобројне апеле и протесте који су упућивани. Ако у наредном периоду дође до протестних окуљања и општрих реакција народа у Брчком, због многобројних оправданих разлога, онда ће то Милорад Додик, као и до сада, уз помоћ својих ментора, оквалификовати као политичку манипулацију, јер Додик очито мисли да је у његовој личности отјеловљена и држава и народ и да нико други осим њега нема право да изрази мишљење.

Умјесто распуштања колективних центара, што је требало бити финансирано из прихода од нафте, избјегло и расељено становништво у РС, добило је од Владе РС нафтну аферу. Услови у колективном центру „Брезово поље“ не могу се рјечима описати. То више није проблем економских могућности, него савјести и морала Владе РС.

Већини становника колективног центра потребно је ријешење и стални медицински надзор. Сигурно је да ужасни услови у којима живе свакодневно погоршавају њихово здравствено стање. Ако се, случајно, у наредном периоду, Влада РС сјети колективног центра у Брезову пољу, за многе становнике ће већ бити касно. Као и до сада, Влада РС ће пребацивати одговорност на друге и уз помоћ Коалиције „Слога“ наставити да економски и политички подрива Републику Српску.

У Брчком егзистирају многобројне међународне организације, и сви за себе тврде да су ту да помогну народу Брчког.

Свакодневно смо у прилици да чујемо слаткорјечиве изјаве хуманиста, демократа, заштитника људских права итд., који нас воле више него ми сами себе. Чудно је како нико од поменутих (кад већ неће Влада РС) није спасио становнике колективног центра у Брчком. Ваљда зато што су Срби. С правом постављамо питање да ли по њиховим мјерилима Срби имају право на људска права!

Није било ни „самилости“ о којој је говорио Роберт Фаранд приликом проглашења Статута Дистрикта.

Иначе у протеклој години, извјесну наду за избјегло и расељено становништво у Брчком уливала је вијест о изградњи стамбених објеката на подручју Грбавице. Изградња је у току, али су све наде потонуле, јер је свемогући супервизор саопштио да је то само „транзитни центар“, мада потписани документи другачије говоре, Општински одбор Српске радикалне странке у Брчком од 1996. године упорно покреће иницијативе за додјелу плацева за избјегло и расељено становништво.

Одборници једно, Фаранд друго

Једну од акција коју су прихватили и изгласали одборници СО Брчко, стопирао је супервизор, усвојивши тврдњу бошњачких и хрватских одборника да је то угрожавање њихових националних интереса. Само ради илустрације напомињемо да је у дјелу општине Брчко, који је припадао Федерацији БиХ, изграђено избјегличко насеље, што према супервизоровим мјерилима није угрожавање српских националних интереса.

Значајно је напоменути да садашњи радници у СО Брчко, бошњачке и хрватске националности, који су запослени по налогу супервизора а у циљу мултиетничке администрације, нису сви предатни радници општине Брчко, дакле, запослени су и они који прије рата нису радили у органима општине Брчко.

Такође, све чешће стижу жалбе од Срба, становника Бродуше, Брода, Диздаруше итд., о изградњи тзв. обнављању објеката) који нису постојали прије рата, чак и о појавама усељавања лица која нису ту живјела прије рата.

Питање је шта се жели постићи тзв. повратком, о коме одборници бошњачке и хрватске националности често и радо дискутују, окривљујући српску страну за опструкцију, а званични подаци су следећи: у току 1998. године у Брчком на територији Републике Српске вратило се 4.932 становника бошњачке националности, а

Не дамо свога председника: протестни скуп Српске радикалне странке у Брчком

у Брчком на територији Федерације БиХ из Брчког на територији РС у истом периоду вратиле су се 4 породице, које сачињава 13 чланова углавном старијих људи. Свим повратницима је омогућено да уредно и по прописаној процедури добију лична документа Републике Српске, да несметано отварају приватна предузећа и занатске радње у циљу бављења самосталном дјелатношћу. Само у току 1998. године повратници су отворили преко 70 мањих предузећа и занатских радњи.

У зони сепарације су створене и раде двије основне школе. Настава се одвија на бошњачком језику, а ученици користе учебнике бивше БиХ. Ако томе додамо податке да је Влада РС финансирала поправку или боље рећи изградњу далеководне мреже, водовода, трафо-станице, затим дојелу стеоних јуница повратницима, постаје сувишан сваки коментар.

Зар је могуће да у овом силном финансирању није било ниједне марке за Србе бескућнике. За оне које ових дана деложирају, понижавају, спајају и раздвајају, пребацају из туђе у туђе. За оне који вријеђају и не дозвољавају им да се жале. Овдје морамо подсетити на чињеницу да је Влада РС одмах послје доношења Допунске арбитражне одлуке у марту 1998. године формирала - именовала посебну комисију задужену за имплементацију Дејтонског споразума и Допунске арбитражне одлуке.

Комисија је мултиетничка. Није тешко закључити ко је водио главну ријеч.

Оно што је тешко објаснити изјеглог и расељеном српском становништву у Брчком је чињеница да Милорад Додик свакодневно маше бјелосвјетским кредитима и донацијама, којима наводно свијет помаже Републику Српску, а у Брчко стижу само обећања. Додик, очито није забринут због положаја избјеглог и расељеног становништва у Брчком и нема намјеру да образлаже своје катастрофалне тезе, јер он одавно подноси извјештаје и образложења само високом представнику. У протеклој години, представници међународних организација врше притисак (они то зову разговор) на бивше становнике српског села Вучиловац, са намјером да их наговоре на повратак. Ријеч је о око 250 домаћинстава, који су већином смјештени на подручју мјесне заједнице „Крајишки пут“. Послје протјеривања Срба, хрватска војска је потпуно уништила подручје Вучиловаца. Ни сеоско гробље није поштеђено. Потпуно су уништени чак и прилазни путеви.

Полигони у Гламочу

Прије рата, становништво Вучиловаца се бавило углавном пољопривредном производњом. У већини случајева посједовали су уредна пољопривредна имања, са свом потребном механизацијом. Потребно је истаћи да је прије рата подручје Вучиловаца регистровано као нефритично подручје, односно регистрован је висок број обољења од нефритиса. У цијелој овој причи неспорна је само намјера представника међународне заједнице

да расељена лица из Вучиловаца што прије иселе из Брчког, све остало је спорно.

Ни на једно конкретно питање расељена лица из Вучиловаца нису добила одговор. Ко ће обновити куће и остале објекте, далеководе, водовод, путеве? Ко ће набавити црпне станице, без којих нема живота у Вучиловцу?

Како ће набавити механизацију? Ако нема механизације, од чега ће живјети? Ко и под којим условима ће дати донације и кредити?

И на крају питање за Владу РС: зар расељена лица из Вучиловаца нису повратници и како је могуће да се на подручју Брчког обезбјеђују кредити и донације само за повратнике бошњачке и хрватске националности? И ово, као и низ других питања, остаје без одговора. Уосталом Вучиловац није усамљени примјер. Прије извјесног времена, јавност Републике Српске имала је прилику да чује саопштење у коме се каже како тзв. међународна заједница нема новац за повратнике у Гламоч. А има новац да прави војне полигоне у Гламочу?! Прије рата у Гламочу је живјело већинско српско становништво. На општу пљачку и девастирање српске имовине, широм БиХ, Влада РС не само да није реаговала, него је својим неодговорним понашањем у многоме допринјела. Од момента доласка у Брчко, супервизор „влада“ уз помоћ налога, институција, препорука итд, без обзира како се називају сви дописи имају снагу врховне власти, и сви морају бити беспоговорно испуњени, по систему „кадија те тужи - кадија ти суди“. Већини становника Брчког је одавно јасно да је арбитражна одлука и покушај њеног спровођења у Брчком, у ствари, практичан примјер савременог неокOLONИЈАЛИЗМА. Супервизор је практично добио на поклон територију и становништво са свим материјалним добрима, са којима може да ради што хоће, а да никоме не одговара. Све што се догађа у Брчком, или боље рећи све што значајније утиче на живот становника, догађа се са знањем супервизора.

Злочинац Изетбеговић

Уз знање и по налогу супервизора су запослени и службеници бошњачке и хрватске националности у мултиетничку администрацију у Брчком. Скоро невјероватно звучи податак да је један члан породице палог борца долазећи у општинску своје огромно запрепаштење, међу запосленим службеницима препознао једног од мучитеља и батинаша из логора на подручју Федерације БиХ. Ријеч је о логору у коме су били затворени Срби са подручја Буквика.

Почетком 1992. године подручје Буквика је потпуно разорено и спаљено. Преживјело српско становништво је одведено у логоре у којима је било изложено невиђеним тортурама и мучењима. На импровизованим суђењима, са измишљеним оптужницама, изрицане су вишегодишње казне Србима, а све у духу и по правилима исламске декларације ратног злочинца Алије Изетбеговића. У логорима за жене вршена су силовања и такве бестијалности какве нормалан ум не може смислити. Они који су прошли кроз поменуте логоре и преживјели, дали су изјаве пред званичним органима, наводећи имена и све остале потребне податке о њиховим мучитељима. Не могавши се помирити са чињеницом да ратни злочинци некажњено долазе на поклоњена им радна мјеста, удружење породица палих бораца је дио званичних изјава оштећених лица упутило супервизору.

Супервизор није одговорио, а и зашто би, кад се све дешава са његовим знањем и одобрењем.

Међу тридесетак имена која се помињу као организатори, наредбодавци или извршиоци пљачки, убистава, паљевина и протјеривања Срба, налазе се и имена истакнутих функционера, који врло често у Брчком слаткорјечиво поздрављају „мултиетничку“ и демократизацију, у чему им супервизор свесрдно помаже. Једини конкретан одговор који обесправљено српско становништво може добити у Брчком су деложације.

Ангела Трипуновска

Јунаци на челу колоне: митинг Српске радикалне странке у Брчком

КО ТРГУЈЕ СРПСКОМ КОСТАЈНИЦОМ?

СРПСКИМ ИЗРОДИМА НИШТА НИЈЕ СВЕТО

Користећи политичке паролe у којима се позива на историјску потребу уређења границе између Срба и Хрвата, хрватска страна покушава отети од Републике Српске дио територије Републике Српске на десној обали ријеке Уне. То им је потребно како би створили још један мостобран, јер очито је да се нису и не желе одрећи експанзионистичке политике иако је Дејтонски споразум рекао другачије, а и да је историјска граница између Срба и Хрвата много замршенија

Клуб одборника Српске радикалне странке Српска Костајница на 4. редовној СО Српска Костајница поставио је одборничко питање и да ли има сазнања да је хрватска страна у договору са представницима Владе Републике Српске, 1998/99. годину у Загребу, тражила и добила такозвану административну границу бивше Југославије која никад није била описана, а односи се на проширење Хрватске Костајнице у дубину територије Републике Српске на простору општине Српска Костајница.

Такав одговор је објавила хрватска штампа 7.7.1999. године, јер тога је дана г. Остоја Кременовић парафирео у Загребу уговор о међународним границама, о границама између БиХ и РС.

Од званичних органа Републике Српске, и од чланова комисије за разграничење Републике Српске са Републиком Хрватском није добијен званични одговор, изузев изјаве Владе од 12.7.1999, који гласи: „У циљу отклањања узрока могућих неспоразума потребно је да се након парафирања уговора о границама приступи озбиљним преговорима са Републиком Хрватском да би се обезбедило рјешење”.

Клуб одборника Српске радикалне странке Српска Костајница пита какви су до тада били одговори, ако се сада мора ступити у озбиљне преговоре.

На следећој сједници СО Српска Костајница, достављен је документ, који су 19.7.1999. године потписали др проф. Владимир Лукић и г. Илија Лукић, који су били чланови државне комисије испред Републике Српске, о разлозима повлачења границе између Босне и Херцеговине и Републике Хрватске средином ријеке Уне на потезу, село Ивањска - ушће Уне у ријеку Саву.

Разлози повлачења граничне линије између БиХ и РХ средином ријеке Уне на потезу С. Ивањска - ушће Уне у ријеку Саву:

1. Ријека Уна је неспорно природни објекат, чијом средином треба повући државну границу између БиХ и РХ у потезу С. Ивањска-ушће Уне у Саву.

2. Административна, односно катастарска граница између БиХ и РХ у подручју Уне прелази на једну или другу страну укупно на 13 мјеста, а поред тога, на више ми-

Владо Палија

јеста излази из средине корита Уне, што непосредно говори да таква граница не може бити ни у ком случају прихваћена државном границом. Као таква, изразито је нефлексибилна, јер се не повија природним - садашњим током Уне.

Административна - катастарска граница, већ данас је конфликтна, а поистовјетњем с државном границом постаће неупоредиво више.

3. Обе државе (РХ и БиХ), у недостатку мостова (саобраћајница), морале би на више мјеста прелазити Уну пловним објектима у циљу одржавања и контроле веома малих сегмената својих територија.

Раније извршене арондације (земљишта) и регулације Уне, имале су за циљ рационалније кориштења земљишта и одбране од поплава, биле би доведене у питање, уколико граница не би ишла садашњим током, односно средином Уне.

4. Ријека Уна је планским документом

предвиђена да буде пловна од ушћа у Саву, узводно од Новог Града, па је због тога данас, када се успоставља државна граница, први пут између ове двије државе неопходно водити рачуна.

5. На земљишту, с једне и друге стране Уне, које би се препустило дотичној држави, нема насеља, развијене инфраструктуре, нити већих објеката, изузев голе зидине (Стари град у Костајници) који је у својој историји мијењао и власнике и владаре, те као такав не би смио бити препрека повлачењу границе између двије државе природним објектом, тј. средином Уне.

6. Заштита културно-историјских објеката регулише се другим прописима, и недопустиво је да буде препрека свим релевантним показатељима мјеста граничне линије изван корита Уне. Чак, измјештавање, или други начин оправдава природну границу.

Мислима у будућност: Главни секретар Српске радикалне странке Републике Српске Огњен Тадић

7. Допуштена споредба са „Јасеновачким“ комплексом је непримјерена и неморална, али за сусједне општине и за српски народ у цјелини има далеко већи значај од поменутих тврђава за РХ и Хрватску Костајницу као граничну општину.

8. Приликом разграничења РС и ФБиХ у Дејтону, гранична линија на Уни, повучена је, не случајно, средином Уне, већ управо зато што је то природна граница између двије у међувремену признаје државе.

9. Граница на средини Уне, као и кинетом на Сави, која такође излази из корита на више мјеста, представља - гарантује стабилне односе између двију држава и омогућује економичније успостављање, одржавање и кориштење границе у ширем смислу, те ефикасну одбрану од утицаја високих вода слива како ријеке Саве, тако и ријеке Уне.

Председавајући те комисије г. Илија Лукић, сугерисао је преговарачком тиму из Републике Српске и представнику српског народа у комисији БиХ да гранична линија треба бити и протезати се од села Ивањске, средином ријеке Уне до ушћа у ријеку Саву.

Наиме, другачије се није могло закључити ако се поштује и Дејтонски споразум, Анекс 2. са припадајућим мапама - картама, које је за потребе Клинтонове администрације урадило министарство одбране САД-а и одредило границу средином ријеке Уне, како и стоји на истим мапама.

Они који су одређивали и цртали границе у Дејтону врло су добро знали која

је и каква идеологија на супротној обали Уне и која су звјерства исти чинили српском народу у Другом свјетском рату.

Тежња Хрватске да заштити Стари град, и њихови аргументи да је стари римски град и њихов историјски град, који су толико пута помиње од 1945. г. па на овамо, као културно и историјски споменик хрватског народа, незамислива је и нетачна, јер на вјетрометини свих догађања последњих пет-шест вјекова доказује не да су само Зрински (Хрвати) били власници Старог града, него и Турци, Аустроугари, Французи, Мађари, па и српски деспоти који су истим градом владали седам-десет година.

Теорија којом Хрвати владају и желе да задрже Стари град, геноцидна је и види се из изјаве Антуна Павичића који је дао 28.10.1994. године, а она гласи: „Концем крвавога мјесеца колозова 1941. год. дојерале су усташе у Костајницу око 1.500 људи, обојега спола и разне старости, људи који су били похашени судећи по одећи из разних крајева наше домовине. Дојерани су са жељезничке станице у Стари зрински град, гдје су затворени у двораште међу зидине.

Тим путем који је дуг од станице па до града 3 и по километра, тјерани су под страховитим приликама, случајно је падала киша и на улицама је било блато и по том блату ваљали су се људи тучени и пребјани цијелим путем, тако су многи остали лежати на улици мртви и гажени.

Усташки кољачи

Сутрадан ти исти јадници потјерани по усташама из Старог града, на једну повишицу више Босанске Костајнице, гдје су већ биле приређене јаме, а око јама су стајали кољачи, по причању очевица Чубаковић Фране, столара из Костајнице, у кратким хлачама и са голим ножевима у руци. Одмах како је који Србин долазио до јама, почињала је клање. Људи су прилазили јама, а кољач би убо ножем некога у прса, некога у врат, трбух или ма гдје, гурнуо жртву још живу у јаму тако да је већина жртава загушена у јама жива. Када је именовани Чубаковић то видио, побјегао је као поштен човјек, јер није могао гледати такве страхоте.

Том приликом нарочито се истакнуо Петер Флоријан, зидар из Костајнице, поријеклом Швабо и члан Гестапоа, јер је по властитом приповједању код преслушавања ухапшеника Милоша Балалице, сељака из Слабиње, истога страховито мрцварио, рукама, ногама, столицом и што му је пало у руке. Када су Бајалици приликом тога мучења испале наочале, није му их више дао говорећи „што ти требају наочале, свеједно ћемо ти ископати очи“, што је и извршено.

Људи су од Старог града, гдје су били затворени до јама гдје су поклани имали да прођу пут од једног километра, тим путем су били по усташама кундачени и млаћени, усташе су их присиљавали и да превају. Извршиоци тј. кољачи били су стране усташе, а домаћи, које сам навео, одбравали су и хвалили тај рад.

Све ово је 31. августа 1941. извршено са знањем и одобравањем горе наведених усташких и франковачких првака, грађана Костајнице.

Ово су злочини који су извршени у Костајници од 13.4. до 13.8.1941. г. и за које ја сигурно знам да су извршени неке сам, како сам напоменуо видио сам, а неке нисам.

Вјероватно овакав документ је посједовало Министарство одбране САД-а и на основу тога су и повукли границу и уписали у картама као једино могућу.

Пошто су одборници Српске радикалне странке и дио одборника СО Српска Костајница, тражили одговорност преговарача и члана комисије, г. Остоје Кременовића за исхитрене потезе и брзо потписивање међудржавног уговора у Двору на Уни, 27.7.1999. год. на штету Републике Српске и општине Српска Костајница, а све због брзог и ефикасног потписивања међудржавног уговора о разграничењу на Међународној конференцији у Сарајеву, 29.7.1999. год. члан Председништва БиХ, познати и признати издајник, односно „нафташ из Паланчишта“, г. Живко Радишић је исти уговор сагледао и прочитао у комунистичкој вили „Борик“ у Кнежици, у самом срцу поткозарја, како и он има обичај да каже да је дијете тога краја, кога му је у вечерњим сатима, 27.7.1999.г., на дан устанка народа БиХ, доставио г. Остоја Кременовић, по повратку из Двора на Уни.

Господин Живко Радишић, како би задовољио високог фашистичког представника Карлоса Вестендорпа, познатог србомрсца и франковца Франу Туђмана и Алију Изетбеговића, а посебно своје апетите загриженог заговарача братства и јединства, на просторима никад више састављене БиХ, дао је сагласност на потписивање уговора Алији Изетбеговићу, о разграничењу Републике Хрватске и БиХ, и тако издано интересе српског народа, и своје партије којој данас припада.

Да је чувани нафташ из Паланчишта прочитао Сл. гласник бр. 28, 5а, тадашње Народне Републике БиХ, знао би како је описана граница општине Босанска Костајница према Народној Републици Хрватској, а она гласи: „Од тромеђе општина Босанска Костајница, Босански Нови и НР Хрватска, која се налази на среди-

ни ријеке Уне на мјесту гдје се Ђурића поток улијева у ријеку Уну, граница иде границом између НР Босне и Херцеговине и НР Хрватске до тромеђе општине Босанска Костајница и Босанска Дубица и НР Хрватска, која се налази на средини ријеке Уне између два бетонска стуба, једног на лијевој, а другог на десној обали ријеке". Хрватска страна која је за аргумент користила аустријске карте, јер они никад нису ни имали документа јер никад нису ни били држава, а исто тако и аустријски катастар, по којима је спорни дио хрватски, не може бити ваљан.

Зашто српска страна није користила турске мапе и границе босанских пашалука, према Аустрији и Млетачкој републици из одредаба Карловачког мира, из кога наводимо само један примјер како је описана граница од Новог до Костајнице и Дубице, под тачком 2. а1. 3. „Граница је ријека Уна и није потребно постављати било какве граничне знакове“.

И то је могло користити г. Остоји Кременовићу. Требало је само учити историју ових простора уназад неколико вијекова.

И откад тече ријека Уна, она дијели два града, на лијевој и десној обали - Хрватску и Српску Костајницу.

Хрватски медији, који задњих неколико мјесеци тврде, да је граница ријешена и да је онаква каква је потписана у Сарајеву, убјеђују нас да је сигурно била договорена прије почетка преговора о разграничењу БиХ и Р. Хрватске, што показују и чланци из хрватске штампе - Слободна Далмација, Вечерњи лист...

Каквим се примјерима служе Хрвати и граде „истину“ на примјеру прогнаника Дјетлић Ратка да је он једини прогнаник који се није вратио у своју домовину, на простору десне обале ријеке Уне, иако је исти школовао своју дјецу у ош „Петар Међава“, Босанска Костајница, плаћао комуналне услуге РО „Комус“ Босанска Костајница и трошкове електричне енергије РО „Електро Крајина“ Босански Нови радна јединица Бос. Костајница, што је видљиво из докумената и рачуна. Садашњи власници дијела територија, коју хоће да присвоје Хрвати на десној обали ријеке Уне су 85-90 одсто власници земљишта, држављани БиХ - РС.

Скупштина општине Српска Костајница својим активностима а посебно клубови одборника Српске радикалне странке и СПРС, су једино истрајали и истрајавају на праведном рјешењу по питању разграничења РХ и РС. Како је наша праведна борба у истрајавању тога проблема добила огромну подршку грађана С. Костајница, који су изразили на митинзима и подржали ставове својих горе наведених клубова одборника а јавност у Републици Српској, која је сигурно на позитивном рјешењу око разграничења, то је пореметило саме односе у Влади и комисији, па произвело да је премијер Републике Српске, који је учесник у свим овим догађањима, у негативном смислу, позвао представнике општина Нови Град, Козарска Дубица, Српска Костајница и радну групу за границе, дана 3. августа 1999. го-

дине, у зграду Владе на коме су били присутни: Петар Ђокић, Живко Радишић, Светозар Михаиловић, Владимир Лукић, Илија Лукић и Остоја Кременовић. На том састанку, којим је председавао г. Милорад Додик, покушано је да остане непромјењено стање, иако је на упозорење г. Владимира Лукића и господина Илије Лукића било да граница мора бити средином ријеке Уне, јер свака друга је штетна по Републику Српску.

На излагање председника СО Српска Костајница, Додик је запретио да ће распустити Скупштину општине Српска Костајница, цитирамо: „Ви доље се заје...“, и да ће подузети друге репресивне мјере.

Српски радикали не дају Костајницу

Очигледо је да такав однос према територији на простору СО Српска Костајница доводи у сумњу да је на дјелу трговина и продаја територије Српска Костајница и да им уопште није стало до низа аргумената.

Као и до сада, појединци из врха Републике Српске очито су се ставили на услугу појединим међународним менторима, који из личних интереса не поштују ни оно што је Дејтоном регулисано, доводе у питање опстанак Републике Српске.

Српска радикална странка је свјесна да у приватним посјетама и аранжманима по Европи актуелна власт договара и губи, односно продаје државност Републике Српске и њене институције, што доказују и последња дешавања и сагласност са Њујоршком декларацијом.

Праведна борба грађана Српске Костајнице и српских радикала показала се до сада на три одржана митинга током седмог и осмог мјесеца, гдје су грађани подржали све активности Српске радикалне странке и да ће границу сигурно знати сачувати тамо гдје јој и јесте мјесто, а то је средина ријеке Уне, како стоји у Дејтонском споразуму, Анекс 2. са припадајућим мапама.

Српском земљом нико и никада неће трговати, нити доводити у питање грађане Српске Костајнице. Свесни да људи који воде Републику Српску, мислимо на актуелну власт, из само њима познатих интереса, покушавају да створе несигурност код грађана како би лакше оправдали своје непоштене намере.

Наиме, актуелни директор Царина Републике Српске и партијски друг Живко Радишића, Драгољуб Тривановић, створио је јако упориште у Влади Милорада Додика како би омогућио и омогућио је отварање царинског прелазу у Новом Граду, свом родном месту, а да за то није било основних услова за нормално функционисање таквог прелазу што није случај са Српском Костајницом која је за такав прелаз има простор за изградњу царинског терминала, складишта и низ пратећих објеката.

Не желимо да оспоримо право да постоји царински прелаз у Новом Граду, али ради тога је недопустиво трговати територијом суседне општине и свесно ство-

рити проблем који није потребан да би се само задовољили властити интереси.

Десна обала – бедем српства

Ово је само дио аргумената и доказа с којима покушавамо да докажемо свима онима који су на линији издаје да је таква њихова политика провидна, погубна, те да је територија општине Српска Костајница јединствена, недељива, српска.

По Дејтону, матица ријеке Уне је природна граница. Српски радикали ће је знати бранити и очувати, без обзира што је портпарол Министарства вањских послова Републике Хрватске, господин Желько Тркањац, изјавио 14. новембра 1999. године да је српска полиција 700 метара у дубини хрватске територије и да се мора повући до 31. децембра 1999. године.

Господину Тркању је сигурно познато да су 18. и 19. септембра 1995. године покушале хрватске војне и полицијске снаге да окупирају дио Републике Српске и да пређу мост на ријеци Уни, и да нису у тој намјери успјели те да су имали велики број погинулих на Санском Мосту.

Хрватска страна је тих дана испалила преко 2000 разних врста пројектила, али то није поколебало ниједног Србина да напусти простор општине Српска Костајница, већ их је ујединило и створило још јачи одбрамбени зид према вјековним непријатељима. Данас четири године послје рата неко покушава да у Републици Српској и у појединим њеним дијеловима створи стање несигурности, могућност сукоба и свакодневних инцидента.

Државна граница се успоставља једном за 300 година и као таква мора бити обиљежена у интересу Републике Српске и српског народа, а не у интересу дневно-политичких догађаја и у интересу појединаца за брзим богаћењем и пљачку Републике Српске.

На посљедњој одржаној сједници СО Српска Костајница у 11. мјесецу ове године на којој је био присутан и господин Остоја Кременовић и који је узео учешћа у расправи око границе и давао одговоре на питања одборника СО, видљиво је да је господин Кременовић покушавао да убједи грађане општине Српска Костајница да је питање границе већ ријешено, али ето, да ће се покушати да се за шест мјесеци пролонгира прелазак хрватске војске и полиције на десну страну Уне.

Вештачко пресецање Српске Костајнице онемогућиће њене грађане да нормално живе. Српска радикална странка Републике Српске и Општински одбор Српске радикалне странке, у складу са својим историјским и политичким одређењем жестоко ће бранити српске државне и националне границе.

Граница Републике Српске на ријеци Уни представља гарант за територијални интегритет и 49 одсто територије која по Дејтону припада Републици Српској, а тај део границе за српски народ овог тренутка има највећи историјски и политички значај.

Владо Палија

НОВА ПЉАЧКА ОСИРОМАШЕНОГ НАРОДА

Основни циљ приватизације је дефинисање власничких права, тј. претварање државне имовине у приватну. Предузећа у приватној својини имају мотив профит, а дјеловање закона тржишта подстиче предузећа на ефикасан рад и на тај начин се ствара ефикасна привреда. Ефикасна привреда ствара богату државу која пружа могућност становништву да оствари социјалну сигурност и висок животни стандард

Поруке српским патриотама:
Мирјана Шаиновић за скупштинском говорницом

Привреда Републике Српске, поред државног власништва у предузећима, има и несрећну околност да је протекли рат осиромашео и добрим дијелом уништио државна предузећа, а становништво је осиромашено и доведено у ситуацију свакодневне борбе за преживљавање уз постојеће ратне трауме. Једина могућност за стварање бољих услова живота за нас је оживљавање привреде, а то подразумева прије свега спровођење процеса приватизације.

Због тога смо ми, српски радикали, у Народној скупштини Републике Српске, на сједници одржаној у љето 1998. године, гласали за пакет закона о приватизацији. Имали смо одређене примједбе на начин приватизације дефинисан предлоženим пакетом закона, али смо као опозициони посланици сматрали да је боље подржати предложене законе и на тај начин омогућити да се приватизација у РС спроведе што је могуће прије, да бисмо сачували вриједност постојећег капитала и кренули у стварање бољих услова живота у Републици Српској.

Усвојени закони о приватизацији су предвидјели и рокове за спровођење поступака у самом процесу, па смо очекивали да ће Влада РС и остале институције, као и привредни субјекти, да испоштују законом задано вријеме.

„Сложно” у крају

Данас, годину и по дана послје доношења закона потребних за провођење процеса приватизације, имамо ситуацију да нису завршене ни почетне радње у процесу приватизације. Прво, нису завршени почетни биланси стања у већини државних предузећа. Путем средстава јавног информисања имали смо прилику да сазнамо да почетни биланси и остали подаци о предузећима нису урађени због тога што се предузећа нису одазвала на позив Дирекције за приватизацију да се ти послови заврше.

Што Додик спује, Живко аминује

Међутим, присјетимо се одређених догађања током 1998. и у првом дијелу 1999. године.

Доласком на власт, Коалиција „Слога“ је преко Владе Милорада Додика прво посмјењивала чланове управних и надзорних одбора и директоре предузећа од државног интереса, и поставила своје политичке истомишљенике.

Надаље, највећи дио предузећа од локалног интереса је прогласила за предузећа од државног интереса, а затим и у њима извршила смјене чланова управних и надзорних одбора и директора предузећа.

Дакле, на чело највећег дијела државних предузећа и установа постављени су људи који слиједе политику Коалиције „Слога“ и владе Милорада Додика.

Због чега се новопостављени челни људи државних предузећа у РС нису одазвали на позив Дирекције за приватизацију и извршили потребне почетне радње неопходне за спровођење процеса приватизације? Да је Влада сматрала да је то гријех руководних структура и да треба да убрза процес приватизације, механизмима власти је могла (да је хтјела) то и да уради.

Ваучерска обмана

Друго, није извршен упис грађана за дијелу ваучера. Добијеним ваучерима грађани РС треба да учествују у куповини ди-

оница (акција) у предузећима која ће се на тај начин приватизовати.

Познато нам је да Влада, преко ресорних министарстава (Министарство одбране, Министарство за питања бораца и жртава рата, Министарство унутрашњих послова и др.) може да иницира и усмјерава одређене радње потребне да се квалитетно регулишу права грађана РС на одређени број ваучера.

Ни додатна законска регулатива није сметња Влади РС. Познато је да Влада у Народној скупштини РС, преко посланика СНС, СПРС, СНСД и Коалиције за цјеловиту БиХ (на челу са СДА), озакони у задњих годину и по дана све што хоће и што јој Коалиција за цјеловиту БиХ дозволи, наравно.

Треће, нема социјалног програма којим треба да буду заштитени сви радници који ће сутра у процесу приватизације остати без посла, сви радно способни који сада чекају посао, као и остали који нису у могућности да раде и зараде за живот достојан човека.

Свједоци смо ових дана да је влада усвојила одређени социјални програм.

Међутим, намеће се питање како једна влада може да усвоји социјални програм, а нема званично дефинисану ни економску политику. Реална основа за успјешно спровођење програма социјалне заштите одређених категорија становништва проистиче из реално постављене економске политике и омогућавања реалних извора финансирања. Никома не треба списак лијепих жеља, нити глад и неимаштина које куцају на наша врата.

Познато нам је да је неколико мањих предузећа већ продато, а не знамо на који начин (по којем програму) су збринуте запослени који су остали или треба да остану без посла у тим предузећима.

Ако сагледамо наведене чињенице, јасно је да актуелна власт Коалиције „Слога“ заједно са владом Милорада Додика није много ни журила са спровођењем приватизације у Републици Српској.

Државна предузећа из дана у дан стварају губитке, запослени немају редовне плате, капитал се обезвређује, „дури“ у постојећа приватна предузећа, Република Српска се задужује а да истовремено не гради здраве основе у привреди како би сутра могла да враћа узете кредите. Очито да све ово није интерес народа у Републици Српској, који је током наметнутог му протеклог рата, скупљао снагу размисљајући и сањајући бољу будућност, а истовремено се борећи за своје мјесто под сунцем, за опстанак, за своју државу.

Свима нам је јасно да постоје интереси владајуће гарнитуре Коалиције „Слога“ изражени у страног валути, и бјежање појединаца у окриље оних који су их обилежили.

Миљана Дакћ

Миле без дилеме: увек унапријед зна шта је сљедеће у плану за пљачку

САМО СРПСКА ВОЈСКА И СРПСКА ПОЛИЦИЈА

Актуелна политичка и економска ситуација у Републици Српској има директан или индиректан утицај на стање у области одбране и безбједности у најмлађој српској држави. Српски радикали су у предизборној кампањи на изборима за председника РС, члана председништва БиХ из РС и посланике за Народну скупштину РС јасно указивали на намјере међународних чинилаца да у сарадњи са „кооперативним“ и „флексибилним“ политичким снагама и појединцима из Коалиције „Слога“ унитаризују БиХ и тако ван снаге ставе Дејтонску БиХ, Дејтонски мировни споразум, а самим тим и укину Републику Српску

Председник врши смотру почасног строја

Указивали смо и прибојавали се онога што нам се данас дешава у области образовања, културе, информисања, спорта а посебно у области одбране и безбједности. Дејтонским мировним споразумом, а посебно Уставом и законима РС који су усклађени са Дејтонским Уставом БиХ јасно су дефинисане надлежности институција на нивоу БиХ, али и ентитета РС и Федерације БиХ.

Одмах након потписивања Дејтонског мировног споразума творци потписаног, наметнутог споразума, почели су да крше споразум, да га стављају ван снаге, поштују поједине одредбе споразума или само оне које њима одговарају.

Под плаштом програма „Опреми и обучи“, опремане, наоружаване и трениране су снаге армије БиХ, тачније муслиманска армија и армија ХВО, што представља директно кршење мировног споразума.

У исто вријеме на простору Федерације БиХ евидентно је присуство страних војних инструктора, плаћеника - муџахедина као и директан утицај Министарства одбране Републике Хрватске на војску ХВО.

И док се све то дешавало у присуству, под контролом или у организацији западних квазидемократа, тачније речено окупационих снага ИФОР-а или СФОР-а, у исто вријеме разоружаване су од истих снага и расформиране јединице српске војске чак и ранга бригаде.

Након Дејтона и Париза успиједиле су бројне конференције од којих је свака узела по нешто од мировног споразума. Суштински проблем није у организовању бројних конференција и усвајању декларација, већ у њиховом прихватању и провођењу од стране челника Коалиције „Слога“. Многи од тих докумената укључујући и последњу Њујоршку декларацију директно крше мировни споразум из Дејтона, разграђују и укидају РС и унитаризују БиХ.

Присјетимо се само неких догађаја из недавне прошлости који имају велики утицај на даљи развој ситуације у РС, односно БиХ.

Петог марта 1999. године донесене су веома значајне али катастрофалне одлуке за РС. Са функције председника РС смјењен је легално и легитимно изабран професор др Никола Поплашен, а донесена је и арбитражна одлука за област Брчко. Иако је о овоме доста тога речено и написано, потребно је овом приликом а у контексту одбране и безбједности рећи да су Одлуке донесене од стране страних цивилних и војних окупационих снага те да нису засноване ни на Дејтонском мировном споразуму, а посебно не на Уставу и законима РС.

Недемократске, неуставне и штетне по РС поменуће одлуке од стране посланика у НС РС употпуности су одбачене усвајањем посебне декларације односно Резолуције. Учинило се да ће неке ствари коначно да легну на своје мјесто.

Међутим, било је то само привидно у функцији обмане властитог народа и додворавању страним окупационим силама од стране руководства и посланика Коалиције „Слога“.

Постало је у потпуности јасно да су у доношењу или приликом доношења ових одлука кључне савјетодавне одлуке, а посебно у развлашћивању председника РС Николе Поплашен, имали управо Живко Радишић, Биљана Плавшић и Милорад Додик. Развлашћивање председника РС Николе Поплашен почело је одмах након побједи на предсједничким изборима забраном именовања начелника Генералштаба Војске Републике Српске и правом унапређења и распоређивања на дужности највиших војних официра РС.

Одмах након тога настављено је неуставно и незаконито развлашћивање председника РС усвајањем Закона о измјенама и допунама Закона о обавештајно-безбедносним пословима (служби) којим је предсједник Поплашен у потпуности маргинализован када је у питању рад и функционисање агенције за обавештајно-безбедносне послове. Наравно, све је то урађено смишљено и плански да се из руку предсједника РС узму управо ингеренције које су му Уставом додјељене, а које представљају стуб сваке државе. Ако се сјетимо при томе како је и на који начин Биљана Плавшић и на чијим тенковима и уз чију подршку умарширала у Бански двор, и како је из којих разлога и на који начин привремено морао отићи предсједник РС Никола Поплашен, онда је посве јасно ка шта и зашто иза свега стоји.

Прљаве игре око Брчког

Арбитражна одлука за област Брчко којом је Брчко постало дистрикт у потпуности је против Дејтона и интереса РС и грађана Брчког. Иако су посланици и руководство Коалиције „Слога“ у НС РС одбацили ову одлуку, одмах након тога својски су прионули да је спроведу, покушавајући при томе да своје добро познате бљутаве методе и комбинације кооперативности и флексибилности у циљу наводне заштите српских националних интереса доведу до потпуне капитулације,

статут дистрикта и демилитаризација Брчког представе у својим демократским медијима као нешто што се на крају морало и да је то у нашем интересу, уз успутну напомену да немамо довољно пушака, тенкова и авиона, да нам је морал слаб, да мир нема алтернативу и слично.

Нормално за све то треба наћи кривца, а кривци су редовно тврдолинијаши и изолационисти председника Поплашен и сљедбеници Радована Караџића. Свима је постало јасно да би Брчко требало да послужи као примјер будућег заједничког суживота на нивоу БиХ без ентитета. У ту сврху донешен је статут Дистрикта Брчког и наредба главнокомандујућих окупационих снага СФОР-а да се из реона Брчког дислоцирају све јединице Српске војске односно да се Брчко демилитаризује.

Ако се вратимо на Одлуку НС РС у вези са арбитражном одлуком за Брчко онда је потпуно јасно да ове одлуке не треба и не смијемо прихватити.

Демилитаризација Брчког је опасан трик који за циљ има одлазак српске војске из области Брчког, пресецање РС на два дијела и стварање услова за даље политичко и војно дјеловање. Како би демилитаризација Армије БиХ изгледала, види се најбоље на примјеру демилитаризације, разоружања, сепаратистичко-терористичке ОВК на Косову.

Посебно су опасне и забрињавајуће изјаве и захтјеви неких „српских политичара“, Радишића, Михајловића, Додика, али не и изненађује обзир ко их је и на који начин изабрао да се у потпуности изврши демилитаризација БиХ односно РС. Очигледно је да за поменуто господу Устав РС, Закон о одбрани, Закон о Војсци, не представљају ништа осим када је то њима и „њиховима“ потребно.

Из тих разлога потребно је у коријену сасјећи овакве намјере јер би то у противном имало озбиљне последице по РС и српски народ у цјелини.

Посебно је битно, али и забрињавајуће дјеловање Врховног савјета одбране. Уставом и законима РС који су усклађени са Дејтонским Уставом БиХ јасно су дефинисане обавезе и надлежности предсједника РС и Врховног савјета одбране. Међутим, неким члановима који директно раде против интереса РС свеједно је што у раду Савјета не учествује предсједник РС који је на челу тог тијела.

Не изненађују, али забрињавају саопштења са сједница Врховног савјета одбране да је стање у ВРС и МУП-у задовољавајуће, да је укупна војно-безбедносна ситуација задовољавајућа и да грађани РС могу бити спокојни.

Ово посебно због тога што знамо да су неки челни људи МУП-а убијени (Симо Дрљача), неки ђенерали, укључујући ђенерала Талића, иако он није волио да га тако зову, завршили у Хагу, да су нам цијеле бригаде расформиране и разоружане, да је на помолу протјеривање српске војске из Брчког. Како је стање у полицији и војсци РС најбоље знају они који у њој и од ње живе, али свима је јасно изгледа осим министру одбране Манојлу Миловановићу.

Право је чудо како један српски ђенерал, који је имао толико повјерења од стране својих бораца и народа у протеклом отаџбинском рату, није у стању да утврди и јавно саопшти ако већ не може да спријечи да небо РС користе авиони НАТО агресора за бомбардовање већег дијела народа којему и ми припадамо, а још је веће чудо да се озбиљно или довољно не противи стварању заједничке војске, заједничке војне команде, граничне службе БиХ, учешћу у заједничким оружаним формацијама БиХ у мисијама УН у кризним регионима у свијету.

Војне структуре против војске

Ништа мање није чудно ни његово слагање са ставовима предвиђеним за финансирање потреба одбране из буџета РС, ако се зна у каквим условима живе и раде старјешине и војници ВРС, каква је материјална опремљеност јединице ВРС, какви су материјално-социјални услови и проблеми запослених у структурама војске, Министарству одбране и центрима за осматрање и обавештавање. Како год да изгледа, нажалост, ипак све ово није уопште чудно ако се узме у обзир како је највећи број чланова Врховног савјета одбране РС биран и од кога је и од чијих гласова изабран, а да поменемо Живка Радишића, Петра Ђокића, Милорада Додика, а може и обрнутим редоследом, и њихови министри одбране и унутрашњих послова изабрани су гласовима неприродних коалиционих партнера, до јуче непријатеља - муслимана и Хрвата на „слободним“ изборима или у Народној скупштини РС.

Управо због свега наведенога, неопходно је сачинити програм који ће представљати српске националне интересе, али не као фразе за чију би реализацију прије свега требало бити задужена влада националног јединства или спаса сачињена од српских политичких странака, подржана од већине српских посланика у НС РС. Бројни политички, економски и социјални проблеми би били ријешени, а самим тим и ситуација у области одбране и безбједности и заштите грађана и РС била би много повољније. Иако је ситуација веома сложена и опасна за РС има спаса, а он прије свега лежи у јединственом политичком одговору српског народа у РС, постизању већег степена националног-политичког, економског, културног и духовног јединства и у већем степеном сарадње са Србијом и Црном Гором, односно Југославијом, на шта имамо право и по Дејтонском мировном споразуму.

Српски радикали, за разлику од Живка Радишића, Биљане Плавшић, Милорада Додика, имају јасне ставове како треба да изгледа српска војска и полиција. Они и поједини њихови пуковници и ђенерали у војсци и полицији су се „доказали“ и зато треба да оду заједно са својим газдама.

Српска војска

Српска радикална странка се залаже за установљење војске као строго професионалне службе, што онемогућава њену зависност од било које политичке партије и уједно спречава да активни официри, подофицири буду страначки организовани или ангажовани.

Камен темељац сваке државе представља њена војна моћ и способност да се од агресора одбрани. Управо због тога у свим земљама свијета за наоружавање и опремање националних армија издвајају се огромна средства, а старјешински кадар се уз посебан третман и тренажу припрема за будуће задатке и обавезе.

Све државе које нису одбрани посвећивале довољно пажње, бивале су у тренуцима напада на њихову територију неспособне да се одбране и врло лако биле поражене и поробљаване.

Једна од најбитнијих компоненти одбране, поред опремљености је и његовање и развијање патриотских осећања код припадника војске и народа у цјелини.

Историја српског народа пуна је примјера патриотске пожртвованости и личног жртвовања у одбрани Српства.

У овом рату је у одбрани Српства и заштити српских националних интереса учествовао и огроман број добровољаца који су у одређеним ситуацијама чинили праве витешке подвиге. Коријени добровољства у српском народу досежу далеко у српску историју, а данашњи добровољци само су наставак хајдучко-ускочко-комитско-четничких формација, те се као такви морају узети као битна компонента у организовању нове српске војске.

Војска мора да буде оспособљена да успјешно изврши све задатке који се пред њу поставе, као и за успјешно вођење борбених дејстава и осталих пратећих активности у свим условима рата, оружане борбе, простора и времена. То подразумијева јединствену концепцију и доктрину рата, као и својерсне замисли програма деловања српске државе; јединствену стратегију као општи план реализације доктринарног програма; формирање адекватне јединствене војне организације, формирање прикладног старјешинског кадра способног за савремена борбена дејства и остале пратеће активности у рату са регуларном војском и герилском ратовању; формирање одговарајуће српске добровољачке организације у саставу војске; опремање војске одговарајућим средствима; формирање адекватног војношколског и војно-стручног система образовања и усавршавања; успостављање и коришћење свих неопходних и пратећих ресурса; развој војних наука и посебно, израду и усвајање адекватне и побједоносне војне доктрине.

Страни обавештајци

Војска и све одговорне државне институције ради одбране Српства и заштите грађана морају непрекидно превентивно дјеловати, укључујући ангажовање свих

Гацко, љето 1998. године: др Шешел у спомен соби палих српских бораца

развијених система информисања, обавјештавања, узбуњивања, заштите, збрињавања итд., те специјализованих снага за евакуацију људства, средстава и добара, уз обезбеђивање снабдевања у градовима, насељима итд. То подразумијева прецизно израђен и ваљано усвојен програм заштите и припреме становништва, дјеловања у случају оружане агресије, оружане побуне природних и технолошких несрећа.

Морају се предузимати успјешније активности на сузбијање дјеловања страних обавјештајних и осталих служби на српским територијама и за обуздавање негативног дјеловања разних мисија, комисија, делегација и појединаца из иностранства. Ова област се мора посебно ујединити и систематски пратити. Ради заштите грађана мора се континуирано водити акција за елиминисање свих облика паравојних организација. Уверени смо да имамо завидну стручност и професионалност већине (по годинама млађих) старјешина у војсци РС, који су натпросјечне способности и мотива за борбу и високих патриотских опредељења у складу са исто-

ријским ратничким и ослободилачким традицијама српског народа, као и са захтевима садашњости.

Сада нам је потребна строга селекција старјешинског кадра, односно, поштен, угледан, ауторитативан, некомпромитован, стручан, способан, храбар и првенствено патриотски одређен официр.

Једна од најгорих варијанти организовања рада полиције је њено везивање за идеолошку и политичку основу режима. У вишестраначким системима у којима поред партије на власти дјелују и друге политичке партије, чији се политички и идеолошки програми у већој или мањој мјери разликују од програма владајуће партије, такав однос према полицији је недозвољив из више разлога, а пре свега због могућности злоупотребе полиције од стране режима у циљу ограничавања, сузбијања или чак гушења политичких и других права и слобода човјека и грађанина.

Што су режим и партија на власти склонији апсолутизму, то је и могућност злоупотребе већа. Управо тај процес у РС поприма застрашујуће размјере. Енормно повећање броја запослених у органима уну-

трашњих послова није превентивно дјеловало, нити смањило број криминалних радњи и афера.

Напротив!

Умјесто да штити слободу права и имовину грађана, идеологизована и исполитизована полиција, какву сада имамо, све више се претвара у чувара режима и заштитника идеологије водећих личности партија на власти.

Криминалитет који се увукао у све поре власти, умјесто да буде спречен у самој старту, бива заташкаван и сакриван, а криминалци из редова режимског врха се не гоне. Такав однос режима према полицији и полицији према режиму, властитим пословима и грађанима, више се не може толерисати.

Српска радикална странка максимално ће се залагати да искључива намјена полиције буде заштита унутрашње безбједности српске државе, личних, правних, имовинских, политичких, вјерских и других права и слобода грађана, утврђених Уставом и законима и заштита уставног поретка у свим условима на цијелом подручју РС.

Безбедност на ниском нивоу

Српска радикална странка ће се залагати да се дјелатност полиције заснива на високом професионализму, дезидеологизацији и деполитизацији. Као интегрални дио система државне власти, а у оквиру ње интегрални дио система безбједности државе, она мора штитити уставом и законима загарантована права и слободу

грађана и уставом утврђени поредак од свих облика угрожавања, унутрашњих и спољних опасности, у свим кризним ситуацијама.

Употреба снага и органа полиције је осјетљиво питање и свако њихово непромишљено и самовољно ангажовање може имати непожељне и штетне посљедице политичке и социјалне природе.

Исто тако, неизвршавање прописаних обавеза из њихове надлежности и дјелокруга рада, као и злоупотреба надлежности и овлашћења, може довести до угрожавања уставности и законитости земље.

Српска радикална странка инсистира да полиција не може ниједног тренутка да постане инструмент странке на власти, него своју улогу и задатке мора извршавати искључиво у оквиру законом утврђених надлежности, дјелокруга рада, права и овлашћења.

Својом савременом организацијом, оспособљеношћу и опремљеношћу, полиција треба првенствено да дјелује превентивно.

Репресивно ангажовање полиције мора да буде примерено тежини ситуације и околностима угрожавања уставног поретка, живота и здравља људи и њихове имовине.

Да би стручно и ефикасно обавила задатке који су јој прописани законом - полиција ће бити организована и оспособљена да цијеловито и систематски прати појаве из њене надлежности, да их процјенује, предвиђа даљи развој и с тим у вези планира сопствене мјере, средства, одговарајући систем рада, сврсисходну организацију послова, кадровску оспособљеност и међусобну хоризонталну и ве-

ртикалну повезаност свих дијелова полицијског система државе, полазећи од уставног начела недјељивости, безбједности и државних интереса нације.

Лако је препознати непријатеља

Контролу и надзор над радом свих органа полиције треба да врше одговарајући одбори и посебне комисије Народне скупштине. Све полицијске обавјештајне и контраобавјештајне државне институције интегрисаћемо у јединствен систем безбједности са основном улогом да обезбједи нормално функционисање система државне власти, привреде и друштвених дјелатности у складу са законском регулативом.

Улога и задаци полиције морају да буду прописани законом, како би се обезбједила права и слободу грађана од свих облика самовољног полицијског угрожавања и постигло да изван законом утврђених задатака ниједна државна институција нема право да тражи, нареди употребу полицијских снага.

Као што рече Сун Цу Ву:

„Они који упознају своје непријатеља тако добро као што познају сами себе, никада неће бити поражени.

Има путева којима се не смије ићи, војски које се не смију нападати, градова који се не смију опседати, положаја за које се не смије борити, и владарских наредби које се не смију послушати.”

Проф. Миланко Михалица

Састанак српских радикала у Зворнику: исполитизована полиција претворена је у чуваре режима, повећањем броја полицајаца није смањен број криминалних радњи и афера

СРПСКИ РАДИКАЛИ СПРЕЧИЛИ ВЕЛИКУ ПЉАЧКУ
И РАСКРИКАЛИ АФЕРУ „СТАНОВИ“

ТРОЧЛАНА МУЂКА НА КВАДРАТ

- Српски радикали раскрикали стамбену аферу у којој је учествовала владајућа коалиција у општини Бијељина: Српска демократска странка, Социјалистичка партија РС и Српски народни савез
- Наводном поделом грађевинског земљишта за избегла и расељена лица локални моћници присвојили преко милион и по немачких марака
- Криминалне радње разоткривене на седници Скупштине општине Бијељина

Одборници Српске радикалне странке у Скупштини општине Бијељина до краја успјели да раскрикају аферу о нелегалном куповању станова. Владајућа коалиција Српске демократске странке, Социјалистичке партије Републике Српске и Српског народног савеза куповала је за себе и своје рођаке станове, а себе прогласила кадровима без којих народ у Семберици не би могао да преживи.

Тако се показало да Српска демократска странка веома лако нађе коалиционе партнере у својим дојучерашњим колегама из Српског народног савеза, који су им последице Локалних избора 1997. године отуђили пет одборничких мандата и тиме смањили учешће у власти и Социјалистима који су са истима довели Републику Српску до уништења, јер имају један заједнички интерес. Њихов једини интерес је пљачка и лично богаћење са позиција власти, а све то чине као и господа на које су се угледали Живко Радишић, Петар Бокић и Милорад Додик.

Све три странке су декларативно биле за то да се избеглим и расељеним лицима на подручју општине Бијељина додијеле бесплатно плацеви, а сада када су у своје депове и на своја имена уписали станове у вриједности 1.500.000 КМ траже за те исте наводне „бесплатне плацеви“ по 10.000 КМ.

Да ли ико може да замисли да породице погинулих, ратни војни инвалиди, избегла и расељена лица и све те социјалне категорије, које су заинтересоване за плацеви, могу да обезбједе та средства. Сада се поуздано зна шта је једини разлог овако високе цијене, а то је да до подијеле тих плацева никада не дође, јер овој гарнитурџи власти заједно са Американцима не одговара да се на овом подручју задржи 30.000 српских становника.

Три општинске сједнице на којима се водила расправа о нелегалној куповини станова довеле су нас до главних налогодаваца за куповање и расподелу станова, господина Цвијетина Никића председни-

ка Општинског одбора Српске демократске странке и господина Владе Симића председника Извршног одбора Скупштине општине Бијељина, једног од лидера Социјалистичке партије Републике Српске у Бијељини.

У Будету СО Бијељина никада нису била предвиђена средства за куповину станова, нити је бивши начелник за Привреду и финансије господин Благоје Властић члан Социјалистичке партије РС упознао одборнике Скупштине да су у 1998. годи-

ни за те намјене трошена средства. Сада након годину дана се сазнало да је за ту намјену, на нелегалан начин, извршена потрошња средстава намијењена за изградњу Агро-центра, чиме је обмануо одборнике Скупштине општине када су усвајали извршење буџета за 1998. годину.

Афера је почела да се разоткрива на почетку 13-те сједнице СО Бијељина која је одржана 8. јула 1999. године, и тада су одборници Српске радикалне странке одмах реаговали и донијели одлуку да се об-

Уздигнуте главе улицама Бијељине: српски радикали су доказани борци против корупције и уопште свих врста афера

устави свака даља куповина и додијела станова. Већ у то вријеме сви су били упознати да се све ради мимо знања Скупштине и да у буџету Скупштине општине не постоје средства предвиђена за куповину станова. Међутим, и поред овог јасно изгласаног закључка, у наредна два мјесеца настављена су уселјавања у станове и уплате за исте. Одговорност за то највише сносе секретар Скупштине општине господин Драган Вујић, члан Српског народног савеза, који је у сарадњи са записничарем госпођом Радом Радивојевић извршио кривотворење записника и уништавање тонског записа са исте сједнице. Драган Вујић и Рада Радивојевић добили су поменуте станове и уселили се у њих, послједице Закључка Скупштине општине о обустављању свих даљих активности, тако да су имали велики разлог да исто учине. Следећа два мјесеца председник Скупштине општине Драго Савић није нашао за сходно да сазове наставак 13. сједнице, него је оставио тај период да би се сви који су добили станове уселили у њих и додатно закомпликовао цијелу ситуацију. Тако да је у периоду до 9. септембра 1999. године дошло до уселјавања у све спорне станове.

Српски радикали су након низа сједница успјели све детаљно да објасне и изнесу одговарајуће доказе и начин на који се вршила нелегална куповина и распојела станова, али од стране државних институција задужених за контролу рада и законитости није дошло до реаговања. Тако да је председник Општинског одбора Српске радикалне странке Радислав Кањерић поднио кривичну пријаву 14. октобра 1999. године против Владе Симића, председника Извршног одбора СО Бијељина и Драгана Вујића, секретара СО.

Тек почетком новембра послједице великог притиска јавности и када је већ свима било јасно да се бура око куповине и подјеле станова неће стишати реагује Окружно јавно тужилаштво предметом број КТА-68/99. и тражи од Финансијске полиције и Центра јавне безбједности контролу извршења Буџета општине за 1998. годину и период 1.01. - 30.09.1999. године са посебном провером куповине станова у истом периоду. Центар јавне безбједности Бијељина и Финансијска полиција подручни центар Бијељина врше увид општинских књига и испитивање људи који могу допринијети да се клупко око афере до краја размота и пронајде низ неправилности.

Финансијска полиција контролом прихода и расхода буџета општине и усклађености појединих ставки утврдила је да је на конту 480019-Средства за посебне намјене исказан већи износ и то умјесто 407.500 КМ дошло је до премашења расхода за читавих 340.000 КМ, а што је у супротности са одредбама члана 60. Закона о јавним приходима и расходима и члана 4. Одлуке о буџету Општине Бијељина за 1998. годину.

На основу Закључка Извршног одбора бр. 1.013/1-35-16/98. од 8.10.1998. године СО Бијељина те за ОЈДП „Град“ Бијељина потписала гаранцију (акцептни налог) Семберској банци Бијељина (гдје

је поменути Цвијетин Никић, директор) за исплату земљишта преузетог од ДП „Семберска-Бијељина“ а у вези изградње „Агро-центра“ у износу 2.038.651,65 динара. Овом одлуком поступљено је супротно одредбама члана 6.36 - 43 и 60, Закона о јавним приходима и расходима. Тако да је 19.12.1998. године изведено број 278. скинуто са рачуна буџета, активирањем акцептног налога 2.038.651,65 динара, а у вези са гаранцијом.

У више наврата 1998. године са рачуна Општинске управе извршено је уплаћивање станова, а иста нису била планирана па је поступљено супротно члану 60. Закона о приходима и расходима. То исто је урађено и са средствима намијењеним за сврху комуналне потрошње што је такође прекршен горе наведени члан 60.

Општинско предузеће ОЈДП „Град“ са извршним одбором неколико пута врши компензацију на рачун комуналних и административних такси и накнада за грађевинско земљиште и допринесе за склопишта, а са обавезама отплате станова и то у вриједности 140.000 КМ и то све умјесто на жиро рачун Буџета општине те све уплате усмјеравају на рачун Општинског органа управе, а супротно Наредби о уплаћивању одређених прихода буџета Републике, општине, града, буџетских фондова („Службени гласник Републике Српске“ бр.3/94.....26/96.) На основу закључка Извршног одбора о компензацији са ОЈДП „Град“ у вриједности 50.470 КМ поново се крши Наредба о плаћању одређених прихода и врши се куповина стана.

Такође, извршене позајмице из буџета општине у износу од 78.333 КМ 7.09.1998. године као и позајмица од 33.333 КМ 5.3.1999. године. ОДП „Рад“ Бијељина преусмјерене су за куповину станова умјесто да су враћене у Буџет СО, и ту је поступљено супротно члану 60. Закона о јавним приходима и расходима.

Са рачуна буџета раније су скинута средства по акцептним налозима (за гаранцију) у износу од 2.038.651,65 динара, Закључком Извршног одбора од 29.1.1999. године, а преусмјерена су за куповину станова ОЈДП „Град“ Бијељина дана 1.2.-2.2.1999. године, по истом датуму средства су враћена на рачун ОЈДП „Град“ за плаћање уговора за станове и ту средства нису враћена у буџет СО па је прекршен члан 60. Закона...

Центар јавне безбједности Бијељина поступајући по захтјеву Окружног јавног тужилаштва Бијељина на основу до сада утврђеног чињеничног стања утврдила је да постоје основане сумње због почињених неправилности, а које имају обиљежја кривичног дијела и то по основу: уговарања станова, финансирања станова, распојеле станова, продаје пословног простора, исплата за извршену адаптацију, покушаја компензације пословног застамбени простор и друго.

Сада када су све завршили на нелегалан начин и када су уселили појединце у станове који нису ни исплаћени, Владо Симић председник Извршног одбора покушао је на 15. сједници СО да одборници-

ма предложи начин за преламане дугова са ОЈДП „Град“ и ОДП „Рад“ и то да се измири дио обавеза од 544.000 КМ тако што би општина за постојећи износ додијелила овим предузећима најбоље грађевинско земљиште у граду.

Српски радикали су чинили све да до овога никада не дође и да се у СО Бијељини формира власт по вољи народа гдје би председник Извршног одбора био српски радикал, а кога би изабрали одборници из српског народа и био би одговоран српском народу и српским одборницима, а не као Владу Симића председника ИО и Драгу Савића председника СО кога су изабрали муслимански одборници. Једино су српски радикали упозоравали шта ће се десити у СО Бијељина када су представници Социјалистичке партије Републике Српске, Српског народног савеза и Демократске странке све договорили са ОЕБС-ом и муслиманима у Тузли. Када смо упозоравали на криминал председника ИО и секретара СО и када смо тражили њихову смјену то су нам забранили окупатори који се представљају као ОЕБС и ОХР, а одборници из Српске демократске странке једва дочекали да нам забране њихову смјену јер су они заједно уплетљани у све већи број афера које успијевамо разоткрити.

Сада када српски радикали учествују у раду извршног одбора, и када је наш члан начелник за привреду и финансије, то не може да се дешава, нити шта може да се ради противзаконито, али зато не дозвољавају српским радикалима да уђу у управне и надзорне одборе предузећа од локалног интереса да не би зауставили остале пљачке које се дешавају мимо очију јавности.

Ми смо доста урадили на разоткривању нелегалних радњи, а и даље ћемо наставити оштро да критикујемо све што се ради противзаконито али сада је на јавном тужиоцу да уради само оно што му је дужност и обавеза. На нама је да се у Скупштини изборимо да се купљени станови распојеле по приоритетима за додијелу станова, али не по родбинским везама као што је радио господин Цвијетин Никић који је додијелио стан свом рођаку Бранку Марјановићу економисти запосленом у „Семберској банци“ а наводно општинском кадру.

Питамо се ко су данас кадрови, да ли су то господа политичари који само прођу кроз општинску управу, имају приватна предузећа, стално запослење у некој другој фирми, породичне куће на три до четири километра од Бијељине, викендице на Дрини, један до два приватна локала, а једино што знају је да су блиски постојећим властодршцима, који кажу да су Срби само они који су се родили овдје а не и они који су избјегли на ова подручја. Ми данас имамо велики проблем да изнађемо средства и могућност да се помогне кадровима који су дефицитарни на нашем подручју, али и ту малу могућност морамо да усмјеримо како би се свима једнако помогло.

Драган Ђурђевић
Одборник у СО „Бијељина“

ПРЕДСТАВНИЦИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
У ЗАЈЕДНИЧКИМ ОРГАНИМА БИХ

РАДИКАЛИ БРАНЕ СЛОГИНИ ИЗДАЈУ

- Посланици Српске радикалне странке Републике Српске у Дому народа и Представничком дому достојно бране и заступају интересе српског народа
- Представници Коалиције "Слога" углавном гласају по упутствима које је прописао Харис Силајџић

На основу одредаба из Дејтонског мировног споразума, Устава БиХ и Устава РС, а након спроведених избора у 1998. години, Српска радикална странка РС добила је и три своја представника у заједничким органима, односно у Парламентарној скупштини БиХ. То су госпођа Раденка Балта из Српског Сарајева и господин Драган Мирковић из Зворника, као посланици у Представничком вијећу и господин Ђоко Пајић из Бијељине као делегат у Дому народа Парламентарне скупштине БиХ.

Задатак ових људи је да заједно са осталим представницима српског народа у заједничким органима БиХ максимално упорно и бескомпромисно заступају и бране интересе Републике Српске и српског народа у складу са одредбама Дејтонског мировног споразума и Устава БиХ. Не дозволити да се кроз законску и осталу нормативну дјелатност Парламентарне скупштине БиХ нарушава територијални интегритет и уставни поредак Републике Српске. Не дозволити да се посредством ових органа доносе закони и друга акта који нису у складу и немају упориште у Дејтонском мировном споразуму и Уставу БиХ, а чим рјешењима се наносе штете Републици Српској и српском народу у цјелини.

Исто тако, задатак им је да достојно представљају Српску радикалну странку и спроводе програм ове странке у интересу Републике Српске и српског народа.

Свједоци смо да се у 1999. години снажним дјеловањем представника такозване међународне заједнице и њених органа и организације на овим просторима покушава извршити ревизија Дејтонског мировног споразума и тиме укинути Република Српска као држава и створити и изграђивати унитарна БиХ са јаким централизацијом власти на нивоу БиХ, што је све у супротности са одредбама Дејтонског мировног споразума. Као доказ овим тврдњама служи и Програм рада Парламентарне скупштине БиХ за 1999. годину кроз који се прокушава наметнути усвајање 21 новог закона на нивоу БиХ од којих 80% нема упориште у Дејтонском споразуму и Уставу БиХ.

Да бисмо спречили овакве покушаје којима се жели створити унитарна БиХ

Радикал у заједничким органима:
Ђоко Пајић, посланик
у Дому народа БиХ

под доминацијом муслимана, потребно је пуно јединство свих српских представника у заједничким органима БиХ, лична храброст и упорност у раду сваког појединца, а прије свега то морају бити национално свјесни и патриотски оријентисани људи. Само такви могу успјешно бринути и заступати српске националне интересе у заједничким органима БиХ и у сталној политичкој борби са представницима тзк. међународне заједнице и друга два народа у тим институцијама. Све те особине и квалитете у сваком случају имају изабрани представници СРС у наведеним органима.

Нажалост, у задње вријеме дешава нам се нешто што се код представника остала два народа у заједничким органима није никада дешавало нити ће се десити. Долази до различитих иступа српских представника у Парламентарној скупштини БиХ. Представници Коалиције „Слога“ а прије свега странке Независних социјалдемократа отворено прихватају и подржавају скоро све што нам намећу окупатори у сарадњи са СДА и њеним идеолозима Алијом Изетбеговићем и Харисом Силајџићем.

Познато нам је да су неки од њих, а као први Живко Радишић и Светозар Михајловић, на те функције изабрани уз помоћ муслиманских гласова и да сада морају да испуњавају њихове захтјеве. Али исто тако сви они треба и морају да знају да су тако као представници српског народа и Републике Српске. Морају да знају шта је минимум српског националног интереса испод ког се не може и не смије ићи. Српски народ од њих очекује да кроз заједничке институције БиХ раде на даљој афирмацији Републике Српске и њених институција, а не да зарад личних интереса предају и уништавају Републику Српску која је створена борбом српског народа и која је загарантована и у Дејтонском споразуму.

Ниједан закон који се нађе на Парламентарној скупштини БиХ а који нема упориште у Дејтонском споразуму неће бити и није прихваћен од представника Српске радикалне странке. Исто тако сваки закон који има упориште у Дејтонском споразуму а који се као нацрт или приједлог нађе на дневном реду Парламентарне скупштине БиХ, посланици и делегати Српске радикалне странке активним дјеловањем упорно и аргументовано покушавају прилагодити потребама и интересима српског народа и Републике Српске.

Нажалост, у тим својим настојањима често немају подршку осталих српских представника, од којих представници Коалиције „Слога“ и не знају кога представљају и шта им је задатак када се нађу на сједницама тих органа, па прихватају све што им се понуди, понекад и са дивљењем и аплаузима према неким нацртима закона као што су Нацрт изборног закона Босне и Херцеговине и Нацрт закона о државној граничној служби БиХ, који су очит примјер потпуне деградације и негирања Републике Српске.

Ипак, надамо се да ће представници Српске радикалне странке у сарадњи са осталим национално свјесним и одређеним српским представницима у заједничким органима БиХ успјети да зауставе планирану ерозију и уништење Републике Српске.

Ђоко Пајић
делегат у Вијећу народа БиХ

МИЛОРАД ДОДИК СВЕ ВИШЕ УПАДА У ЗАМКЕ ВЛАСТИТИХ ЗАБЛУДА

ПРЕМИЈЕР ЗА ЈЕДНОКРАТНУ УПОТРЕБУ

- Никад у власти РС није било толико издајца и колаборациониста као што су данас Милорад Додик, Живко Радишић, Биљана Плавшић и много министри у Влади РС
- Продаја виталних националних интереса и пљачка одавно осиромашеног народа
- Као врхунац издаје министар Трбојевић припрема хапшење и испоручивање Хагу српских патриота

Крчећи пут ка врху пирамиде власти и политичке моћи до које му је толико било стало, Милорад Додик је својим ојађеним и обесхрабrenим сународницима чврсто обећавао да ће, по обрачуну са едесовцима Момчила Крајишника и радикалима Николе Поплашена, од Републике Српске направити правну, демократску и отворену, а не политичку, полицијску и изоловану државу каква је била пре њега.

У том походу ка етеричним висовима власти и политичке моћи свесрдно га је подржавала Биљана Плавшић на коју је у то време Радован Караџић већ био пренео председничка овлашћења. И њој су уста била пуна демократије, људских права и слобода и других западноевропских цивилизацијских вредности које су јој напрецац освојиле срце после тежобних година рата у коме је била десна рука сада озлоглашеном (ратном злочинцу) Радовану Караџићу.

Плавшићка није крила, већ се напротив хвалисала да је Милорад Додик њен лични избор. Говорила је да је егземпљаран пример авангардног и модерног политичара који је способан и који има визију како да Републику Српску извуче из кала и беде, да је привредно опорави и оснажи, да је инволвира у европске интеграције и изведе на пут пресперитета и благостања. Плавшићка је отворено и без увијања апеловала на бираче да гласају за њеног пулена тј. Милорада Додика.

Сам Додик је убеђивао слушајући народ да без обзира за кога они гласали, да ће он бити премијер Републике Српске. И би тако. Многи су у то време веровали Биљани Плавшић сматрајући је пре свега честитом Српкињом, искусном и видовидом женом која поред националног набоја има и осећај за политички тајминг и време које долази. Али преварили су се. Врло брзо се испоставило да она није ни једно ни друго.

Сујетна и конфликтна личност

Биљана Плавшић можда и јесте „честита Српкиња“, али то сигурно није довољно да буде и вођа прекодринског српског корпуса. Јер честитих Срба попут ње има на претек, али нема харизматичних вођа које ће српски народ у БиХ већ једном извести из беде и неизвесности у којој се налази.

Уз то треба подсетити да се Плавшићка до јесени свог живота никада није бавила политиком, нито она то зна. Брзо ће се испоставити да је непроцењива штета што се у тако позним годинама уопште почела бавити нечим што јој је страно и што је одувек презирала.

Она то, најблаже речено, не зна да ради. Сујетна, каприциозна и конфликтна, каква јесте, осветољубива и склона интригама, свесно или у бунулу властите егоцен-

Милорад Додик, председник Владе Републике Српске вољом муслиманског народа

тричности, методом сировог политичког насиља, почела је да се обрачунава са политичким неистомишљеницима како би свом штићенику обезбедила мјесто премијера Српске.

Промовишући демократију кроз спонтано окупљање и таласање својих присталица по бањалучким улицама (нова српска царица Милица, како јој неко отела на једном од митинга на коме се обраћала свом народу) почела је да руши све пред собом. Са балкона Банског двора отворено је позвала на линч и обрачун са тврђим Србима са Пала. Са Крајишњиком посебно.

Кума Карлоса Вестендорпа

Посматрано са ове временске дистанце, пре би се могло рећи да је то радила у буну, по инструкцијама и наговору америчког државног секретара Мадлен Олбрајт којој је и дан-данас слепо одана и послушна, него што је то био њен политички изум. Ослањајући се на жену сличне животне судбине и део србифобичне међународне заједнице, Плавшићка је успела да Милорада Додика ипак прогура за премијера Републике Српске. У томе су честитој Српкињи помогли и муслимански посланици из Колације за цјеловиту и демократску Босну и Херцеговину. Да њих није било, цела ствар би пропала.

Било је то, подсетимо, у раним јутарњим часовима 18. јануара 1998. године у Бијелини на импровизованој, многи кажу илегалној, седници Народне скупштине Републике Српске, којој су поред незаобилазне Плавшићке присуствовали и високи међународни представници са Карлосом Вестендорпом на челу. Тек тада се видело колико је и њој и тој истој међународној заједници било стало да се криза око избора нове владе РС разреши на демократски начин.

Истина, одређену кривицу за то сноси и СДС која је дотад имала апсолутну већину у парламенту Српске и која је, мимо изборних резултата, настојала да по сваку цену задржи стечене позиције. Али оставимо то по страни. Начин на који је пристао да буде промовисан у премијера открива право лице и карактерне особине Милорада Додика, дотад контроверзног провинцијског политичара из Милошевића код Лакташа. Пристао је да буде изабран без подршке српске већине у парламенту, на што би мало ко од честитих Срба пристао.

Наравно све је то урађено у режији тзв. међународне заједнице која се побринула и за кворум, што је не једном Додик ставио до знања Карлос Вестендорп. Он је то и те како касније знао да искористи. По сугестијама тог шпанског дипломате и налогу Стејт департамента, Додик је изабрао кабинет без есдесоваца и радикала, иако је управо њима по изборним резултатима требало да припадну најважнији ресори.

Демократско насиље над кадровима

Одмах након тога, а по захтјеву иматиране међународне заједнице, почео је његов „демократски“ обрачун са кадровима СДС-а и Српске радикалне странке који су се налазили на руководећим мјестима у предузећима и на другим јавним функцијама.

Остаће упамћено да је само осам дана након конституисања кабинета, 26. јануара 1998. године, влада Милорада Додика смјенила главног и одговорног уредника „Гласа српског“ Гордана Матрака, директора Бањалучке пиваре Душана Лајића, директора „Фруктоне“ Миљивоја Комљеновића, директора „Витаминке“ Горана Поповића, директора Фабрике дувана Стојана Жуљанина...

Само за један дан амбициозни премијер сменио је ни мање ни више него 600 директора и других водећих личности у привредном и јавном животу Републике Српске. На њихова места етаблирао је конвентите који су у међувремену променили страначке дресове и прикључили се његовој политичкој опцији.

Тиме је егоцентрични Додик показао колико је толерантан човек, колико му је стало до демократије и како мисли да гради Републику Српску као правну државу.

А када Милорад Додик говори о праву и правној држави, онда се и они који га и површно познају ухвате за ону ствар, свесни да од тога нема ништа и да таква држава управо њему не одговора јер би у њој био тамо гдје му је и мјесто. У бајбуку, што би народ рекао.

Нешто слично многи честити Срби ураде и када Биљана Плавшић помене демократију. Кад то из њених уста чују, онда им је преко к... и ње и демократије.

Корумпирани министар правде

А колико је Милорад Додик озбиљан у намери да од Републике Српске направи правну државу најбоље потврђује пример избора министра правосуђа у његовом кабинету.

Прво је на то место угурао афоризмичара Петка Чанчара да би га на миг Плавшићке смакнуо и на његово место довео корумпираног адвоката Милан Трбојевића, специјалисту за заташкавање афера и ослобођање лица која се већ налазе на издржавању затворске казне.

Он то вешто ради у договору са полтронима које задржава на челним функцијама у општинским и окружним судовима и управницима казнено-поправних домовна. Ни један од носилаца првосудних функција у РС није смењен.

Трбојевићев избор за министра правосуђа Републике Српске био је Плавшићкин дуг према њему јер је управо тај коруптентни адвокат оспорио одлуку Уставног суда РС о неуставном распуштању парламента Српске од стране Биљане Плавшић, чиме је дефинитивно забио нож у леђа највишој правној институцији РС.

У његову стручност нико и не сумња, поготово послје заташкавања афере силовања једне младе Бањалучанке, које је извршио нико други до његов заблудели син.

Као признање за то Додик му је, на предлог честите Српкиње, доделио потфељ министра правде. Откад је Милан Трбојевић министар правде, правосуђе Републике Српске није донијело ниједну значајнију одлуку, а да је он или Додик нису телефоном издиктирали.

Једном се Биљана Плавшић наивно пожалила да јој није јасно шта се то дешава у правосуђу.

Међународни дилинцери

Кад професор држи час, он се ни са ким не консултује, јер зна свој посао. Кад хирург оперише, такође. Кад апотекар издаје лек, не треба му нико суфлирати да не погреша.

Али, народе мој, кад судија треба да донесе и најобичнију пресуду, он се пре намаже, зове кабинете, консултује политичаре, не зна шта ће и како ће. „Шта се то дешава у том правосуђу?“ - наивно ће Плавшићка.

А да све иде онако како многи из Додиковог окружења прижељкују говори и овај пример: Додикова влада уопште не држи до одлука Врховног суда РС и само оне које јој се свиде спроводи. Ни на крај памети јој није да спроведе одлуке о враћању на посао оних које је она смјенила са директорских мјеста.

Председник Врховног суда Јово Росић то зна, ћути као риба, јер ако зуцне, преко ноћи би могао бити бивши председник Врховног суда РС. А то му се не исплати.

Када се то има у виду, онда никог нормалног не чуди што се суђење убицама Срђана Кнежевића отегло у недоглед, што је Владимир Лукућ, бивши премијер РС, који се прочуо по афери с нафтом у којој је бестрага нестало око пет милиона њемачких марака, ослобођен оптужбе због недостатка доказа, што је вешто заташкана афера са шлеперима цигарета који, рецимо и то, више не иду преко Раче већ преко Саве итд.

Све ово и још много тога говори да Додик није у стању да испуни своје лажно обећање да ће од Републике Српске направити правну државу.

Пре би се рекло да му није стало до тога јер како њему и његовим посесивним министрима, тајкунима од којих се узима рекет, међународним дилинцерима и осиној камарили која га прати и штити, управо овакво стање и највише одговара.

Нажалост, ова кратковида и плиткомислећа стратегија премијера Српске и те како одговара оним круговима у међународној заједници који наводе воду на млин унитарне Босне и Херцеговине. Сада су они све грлатији и безобзирнији у тврђама да Република Српска не заслужије да буде ни ентитет, јер није у стању да успостави унутрашњи ред, да народу и грађанима осигура људска права и слободе, да му приушти демократију и сл.

Све то поткрепљују чињеницом да у Републици Српској не функционише ниједна институција, нити полуа државне власти.

Остао је још једино он, Милорад Додик, који ће, безбеди, да санкционише оно што се од њега очекује, а то је да Републику Српску преда у загрљај Алији Изетбеговићу који ће од ње знати направити оно што прижељкује.

Лажне паролe Милорада Додика

Због тога се Карлос Вестендорп био не мало уплашио када је Додик поднио оставку тобоже незадовољан коначном арбитражном одлуком за Брчко којом је тај град проглашен дистриктом. Пре тога Додик је тврдио да је Брчко српско, и да мора остати српско. Сам Вестендорп је касније причао да му није било тешко да га наговори да повуче оставку. Међуна-

родна заједница добро зна да без Додика не би могла да одради многе послове; да уведе мултитетничку полицију, да стави под контролу Радио телевизију Републике Српске (РТРС), организује пограничну службу, обезбеди повратак муслимана у Бању Луку...

Истовремено, та иста међународна заједница се не устеже да му скреше у брк да не сме да забуда нос тамо где му није место. Његов недавни покушај да смени директора РТРС Анђелка Козомору остао је безуспешан. Двометраш из Лијевча Поља је устукнуо пред мршуљавим и крхким портпаролом ОХР Џејмсом Фергусоном, док је хонорарни директор РТРС Анђелко Козомора, кога су он и Плавшићка довели у пакету са супервизором Гашићем, поручио је: „Не може ми Додик ништа!”

Најгоре је то што ни самом Додику више изгледа није јасно шта може и докле досежу његова овлашћења.

Додуше не треба га још потцењивати јер је још потребан србифобичном де-

лу међународне заједнице да одради још неке послове пре него што се и она не одрекне његових услуга и док га не пусти низ воду.

Домаћи потказивачи

И последњи догађаји су показали да јој он још треба и да јој је захвалан дужник. Сарадња коју Милорад Додик и Милан Трбојевић у име Републике Српске нуде Хашком трибуналу није ништа друго до то. Хаг ће њима отворити запечаћене оптужнице, а они ће се постарати да осумњичени буду откивени и спроведени у хелије Шевенингена. Пробни балон је било недавно саслушавање свједока од стране представника Трибунала у једном хотелу у Бањој Луци, а да нико ни тада и још увјек не зна о којим свједицима је реч.

Можда је то једино познато другом Додиковом гузолизу, адвокату Крстану Симићу, који наговара људе да се добровољно јаве у Хаг како би их он могао бранити. Као што је познато након тих мистериозних саслушања услједило је хапшење генерала Станислава Галића у Бањој Луци, Зорана Вуковића у Србињу и ко зна кога то све неће снаћи. Лидери опозиционих странака у Републици Српској све отвореније говоре да је сарадња појединаца из полиције РС са Хашким трибуналом давно успостављена и да је кроз споразум о сарањи са Трибуналом који нуде Додик и Трбојевић треба само још озваничити. Али шта ће се десити ако се на тајној оптужници нађе име Биљане Плавшић, Манојла Миловановића па и самог Трбојевића који је у вријеме опсаде Сарајева био потпредседник Владе као што је то био и Радослав Брђанин.

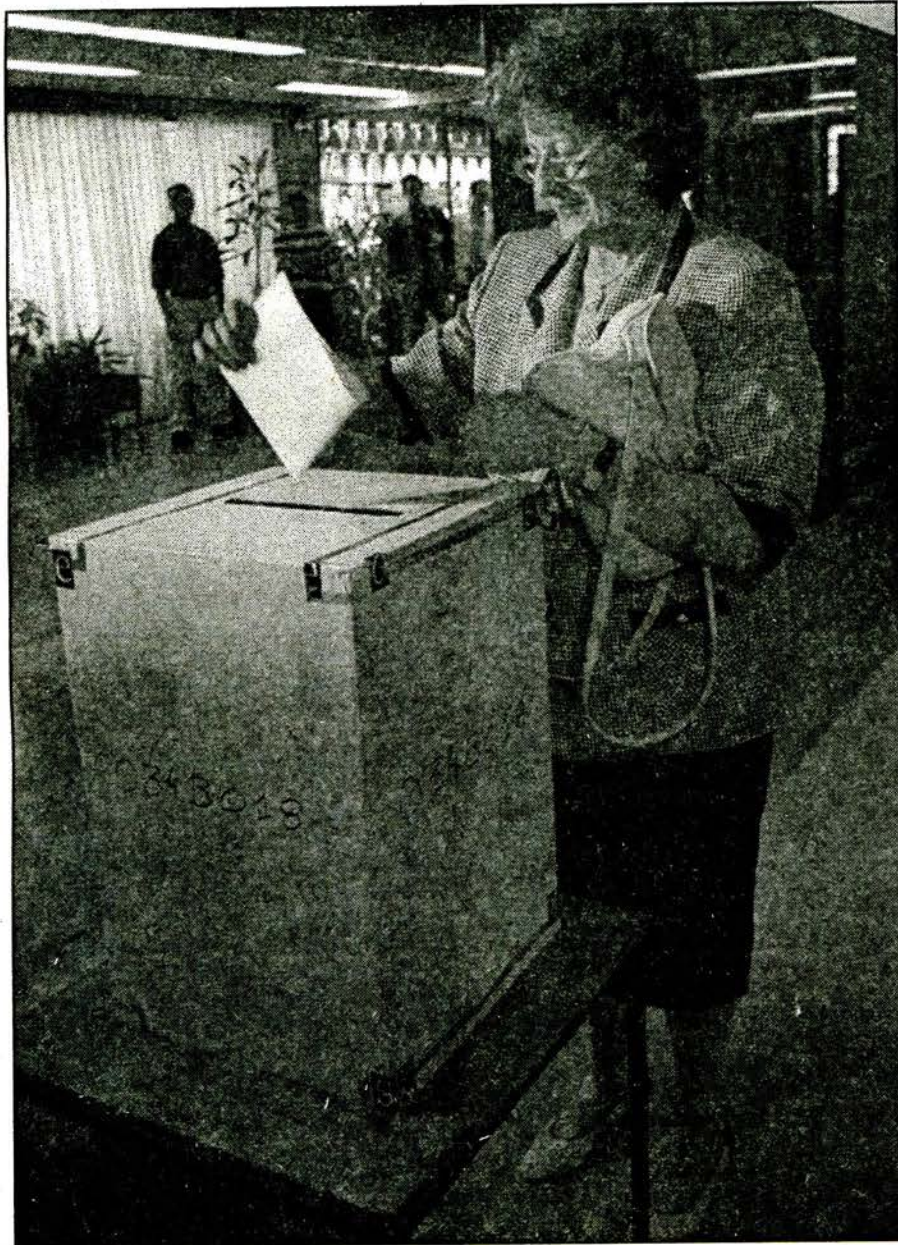
Једино је сигурно да се Додиково име сигурно неће наћи, јер је он у то вријеме само логистички помогао ВРС дајући јој прилоге од шверцоване робе коју је кријумчарио преко Дрине.

Нарцисоидни Мило и Миле

Ето како Милорад Додик гради правну, демократску и отворену РС, несвјесно упадајући у замке властитих заблуда. Република Српска јесте отворена, али за корупцију, криминал, шверц и све оно што није страном њеном премијеру. Од једног нарцисоидног сангвиника и човјека скромних интелектуланих могућности, који не би издржао ни озбиљнији тест интелигенције, није ништа друго ни очекивати. Кукавни српски народе, на кога си спао да те води - рекао би Јован Стерија Поповић. И још нешто што је својствено Милораду Додику, његовом менталитету и политичкој сујети; Додик настоји да Републику Српску потпуно отргне и одвоји од Србије и Југославије.

Јединог саговорника на српском језичком подручју он још има у Мили Букановићу и лидерима пропале опозиције у Београду. У Београд, прича се, више не смије отићи. А зна се и зашто!

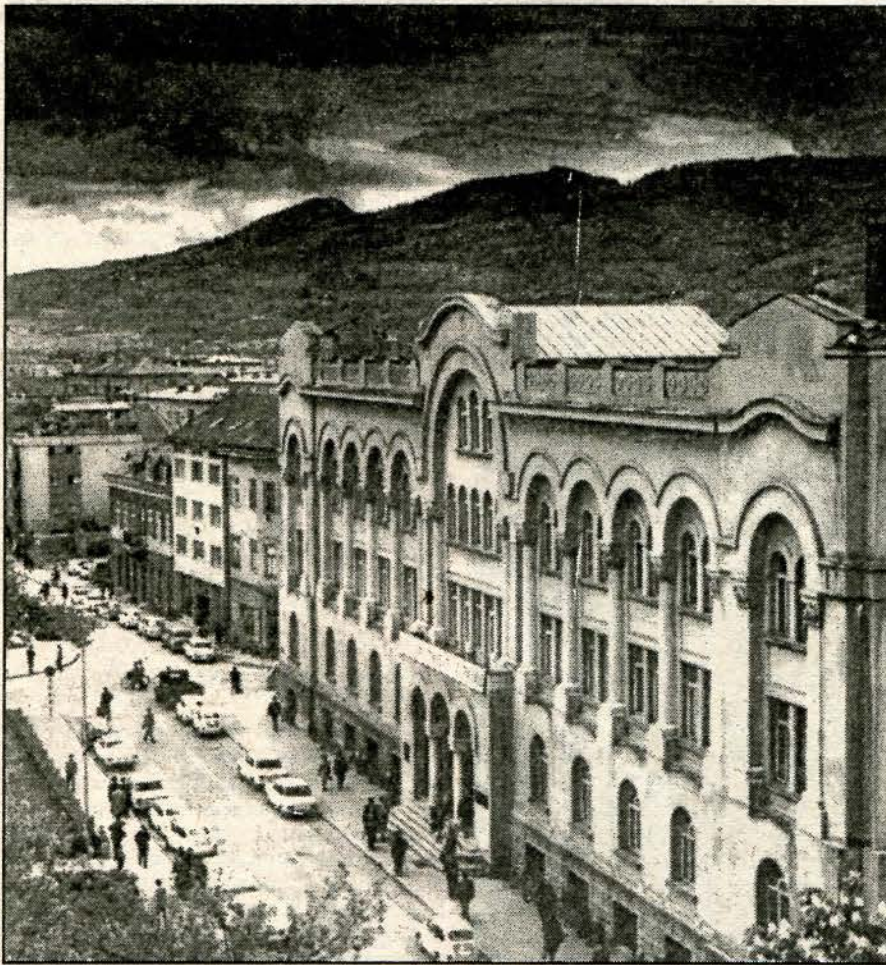
Милош Којић

Некад српски националиста, данас први сарадник окупатора: Биљана Плавшић, председник такозваног Српског народног савеза

ШВЕРЦЕРСКА ВЛАДА ШВЕРЦЕРСКА ЕКОНОМИЈА

- Комплетан економски програм ненародне владе с Милорадом Додиком на челу заснива се на шверцу и криминалу
- Транзит белосветских мафијаша иде преко Црне Горе

Памти Бањалука и љепше дане, када у њој није столовао преварант Миле

Ваљда може овако да се дефинише политика бизниса односно тржишног начина привређивања у РС под диригентском палицом тренутне Владе РС.

Све оно што се дешава у РС, то исто се може прецртати и на Херцеговину, мада у неком другом и другачијем смислу.

Наиме, у кршовитој Херцеговини дошло је вријеме онога од чега многи нису ни могли да сањају да може да се живикамена Херцеговачког.

Конкретно речено, узимајући у обзир привреду, свјде је и нема, сем онога што је сам Госг од Бог дао.

Прво камен, вода, а све је мање чистог ваздуха, то су управо и основни извори живота једног Херцеговца.

Значи, у Херцеговини не може се рећи да има ријечи о привреди, а поготову тржишној.

Када је ријеч о трлингу предузетничке успјешности идеја-тржиште-људи, ту баш

и није ништа повезано, нити има идеја ни тржишта, а најмање људи који брину о интересу свога народа у правом смислу ријечи.

Са једне стране дио тржишта се дешава, каквог ли апсурда, у мјесту званом До, гдје се на граници два ентитета, ваљда на ничијој земљи, дешава права тржишна утакмица у којој сасвим је сигурно држава РС учествује, а не зна коначни резултат, Федерација БиХ ме и не интересује, нека то буде њихов проблем.

Са друге стране, ми имамо наше тржиште које се зове Црна Гора, транзит белосветских мафијаша. Што се тиче идеја, њих је и превише, али оних како што прије и на што једноставнији начин доћи до кеша, а при томе што више ошамарити државу. Када кажемо људи, онда мислимо на оне који спроводе све оно што се дешава у тржишној утакмици.

Узимајући предузећа у Херцеговини, она су до краја уништена и ту нема пуно филозофирања. Једино привлачна су она која држе менаџери, пардон, увриједићу ту професију ради таквих људи који их воде из инкубатора званог „Слога“.

Колонијални однос

Њихов основни задатак јесте што више пара дати свом макроу у Бања Луку, остати виталан на свом послу, а не сакрити ни динара, извините опет, ни марку, времена су се брзо промијенила. Идемо све ближе онима који су убили нашу мајку. Основни ресурс који краси Херцеговину зове се електрична енергија. Али какве користи. Овдје се производи преко 80 одсто електричне енергије у РС, а потребе Херцеговине су око 7,8 одсто. Остатак иде некуд даље и никад се не враћа тамо гдје је и произведено.

Нема нико ништа против тога да се то прода и у РС, и Хрватској и Федерацији БиХ, и Европи и било гдје, али дај да и ми живимо.

Међутим, самозвани мандатар - макро разашаље своје играче, али искључиво их

нађе овдје у Херцеговини, јер трошкови су мањи, више ће се ућарити. Они уопште не треба да мисле својом главом, већ да свом газди дају шаком и капом.

Што више даш, то дуже остајеш у игри, а помислиш ли да у своја њедра сакријеш коју новчаницу, слободно се губи и правац у центар за социјални рад. Сви мандатарови играчи су комплетне блесе и болесне личности а уз то и неморални.

У свакој општини у Херцеговини постоје тзв. фирме од државног значаја и на њиховом челу се налазе они а које до јуче нисмо ни знали да су толике гњиде, послушници. У интересу једног човјека и једне погубне политике за РС.

Умјесто да остварују средства, те да их искориставају за изградњу и развој своје општине и регије, своје државе РС, они раде како им један човјек каже, а не потреба свога народа. Они не воде рачуна ни о запошљавању оних који су створили РС. Већ да зло буде веће, на радна мјеста доводе дезертере и ратне профитере и то све без институције конкурса. Незапослених је сваки дан све више, те сви они да би преживели, морају да буду усмјерени на она два већ поменута тржишта.

А на тим тржиштима циркулише роба у најмању руку сумњивог и ко зна каквог квалитета. Власти које егзистирају на овом подручју су потпуно корумпиране и у служби криминала.

Нови зулумћари

Полиција и царина постале су најбогатији слој становништва. Овуда пролазе каравни цигарета, дроге, алкохола и ко зна чега што још. Оно предузеће што би могло да ради, одузето му је тржиште с којим је било технолошки повезано, одузето му је тржиште мајке Србије. За њих важи девиза - што даље од Србије, а са осталима тргуј и продавај. Србија је за њих извор зла.

Самозвани мандатар када би пожелио да покаже српској нацији како се нешто улаже и гради у Херцеговини, одмах би дотрчао на границу Херцеговине и Црне Горе и пустио у промет симболично двадесетак метара пута према Херцег Новом.

Затим би се опет негдје на граници са стао са црногорским предсједником како би утврдио нови курс динара и марке. Сигурно да је лакше са црногорским сепаратистима рушити онога ко те хљебом храни.

И тако, сваки дан у Херцеговини је све тежи и црњи са економске тачке гледишта. Наметнути зулум не могу више да поднесу борци, пензионери, запослени, незапослени, сељаци и сви они који живе од свога рада.

Једино овакво вријеме одговара самозваном мандатару и његовим слуганима у остваривању њиховог коначног циља. Народу је јасно да производња неће бити покренута, нити ће бити активирани тржишни механизми. А и зашто би, кад је у току њихов процес приватизације. Ко је луд улагати у предузећа, треба их што више осиромашити како би им цијена била

што нижа, а онда ће доћи богате газде и хаџије да их и откупе.

Економска политика актуелне власти у РС води свој народ у поданички и вазалски положај. Врло мало времена је прошло од крвавог рата а пуно тога је још уништено и стављено под контролу једног човјека и његових увлакача а који за стварање РС нису ништа дали нити уложили.

Српску Херцеговину, гледајући је овакву јадну рањену и сиромашну, краси велики број ресурса и економских могућности, да овај народ може у врло кратком времену да живи добро и да буду сви задовољни. Али ко то може и хоће да уложи у праве Србе, мандатар тзв. бори се за мундијализам; мандатар заједно са својим падовима.

Српска Херцеговина никада неће заборавити нити опростити оно што јој урадише.

Титови наследници

Останком актуелне владе РС у економском животу Херцеговине, долазиће све тежи и црњи дани. И даље ће паре у његов џеп а понешто ће и његови слугани оставити кријући за себе. У њиховим фирмама укратко речено освитаће нови радници без конкурса и без приоритета. Да ли ће мандатар поново доћи да отвори следећих двадесетак метара пута, то ћемо да видимо јер нема више динара, посао је обављен на њихово обострано за-

довољство. Сигуран сам да ће наћи неки нови извор заједничког састанчења. Ваља Србију и све што је српско до краја уништити. Дошао је нови Тито са својим титићима на крилима братства и јединства.

Искрено речено, о економској биједи и сиромаштву Српске Херцеговине може се писати бескрајно дуго, а исто тако тешко је то ријечима испричати и дочарати како то све изгледа. Потребно је доћи у Српску Херцеговину и провести једно ивјесно вријеме и привићи се на живот сиромаша који сада искључиво живе од камена, воде и ваздуха. Али до кад овако? Ваља се и ово издржи само да буде и остане РС.

И за крај рецимо и ово: производња још није почела.

А кад ће?

Па ваљда док заврши њихов процес приватизације. Њихов процес приватизације је почео.

А кад ће бити завршен?

Па ваљда док покраду све оно што ваља.

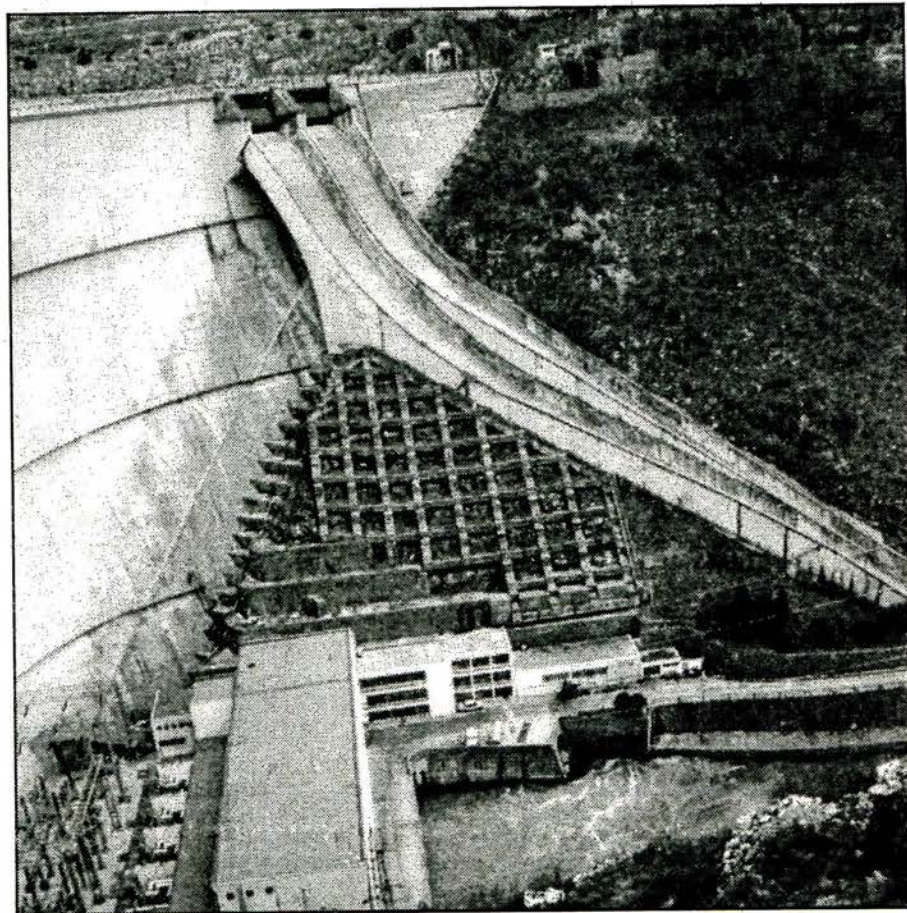
А кад ће завршити са крађом?

Па ваљда док има самосталности и суверенитета РС. РС још није умрла.

А кад ће, не знамо. Знамо, и те како знамо, врло ускоро ако ови остану на власти.

Српска радикална странка РС бори се за обнову производње, правичну приватизацију, борбу против криминала и очување и развој РС.

Радислав Уљаревић

Хидроелектрана Требишњица: само Додик зна гдје одлази добар дио енергије који је овдје проиведен

СЕЧА СЛОБОДНИХ УМОВА

Високи представник Волфганг Петрич недавно је донео одлуку о смени 22 функционера у Републици Српској и Федерацији Босни и Херцеговини. Господин Зоран Николић, народни посланик и господин Миладин Симић, председник општине Братунац, припадници су Српске радикалне странке. Антидејтонска одлука предвиђа да општине не могу изабрати нове функционере без посебне сагласности високог представника. Тада је „смењен“ и градоначелник Бања Луке, господин Ђорђе Умићевић, иначе члан Српске странке Републике Српске. У прилогу вам представљамо како изгледају окупаторске одлуке о смени изабраних и постављених народних представника.

Користећи овлашћења која су дата високом представнику чланом 5. Анекса 10. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је високи представник „коначни ауторитет у региону за тумачење имплементације цивилног дела Дејтонског споразума“;

Потврђујући тумачење ових овлашћења из става XI, 2 Закључка конференције за имплементацију мира одржане у Бону 10. децембра 1997. године, и посебно, у његовом подставу Ц, којим је високи представник овлашћен да предузима мере против лица на јавним функцијама за које високи представник утврди да крше правне обавезе из Дејтонског споразума или услове његове имплементације;

Наглашавајући да је Савет за имплементацију мира у поглављу X, Анекса Мадридске конференције од 16. децембра 1998. поново потврдио горе наведена овлашћења;

Узимајући у обзир мандат поверен Привременој изборној комисији према члану III, Анекса 3, Општег оквирног споразума за мир у БиХ и члану 7.10 Правила и прописа који је потом усвојен а који наводи да ниједном лицу које је високи представник сменио неће бити допуштено да буде кандидат на изборима;

Доносимо следећу Одлуку:

Господин Ђорђе Умићевић се смењује са функције председника Скупштине града Бања Лука и забрањује му се кандидовање на следећим општинским изборима, као и да обавља било какву извршну функцију на било којем нивоу, осим ако за то није овлашћен.

Ова одлука ступа на снагу одмах.

Разлози за разрешење са дужности

Господин Ђорђе Умићевић је злоупотребио своја овлашћења упорном и озбиљном опструкцијом имплементације Општег оквирног споразума за мир. У тежњи да оствари циљеве изван домена законских решења, константно је одбијао да преузме одговорност за спровођење закона Босне и Херцеговине.

Прецизније господин Ђорђе Умићевић је у својству председника Скупштине општи-

не константно деловао на опструктиван начин кад се радило о изградњи мултиетничког друштва. Господин Ђорђе Умићевић је давао хушкачке и увредљиве јавне изјаве стварајући окружење које није доприносило повратку. Господин Ђорђе Умићевић је исто тако био кључна личност у деловању против мандата БиХ институција успостављених Дејтонским споразумом.

У недавном интервјуу за Независне новине господин Ђорђе Умићевић је дао велики број контроверзних коментара у вези са реконструкцијом Ферхадџија Џамије са циљем изазивања нетолерантних и антибошњачких осећања.

Непоштивање БиХ институција од стране господина Ђорђа Умићевића је јасно доказано његовим покушајима да изврши опструкцију Дома за људска права, институције БиХ успостављене Анексом VI Дејтонског мировног споразума. Господин Ђорђе Умићевић је учинио безброј покушаја како би спречио да се 9. новембра 1998. године одржи расправа Дома за људска права у предмету бр. СН/96/29 Исламске заједнице против Републике Српске. Дом за људска права је четири пута био присиљен да промени место расправе након политичког притиска извршеног од стране канцеларије Ђорђа Умићевића на власнике простора одабраног за одржавање расправе. Господин Ђорђе Умићевић је покушао да опструише рад Дома за људска права и одбијајући да присуствује расправи иако претходно није изразио противљење када му је уручен судски позив.

Дом за људска права је наредио да буде издата дозвола за поновну изградњу седам џамија у Бања Луци. У овом одбијању да дају грађевинску дозволу, општинске власти наводе локалне законске акте донесене након одлуке Дома за људска права којима се забрањује нова изградња. Не поштујући одлуку Дома за људска права, која је заснована на Европској конвенцији о људским правима, органи власти тиме крше Устав БиХ и то принцип супремације наметнуте конвенције над општинским законима.

Горе наведено представља узнемиријући и неприхватљиви модел смишљених прекршаја да се изврши опструкција Општег оквирног споразума за мир. Из тих разлога, овом одлуком се смењује господин Ђорђе Умићевић са функције председника Скупштине града Бања Луке. Ова одлука одмах ступа на снагу и не захтева предузимање било каквих даљих процедуралних мера.

Функција која остаје упражњена сменом господина Ђорђа Умићевића ће се попуњити од стране Скупштине општине у складу са законским прописима који регулишу избор председника Скупштине општине. У циљу заштите институције за коју се бира замена за ту функцију, даље мере се неће предузимати од органа власти задужених за именовање све док ОХР и ОЕБС не саопште да немају примедбе те да се може наставити законодавна процедура у вези са предложеним

кандидатом. Док Скупштина општине не изабере новог председника Скупштине општине, потпредседник Скупштине општине господин Михајло Црнидак ће бити привремено вршилац дужности.

Мандат господина Ђорђа Умићевића ће се пренети на следећег кандидата на кандидатској листи ССКИП у складу са чланом 7.90 Правила и прописа Привремене изборне комисије.

Сарајево, 29. новембра 1999. године
У потпису: Волфганг Петрич, високи представник за БиХ и Роберт Бери, председавајући ПИК и шеф мисије ОЕБС у БиХ

Двоструки аршини

Да је у овом као и у преосталих девет случајева у којима је смењено девет Срба примењен класичан облик насиља над правом, те необјективан и пристрасан третман представника међународних организација према функционерима из реда три конститутивна народа у БиХ постоје необориви докази. Као очигледан пример кршења одредби Дејтонског споразума довољно је навести само изјаве и понашање мусалиманског лидера Хариса Силајџића, који јавно оспорава постојање Републике Српске и њених институција и који се залаже за унитарну БиХ са једним председником, једном владом итд.

Међутим, и поред оваквог неприхватљивог понашања супротном дејтонском споразуму још се није десило да су представници међународних организација анализирали оно што говори Силајџић нити су предузеле било какву меру против овог исламског фундаменталисте.

Измисљена убиства

За разлику од муслиманске стране, којој се стално гледа кроз прсте, Ђорђу Умићевићу и другим смењеним српским функционерима се ставља на терет оно за шта они заиста не носе било какву одговорност. Према образложењу из цитиране одлуке, испада да Умићевић директно спречава спровођење одлуке Дома за људска права о градњи чак седам џамија у Бања Луци иако се зна да он у том процесу нема никаквих надлежности већ је то ствар Секретаријата за урбанизам и комуналне делатности.

У исто време правосуђе у Федерацији БиХ, односно кантонални суд у Сарајеву игнорише одлуку-пресуду тог истог Дома за људска права из 1998. године у којој се укида смртна казна за Србина Сретена Дамјановића и ослобађа одговорности за убиство пошто су лица за која је био осуђен да их је наводно убио и заклао - браћа Блеквић из Војводине и данас жива и здрава. Петричу и Берију не пада на памет да путем тог дома за људска права коначно ослободи невиног човека из муслиманског казамата.

РАЗГОВОР СА ЗОРАНОМ НИКОЛИЋЕМ,
НАРОДНИМ ПОСЛАНИКОМ У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ,
ПРЕДСЈЕДНИКОМ ОПШТИНСКОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ СРБИЊЕ
И ПРЕДСЈЕДНИКОМ ГОРЊОДРИНСКОГ ОКРУЖНОГ ОДБОРА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

НЕ НАПУШТАМ МЈЕСТО НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА

- У целости одбацујем дискриминаторску одлуку страних диктатора уз оцену да је то грубо мешање у организацију и рад Српске радикалне странке Републике Српске
- Једном сам упозорио да ме не би изненадило да такозвани високи представник за БиХ на челу Српске радикалне странке именује неког муслимана
- Српска радикална странка неће поклекнути под притисцима и уценама страних представника

Радикал из Србиња: Зоран Николић,
посланик Српске радикалне странке у Народној скупштини

● Господине Николићу, како сте реаговали када сте примили одлуку високог представника међународне заједнице за БиХ и шефа Мисије ОЕБС-а у БиХ о вашој смјени са функције народног посланика?

Николић: Ово је још једна у низу одлука „назови“ међународне заједнице у борби против свега што се зове и осјећа патриотски и на најбољи начин осликава однос према свима онима који нису спремни да служе и извршавају налоге окупатора.

Мислим да није потребно наглашавати да ова одлука, као и претходне, није у складу са Дејтонским мировним споразумом, Уставом Републике Српске и Уставом Босне и Херцеговине, као и да није поткријепљена ваљаним аргументима који би послужили за доношење исте, и ја на њу гледам као на последицу захтјева од стране Ричарда Холбрука да се забрани Српској демократској и Српској радикалној странци дјеловање у Републици Српској.

Свјестан сам чињенице да у Републици Српској постоје политичке партије и појединци који су се отворено ставили у службу америчких интереса, и да им то слуганство, и поред осуде народа, нимало не смета, спремни су да подрже ове и све друге одлуке које су усмјерене ка елиминацији Српске радикалне странке са политичке сцене Републике Српске, јер у томе виде своју једину шансу да остваре толико жељени циљ, а то је власт по сваку цијену.

● У образложењу Одлуке о вашој смјени, као посланика у Народној скупштини Републике Српске, замјера вам се да сте имали и користили главни политички утицај на председника Скупштине општине Србиње, да сте спријечили међународну заједницу у обављању послова, да сте криви због економске изолације Србиња, да сте вршили...

Квазидемократија са запада

Николић: Одлуку о мојој смјени као посланика у Народној скупштини Републике Српске у потпуности одбацујем, као и наводе који стоје у образложењу те одлуке.

Бавити се политиком а немати политички утицај, било би јадно и жалосно. Међународној заједници сметају сви они који имају утицај у политици, народу и уопште, уосталом зато су покушали да смијене и председника Републике Српске др Николу Поплашена, који је изабран вољом народа, као и да спрече низ других активности Српске радикалне странке чији је утицај био евидентан.

На њихова мјеста најрадије би поставили слуге и послушнике какве већ имамо на одређеним мјестима и функцијама у Републици Српској.

Спријечити међународну заједницу може само онај ко има јаке „аргументе“ и средства иста или слична онима које сама користи да утјера „демократију“ у Републику Српску и СР Југославију. Да сам имао те „аргументе“ и средства на располагању, будите убијеђени да би их искористио и покушао да спријечим међународну заједницу да не изврши окупацију Републике Српске и изврши агресију на СР Југославију.

Што се тиче економске изолације Србиња, сматрам да она постоји и за њу је искључиво крива Влада Републике Српске и међународна заједница које су општину Србиње ставиле у карантин, из разлога како сами наводе, великог броја оптужених за наводно почињене ратне злочине и неоствареног повратка муслимана у ову општину.

Ја као посланик у Народној скупштини Републике Српске, као уосталом и Српска радикална странка, чији сам члан, не учествујемо у извршној власти РС, у чијој је искључивој надлежности рјешавање економских питања и питања које третира Анекс 7 Дејтонског споразума за чије је потребе формирано посебно Министарство за избјегла и расељена лица, па према томе нисам ничим могао утицати на економску изолацију Србиња, као и повратак избјеглог и расељеног становништва.

● **Ви сте недавно путем средстава информисања позвали бираче на бојкот локалних избора заказаних за април 2000. године. Можете ли нам прокоментарисати разлоге којим сте се руководили при заузимању таквог става.**

Николић: Познато вам је да је од стране двојице америчких амбасадора упућен ултимативни захтјев према Српској радикалној странци, којим се тражи да се са чела Српске радикалне странке РС уклони председник др Никола Поплашен и најистакнутији функционери странке, уз пријетњу да уколико се не удовољи захтјеву, слиједи забрана рада и учешћа на наредним изборима српским радикалима.

Наравно, ми смо у потпуности одбацили тај ултимативни захтјев уз оцјену да је то грубо мијешање у организацију и рад Српске радикалне странке и да нико не-

ма право да диктира, ко може а ко не чинити руководство странке која у складу са позитивним законским нормама дјелује у Републици Српској и ужива велико повјерење грађана, о чему најбоље говоре изборни резултати ове странке на свим до сада одржаним изборима.

Већ сам рекао да смо свјесни да је овај захтјев настао, између осталог, и као резултат мољакања људи у странкама које су се непосредно ставиле у службу страних интервенциониста, посебно Милорада Додика и Биљане Плавшић, којима Српска радикална странка и њено руководство стоји на путу ка остваривању циљева и задатака које су добили од истих.

Ја сам прије двије године са скупштинске говорнице иронично рекао да ме неће изненадити уколико једног дана канцеларија високог представника донесе одлуку да за шефа Српске радикалне странке РС умјесто Николе Поплашена именује муслимана, односно Бошњака, не слутећи да ће им можда послужити као основ за обрачун за непослушним странкама и појединцима.

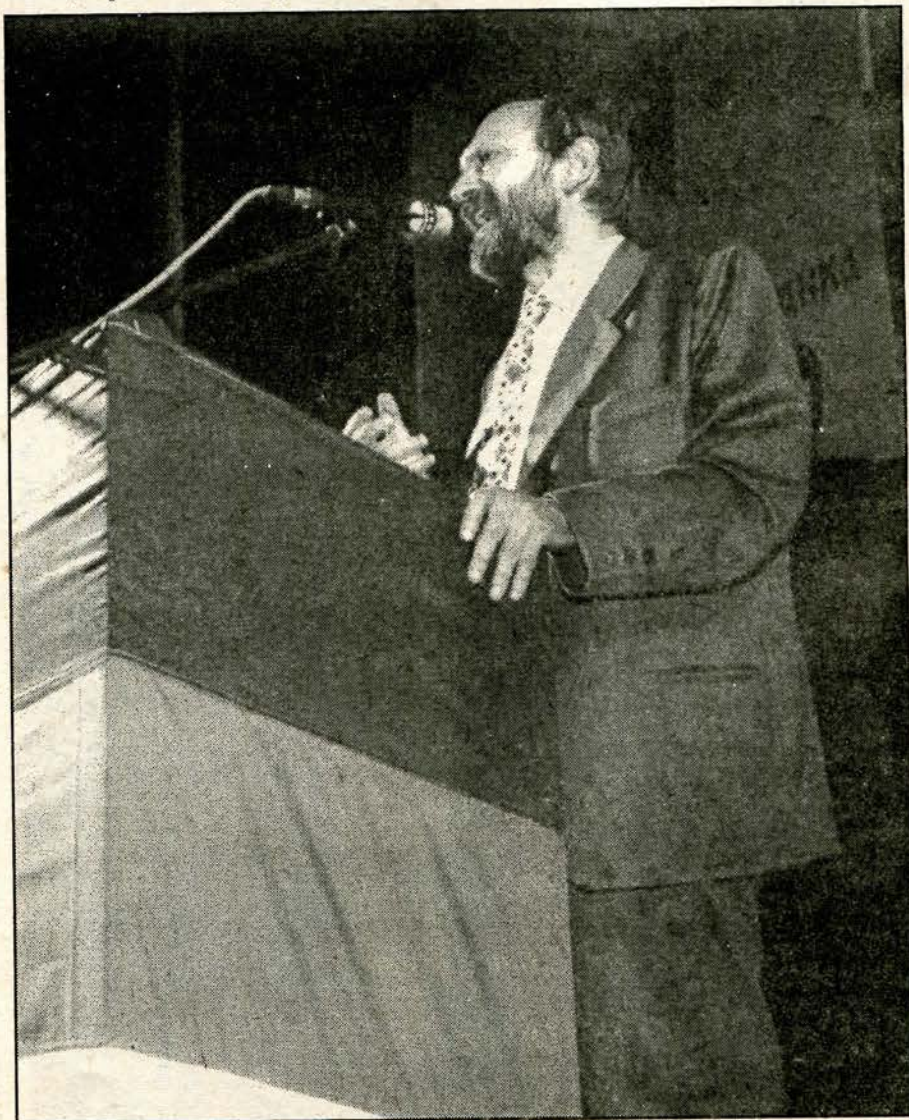
Наравно, не би ме изненадило ни да господин Петрич добије још већа овлашћења, поред ових које користи везано за

смјене изабраних лица, да има право да именује, и да једног дана распише јавни конкурс за посланике у Народној скупштини Републике Српске, па да на основу пријављених кандидата изврши избор по својој вољи, а не по вољи народа. У том случају престала би потреба за одржавањем ионако скупих избора, а међународна заједница би могла да оствари своје циљеве и да на функционерска мјеста доведе инструментализоване послушнике.

Све ово што сам рекао је дио разлога којим смо се руководили при заузимању става Српске радикалне странке да позовемо све странке и бирачко тијело да не узму учешће на предстојећим изборима, јер би у супротном дали легитимитет окупаторима и њиховим недемократским потезима.

И поред свих притисака, пријетњи, забрана и уцјена, Српска радикална странка као незаобилазан фактор у Републици Српској наставиће са дјеловањем и истрајати на заштити националних интереса, ако не парламентарним онда ванпарламентарним методама и средствима, још снажнија и одлучнија да се бори и избори до краја.

В. С.

Не пада нам на памет да др Николу Поплашена, по америчком диктату, смјенимо са мјеста председника Српске радикалне странке Републике Српске

МУЦАХЕДИНСКИ РАЈ У АЛИЈИНОЈ БОСНИ

- Муслимански део Федерације БиХ постаје прави рај за терористе из исламских земаља
- Након грађанског рата у БиХ где су учествовали као муслимански плаћеници "ратници цихада" сада врше обуку у многим камповима за обуку терористе и одлазе у рат у Чеченију

Председавајући БиХ Анте Јелавић недавно је сажето у свега неколико ријечи, назвавши „БиХ оазом свјетског тероризма”, сликовито окарактерисао стање и тмуру реалност у БиХ, а истовремено отворио крупан дугогодишњи проблем без чијег рјешавања БиХ као заједничка држава три народа неће моћи опстати ни у каквом облику.

Становници оба ентитета у БиХ знају веома добро за присуство и активност муцахедина како у току прошлог рата, тако и данас. Присуство и активности муцахедина у БиХ као озбиљан проблем „гурнут је под тепих”, што значи да га званични органи ентитета и БиХ игноришу и заобилазе. Без обзира што је ратни статус муцахедина доживио трансформацију, проблем је интернационализован. Постоје необориви докази о учешћу БиХ - муцахедина на Косову и Метохији у СРЈ, те у Чеченији, Дагестану и Ингушетији у Руској Федерацији.

Изгледа невјероватно али је нажалост истинито да у БиХ и поред присуства ОУН, ИПТФ, СФОР, ОХР, ОСЦЕ и других многобројних владиних и невладиних организација, постоје полигони за обуку терориста. Обука се изводи и по више мјесеци да институције међународне заједнице о томе ништа не знају и да се о томе не оглашавају у јавности.

Муцахедини или „свети ратници” су исламски добровољци који су на просторе БиХ дошли из више исламских земаља као што су: Иран, Ирак, Сомалија, Турска, Пакистан и још једног броја исламских земаља. Један број „светих ратника” дошао је у БиХ са запада. Битне особине које карактеришу муцахедине су: екстремни вјерски (исламски) фанатизам, као и невиђена бруталност и суровост која се нарочито испољава према немуслиманима. Практични докази оваквог вјерског екстремизма и суровости могу се наћи у ратним догађајима у БиХ, а данас на Косову и Метохији (тзв. заштитни корпус

Транспарент Хамаса, озлоглашене терористичке организације са Блиског истока, на предизборном митингу Алијине странке

- бивша ОВК) у Чеченији, Дагестану, Ингушетији, Источном Тимору итд. За почињене најтеже ратне злочине над цивилима и војницима, како српским, тако и хрватским, у БиХ постоје бројни материјални докази, али и преживјели свједоци. О овоме ће по свој прилици, коначну рјеч дати Хашки трибунал.

Без обзира што Трибунал може сваког часа покренути званичну истрагу о злочинима муцахедина, бошњачки политички врх о томе „мудро” ћути, мислећи ваљда да ће злочини с временом застарити и бити заборављени. Неупућенима се чини да је све обавијено велом тајни.

А да ли је баш тако?

Медијски је својевремено (новембар 1992.) моћни Си-Ен-Ен покушао камером показати свјетској јавности суровост и фанатизам муџахебина у извршењу злочина.

Таква врста извјештавања са терена неком није одговарала и прилози такве врсте нису даље објављивани.

Декларативно и „међународна заједница”, како себе воли да назива одређен мањи број земаља са запада, залагала се у протјеривање муџахебина из БиХ.

Произилази, пошто проблем није ријешен, да су се представници тзв. међународне заједнице то користили за дневно-политичке потребе. Тешко се било супротставити тако радикално бошњачком политичком врху.

Наиме, бошњачке политичке структуре са муџахебинима за „ратне заслуге” читај злочине, додијелили су као награду: пасоше, држављанство, српске и хрватске куће и станове, као и другу имовину. Као држављани БиХ добили су сигурно и сертификате о приватизацији државне имовине.

Управо такво понашање „међународне заједнице” кроз толерисање и неспречавање асимилације муџахебина у БиХ спријечило опстанак БиХ као заједничке државе три народа.

Према изворима из парламента БиХ, постоје добри изгледи да се ова БиХ институција позабави проблемом муџахебина а и да се у том смислу донесу одговарајућа рјешења. Та рјешења биће у реду једино ако се муџахедини протјерају или изведу пред Хашки трибунал. Када је у питању расправа у парламенту БиХ, мно-

га питања су отворена због присуства и активности муџахебина. Између осталог расправа треба да пружи прецизне одговоре на питања: колико је муџахебина учествовало у рату у БиХ, какве су злочине починили муџахедини, по чијем позиву и налогу су дошли у БиХ, ко их обучава, опрема, користи, ко командује, финансира, какав је садашњи статус у бошњачкој компоненти Војске Федерације БиХ?

Осим тога отварају се питања попут: ко ће повратницима хришћанима (Срби и Хрвати) гарантовати безбједан повратак, хоће ли у евентуалним мисијама војника ОУН са Србима, Хрватима учествовати и муџахедини, и многа друга питања.

Муџахедински рат у БиХ

Према поузданим дипломатским изворима са запада број придошлих „светих ратника” у септембру 1992. године био је између 1500-3000 добровољаца. Вирус „светих ратника” ислама нашао је врло плодно тло међу муслиманима у БиХ, муслиманима из Србије, те Албанцима из Србије и Македоније. Према томе број муџахебина је постепено растао али о томе нема прецизних и званичних података. Борбени и вјерски добровољци из исламских земаља, као и њихови ученици, изводили су у току рата на својим жртвама најстрашнија мучења и злочине. Жртвама су одсецане главе, екстремитети, резане уши, вађене очи, здрави зуби, насилно узимана крв и вршени су други страшни злочини.

Управо такви добровољци и њихови

ментори и налогодавци требало је од насилно отијепљене БиХ да створе суверену, демократску, мултикултурну, мултиетничку, вишешкофесионалну државу. Муџахедини су у трансформацији БиХ дали свој неизбрисив печат. Многи муслимани из БиХ почели су се понашати као муџахедини па је због тога и грађански рат у БиХ био толико окрутан и жесток.

Дејтонски споразум је дао оптимална рјешења и треба их без икакве измјене провести.

Актери политичке, војне, економске и духовне сцене из рата налазе се на кључним позицијама и данас па је provedба одреда из Дејтона веома тешка. Насилно заговарање provedби, измијењених одреда из Дејтона могло би родити нове конфронтације и међуетничке сукобе. „Међународна заједница” свакако даје свој допринос таквом стању.

Када се говори о операцијама муџахебина у БиХ, они су стартовали са подручја гдје им је била и највећа концентрација. Ти локалитети налазили су се у највећем броју на подручју Зеничко-травничке регије и то под искључивом контролом муслимана.

Тако је у септембру 1992. године од приспјелих исламских добровољаца формиран одред „Ел Муџахид” под командом злогласног пуковника Амира Кубуре, одговорним за све муслиманске снаге у централној Босни.

Злочини одреда „Ел Муџахид”

Пуковник Кубура остаје на тој дужности све до своје погибје у марту 1995. године. Тада га замјењује Шериф Патковић, такође по чину пуковник.

Пуковник Патковић у јануару 1996. године предаје дужност злогласном пуковнику (сада генералу) Халилу Брзини.

Генерал Брзина је у одреду „Ел Муџахид” од његовог оснивања, тако да су му познати почињени најтежи ратни злочини у Возухој 1993. године, Купресу 1994, Озрену 1995, итд. Генерал Брзина је такође био свједок свих промјена назива одреда „Ел Муџахид”.

Да не би изгубио подршку запада, политички бошњачки врх мијења одмах по оснивању име тог одреда у 8. муслиманску бригаду а убрзо после тога у 7. муслиманску бригаду. После потписивања Дејтонског споразума није могао ради „мултиетичности” опстати назив 7. муслиманска бригада па се бригада преименује у 7. витешку моторизовану бригаду.

Ратне операције ове формације изводиле су се у зони одговорности 3. и 7. корпуса муслиманске армије гдје су почињени и најтежи ратни злочини. Овом игром са именима у називу одреда „Ел Муџахид” вјешто су преварени прије свега Хрвати као партнери у Војсци Федерације БиХ, а преко Хрвата вјешто су изиграни и ИФОР, касније СФОР, ИПТФ, ОСЦЕ, ОХР, а преко њих и Организација уједињених нација.

Према дипломатским изворима са запада бригадно језгро налази се у Зеници.

„Исламска декларација” се реализује: у Сарајеву су удомљени најгори исламски фундаменталисти протјерани из сопствених земаља

Цијела формација по мањим јединицама је дислоцирана. Бригада по овом извору има близу 5000 бораца од чега су 1.500 исламски добровољци који су добили држављанство БиХ. Због мистериозног састава и формацијског распореда, бригада се оправдано третира као незванична борбена јединица СДА.

Исламски добровољци који су остали у БиХ, значи њих око 1.500, склопили су бракове са једном и више муслиманки и по том основу су добили држављанство БиХ.

Бригада је, како смо већ нагласили, дислоцирана и мање формације налазе се у мјестима пребивалишта муџахедина и то широм Федерације БиХ под бошњачком - муслиманском контролом. Самим тим бригада-одред је ван домаћа контроле партнера и Војске Федерације БиХ, што значи да је и команда овом формацијом изван заједничких структура Војске Федерације БиХ.

Обука натурализованих „Босанаца“

Посао муџахедина у БиХ није завршен и завршетком трагичног грађанског рата „свети ратници“ се трансформацијом привремено смирују, добивши на поклон туђу приватну имовину, добивши држављанство и пасоше и понашајући се по исламским законима. Премда их локално становништво не подноси, нико не смије да им се супротстави.

И поред непрекидног надгледања од стране ИФОР-а, односно СФОР-а, муџахедини и данас одржавају и изводе вјежбе кроз инструктивне течајеве, разне борбене провјере (савладавање водених препрека, преживљавање, борбена дејства у окружењу, терористичке акције међу цивилима и војницима итд.).

Једна таква вјежба од 200 муџахедина одржана је почетком септембра 1999. године на Јабланичком језеру. У оквиру вјежбе (за маскирање и прикривање према СФОР-у) ангажован је и рендерски батљон Војске Федерације из Бутила. Вјежбе су приказане као туристичке активности што додатно замагљује циљеве вјежбе. Муџахедински дио 7. втб из Зенице на овакав посебан начин и по посебном конспиративним плановима окупуља и тренира дијелове бригаде.

Слична вјежба, док ово пишемо, одржава се на путу Завидовићи - Маглај у селима Бочиња и Рујница. На овом тромјесечном курсу за кризна жаришта у свијету припрема се око 100 муџахедина. Дио ове групе су муџахедини, а дио сачињавају исламски добровољци који су дошли током рата у БиХ.

„Дихад“ или „свети рат“ је одредница, преокупација, инспирација и мотивација свих муџахедина ма гдје се они налазили.

Зато и ова два случаја обуке карактерише припрема терориста за наступ у и за име ислама. Инструирани терористи уз карактеристично опремање иду самостално или по позиву на кризна жаришта у помоћ својој браћи по вјери.

Исламска фондација „Фецир“

Споменули смо да су то сада Космет, Чеченија, Дагестан, Ингушетија, Источни Тимор итд. Послије завршене обуке уз инструкторе из Пакистана, Чеченије, Ирана, Ирака, муџахедини се организовано пребацију на локације својих дејстава.

У БиХ је за илегално пребацивање задужена приватна авио-компанија „Аир комерц-Абаџић“ са сједиштем на мостарском аеродрому.

Власник и директор ове компаније је извјесни Нихад Абаџић који поред муџахедина илегално пребације и друге исламске екстремисте. Авио-линије које држи ова компанија су на релацијама: Мостар - Анкара, Мостар - Сарајево, Сарајево - Анкара. Јавна је тајна да између компаније „Аир комерц-Абаџић“ из Мостара и 7. втб из Зенице постоји веза.

Поставља се питање шта у команди бригаде траже официри турског дијела контингента СФОР-а, као и турске дипломате из амбасаде Турске из Сарајева који су чести гости ове злогласне јединице у ВФ БиХ.

Организацију, трошкове обуке и слање муџахедина поуздано се зна преузела је хуманитарна фондација „Фецир“ са сједиштем у центру исламске омладине (чланови могу бити само омладинци) у Зеници. Ова фондација има своја представништва у Сарајеву, Мостару, Травнику, Бихаћу, Тузли, Бановићима. На челу ове фондације налази се Аднан Пезо. Било би врло интересантно сазнати ко даје донаtorsка средства овој происламској фондацији.

Муџахедини угрожавају Дејтон

Без обзира свиђало се то неком или не, отварањем низа тешких питања, долази се до закључка да је присуством и активношћом не само угрожен Дејтонски мировни уговор него и међународни статус БиХ као мирољубиве земље. Покушаји бошњачког политичког врха да константно врши опструкцију provedбе одлуке из Дејтона и насилног наметања рјешења супротних Дејтону, показује да је прикривени циљ таквих људи стварање исламске БиХ са потпуном доминацијом муслимана. Надати се да ће се представници међународних организација вратити у реалност и почети да на прави начин рјешавају проблеме у БиХ, ослобађањем од неких погрешно усвојених предрасуда о жртвама и агресорима за почетак је велики корак.

Такође би међународне организације требало да хитно покрену истрагу по питању присуства и активности муџахедина у БиХ, као и истрагу о умјешаности бошњачких политичара у заштити и помоћи муџахединима.

Ако се то не догоди, оствариће се изјава Анте Јелавића да је БиХ не само оаза свјетског тероризма него и претња миру у овом дијелу Европе и свијета.

Мирко Димитријевић

СРПСКА СЕ БРАНИ

То што је Долик заједно са Радишићем и Плавшићем одлучио да изда Републику Српску, не значи да ће и успети. У Републици Српској свакодневно се дешавају бројни примери покривања јунаштва српских патриота. У прилогу се налази записник са суђења господину Жељку Воркапићу који је прекинуо конференцију за новинаре која се одржавала у згради Бански двор, због чега је Социјалистичка патрија Републике Српске против њега поднела прекршајну пријаву.

Dana, 19. 11. 1999. godine, nalazio sam se u prostorijama Banako-
Lvara gdje je trebalo da se održi konferencija za štampu predstavnik
Međunarodne zajednice i naših političara i nalazio sam se u društvu
radnika obezbjeđenja kabineta predsjednika Republike Nikole Poplašena
i odnog momenta kada je savjetnik za politička pitanja člana predsjedni-
va BiH Željko Radišića, Željko Mirjanić na toj konferenciji izjavio
da će Živko Radišić se vratiti u to tijelo tačnije u zajedničke organe
Države i Hercegovine za sebe i to svoje društvo samprokomentarisao
"Jebem vam majku izdajničku, Srbija gori a vi se kurvate po Radišićim"
i dalje sam ostao na toj konferenciji za štampu koja je nakon određene
vremena i završena da bih sutradan u kabinetu predsjednika Republike
Nikole Poplašena u razgovoru sa istim upozoren da više tako ne
postupam na tim konferencijama. Svjestan sam svoje odgovornosti
ali i dalje mislim da sam bio u pravu kada sam to rekao. Zapisnik
zaključen i isti potpisujem.

OKRIVLJENI

ZAPISNIKAR

SUĐIJA

Željko Mirjanić

[Signature]

[Signature]

Факсимил изјаве са суђења

ИЗ РАДА ОКРУЖНОГ ОДБОРА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ САРАЈЕВСКЕ РЕГИЈЕ

РОМАНИЈЦИ УЗ СВОГ ПРЕДСЕДНИКА

- Захваљујући агилном руководству, Српска радикална странка РС развила веома широку активност у сарајевско-романијској области
- Српски радикали из Српског Сарајева веома добро сарађују са представницима Српске демократске странке на усаглашавању ставова у функционисању локалне власти
- Одбачене одлуке о смени председника РС и других функционера РС

Уважавајући принципе демократије и поштујући начела плурализма, Српска радикална странка РС, Окружни одбор Српске радикалне странке сарајевске регије, на основу основних постулата и програма странке, водио је поштenu предизборну кампању, борећи се за сваки глас не само симпатизера странке већ посебно оних који су били политички апстиненти. Није то било нимало једноставно с обзиром на медијску блокаду и доста неравноправно учешће ове странке, пре свега на државним медијима.

Међутим, принципијелност програмске оријентације, национална компонента која у овој странци ниједном није доведена у питање, залагање за поштивање Устава и закона РС, као и свих институција власти, реалан приступ питањима уважавања статуса бораца, породица погинулих бораца, инвалида и жртава рата, као и проблема којима је оптерећена наша свакодневница у свим областима живота, Српској радикалној странци обезбједили су учешће у власти:

- мјеста у Скупштини - бр. одборника 15;
- 2 потпредседничка мјеста: потпредседник Скупштине града Српско Сарајево господин Дивчић Александар и потпредседник Извршног одбора града Српско Сарајево господин Бјелица Слободан;

- 3 секретаријата: Секретаријат за урбанизам, Секретаријат за друштвене дјелатности и Секретаријат за здравство.

Доследно у одбрани српства

Значај странке у политичком и јавном животу потврдило је и гласање за председника РС, односно за заједничке кандидате Српске радикалне странке РС и СДС за председника и потпредседника РС. Вољом грађана РС на место председника РС изабран је др Никола Поплашен као кандидат Српске радикалне странке РС.

Они га нису поставили, па га неће ни смјењивати: српским радикалима ништа не значе америчке уцјене, др Поплашен остаје председник

Један од такође битних принципа за чију се изворну примену zaloжила Српска радикална странка РС је и поштивање Дејтонског мировног споразума који је по први пут признао државотворност српском народу с ове стране Дрине и гарантовао висок степен суверенитета. Веза РС са матицом Србијом и СРЈ је једна од могућности отворених и дозвољених овим споразумом, као и слободан избор места живљења, односно Анекс 7 споразума који је поред повратка избјеглица гарантовао и могућност замене имовине и правичне надокнаде за имовину.

Како су овакве или готово сличне ставове, како у предизборној кампањи, тако и у њеној реализацији по уласку у органе власти имале и СДС и Српска коалиција за РС, тако је готово као нормалан и логичан сlijед дошло до тзв. партнерства и коалиције, и веровало се да је тако могућност за остваривање зацртаних принципа и „борбе“ за РС много јача и сигурнија.

На подручју сарајевске регије и Скупштине града Српско Сарајево сарадња две партије-Српске радикалне странке РС и СДС углавном се тиче усаглашавања ставова и одлука битних за функционисање општинских и градских структура власти, оживљавање индустријске производње као фактора покретачког развоја регије, смештај а избјеглица и стамбене изградње, те обезбеђења адекватне инфраструктуре.

Активност српских радикала

Стваран живот на терену увелико је оптеретила чињеница да је огроман број институција, пре свега оних од републичког значаја, као и привредних колектива, буквално исељен са овог подручја чиме је велики број радника остао без посла.

Стога се највећи број проблема пре свега односи на то како у општој беспарици и ситуацији када је ова регија запостављена од Владе РС и других државних институција „развијати град“ и стварати реалне претпоставке за нормалан живот и перспективу.

Међутим, иако су основни партијски принципи исти или слични, на терену, односно у пракси, често се јављају разлике по одређеним питањима. Окружни одбор Српске радикалне странке РС незадовољан је током и начином реализације већ постигнутих договора са коалиционим партнером СДС-ом у градској скупштини пре свега када је у питању страначки договор око „поделе предузећа“ чији је оснивач Скупштина града Српско Сарајево.

Кроз рад општинских одбора и Окружног одбора Српске радикалне странке дата је пуна подршка раду странке, не само по линији страначке дисциплине већ пре свега по истинском националном и патриотском осећању, при решавању одређених питања и осуде акција појединих званичника и институција „међународне заједнице“.

Апсолутно неподељен став свих чланова одбора био је неприхватање одлуке

Привремене изборне комисије о забрани учешћа ове странке на предстојећим изборима и неприхватање одлуке о смени председника РС др Николе Поплашена.

Како су западни моћници, користећи искључиво позицију силе невестито умотану у плашт демократије, погазили правила игре и понашања на политичкој сцени РС која као апсолутно правило важе у земљама из којих долазе, према мишљењу српских радикала изостала је општрија реакција коалиционог партнера СДС-а.

Подршка Умићевићу

Стога нас је не само изненадио већ и справом можемо рећи разочарао став одборника у Скупштини општине Пале који не само да нису подржали декларацију наших одборника којом се изражава оштар протест високом представнику међународне заједнице већ су нас „саветовали“ да декларацију повучемо и да се о њој не гласа.

Како смо онда могли очекивати другачији став одборника Коалиције за целовиту и демократску БиХ, тако се на нашу огромну жалост догодило да нас наш коалициони партнер остави усамљене по овом не само за Српску радикалну странку РС важном питању.

Окружни одбор Српске радикалне странке РС својим ставовима дао је и безрезервну подршку градоначелнику господину Ђорђу Умићевићу, истичући да остаје принципијелан и не признаје насилне смене функционера који су вољом народа изабрани на одређене функције.

Својим ставовима општински одбори дали су и подршку акцијама којима треба спречити деловање избеглих и расељених лица, посебно сада у зимском периоду, као што су подржали и народ Српске Костајнице у одбрани дела територије РС који је издајничким потписом члана Председништва РС Живка Радишића

отуђен из РС. Чланови општинских одбора Српске радикалне странке РС, као и чланови Окружног одбора сматрају да је решење политичке кризе у РС могуће једино поштивањем Устава и закона РС, па су затражили од Живка Радишића да повуче свој потпис са Њујоршке декларације, јер се тим документом врши ревизија Дејтонског споразума с крајњим циљем интегрисања РС у целовиту БиХ што директно води уништењу РС.

Наш циљ и задатак је очување Републике и народа који у њој живи. Стога верујемо да ћемо неке разлике, макар оне понекад биле и значајнијег карактера, разумно решавати пре свега са националним и патриотским странкама што се посебно односи на нашег коалиционог партнера СДС.

Убеђени смо да је то могуће како политичким дијалогом, тако и конкретним радом на терену који ћемо наставити истим интензитетом као и до сада, а да нисмо без обзира на све заклоњене и проблеме седели скрштених руку показује и пример Скупштине општине Ново Сарајево која је једна од градских општина у којој је већинска власт припала Српској радикалној странци РС чији председник Миленко Тодоровић, који је и шеф клуба Српске радикалне странке РС у градској скупштини, посебно истиче допринос странке и општинске власти на активностима око изградње 309 надгробних споменика погинулих бораца, завршетка спомен-собе у знак сећања на погинуле српске борце у протеклом отаџбинском рату, као и капеле на локалном војничком и градском гробљу, обезбеђење локација за 335 станова за колективну изградњу, од чега је једна стамбена зграда за породице погинулих бораца.

Овоме треба додати и низ активности на изградњи нових саобраћајница и санирању постојећих путева, те бројне акције и манифестације у домену културе и спорта.

Увијек са народом и само за народ

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦИЈА, БАЊА ЛУКА, 9. ДЕЦЕМБРА 1999.

ПОЉУПЦИ ДОДИКА И КЛАЈНА

- Мимо Устава и закона РС Милсрад Додик договара са Жаком Клајном, навећим "етничким чистачем" Срба из источне Славоније и Барање, учешће српских полицајаца са муслиманима и Хрватима у саставу мировних снага у Источном Тимору
- Српска радикална странка РС одбацује такозвани Статут о дистрикту Брчко
- Српски радикали наојштрије осуђују одлуку Владе РС о протеривању југословенског динара из РС

Српска радикална странка Републике Српске одржала је своју редовну конференцију за новинаре 9. децембра 1999. године у Међународном прес-клубу у Бања Луци. На прес-конференцији су учествовали генерални секретар Српске радикалне странке РС Огњен Тадић и председник Врбашког окружног одбора и Градског одбора Српске радикалне странке РС Бања Лука Дане Бранковић.

Огњен Тадић: Данас ћемо се посебно осврнути на синоћни договор између Милорада Додика и Жака Клајна у вези са учествовањем полицијских снага Републике Српске у такозваним мировним операцијама Уједињених нација.

Тај договор је направљен супротно закључцима Народне скупштине Републике Српске јер је њима Народна скупштина одбацила дио декларације у којем се предвиђа таква врста војних операција. С друге стране, изјава господина Додика, како ће то служити афирмацији РС, потпуно је нетачна.

Питам вас да ли афирмацији Норвешке, Данске, или Француске служи то што њихови војници учествују у операцијама СФОР-а, прогоне народ, истерују на улици, туку, хапсе људе за које није ни утврђено да су за било шта криви и слично.

Радио-телевизија Републике Српске синоћ нам је уприличила могућност да видимо један несвакидашњи догађај, а то је љубљење господина Додика и господина Клајна. То је у најмању руку било необичаједно, поготово ако знамо да господин Клајн, онакав какав јесте, вероватно није ијеливан ни од рођене мајке.

Српска радикална странка не прихвата наводе из такозване коначне одлуке о Статуту дистрикта Брчко због тога што су они у потпуној супротности са Дејтонским мировним споразумом. Ми ћемо се у институцијама РС и заједничких органа трудити да те одредбе буду промењене и прилагођене ономе што је утврдио Дејтонски мировни споразум и ономе што представља интерес грађана РС и РС у целини.

Огњен Тадић, главни секретар Српске радикалне странке Републике Српске

Српска радикална странка РС осуђује потпуно напуштање употребе динара у платном систему РС.

Ови догађаји имају различиту врсту позадина, и политичку и криминалну.

Политичка позадина, заправо, представља настојање господина Додика да испуни жељу својих ментора и уклони, супротно Дејтонском мировном споразуму, из платног промета РС двовалутни систем, тачније да онемогући утицај директора на стање у РС чиме се заправо привреда РС доводи у једно колапсно стање.

Криминална позадина је и у томе што господин Додик на овај начин у потпуно преузима, по угледу на оног човека који га је и поставио, практично, својом политичком снагом, место председника Владе. То значи да преузима контролу над црним тржиштем.

Ми се налазимо у ситуацији да ће доћи до великог диспаритета између конвертибилне марке и немачке марке, јер су наши привредници принуђени да у немогућности да располажу са својим динарима, купују немачке марке на црном тржишту

за конвертабилне марке које добијају преко службе за платни промет, односно државне банке, што ће на крају крајева проузроковати да ће се повећати вредност немачке марке у односу на конвертибилну марку и да ће тима пасти укупни животни стандард, то јесте валута ће бити практично обезвредена, а разлика између вредности конвертибилне марке и немачке марке ићи ће у руке криминалаца који окружују господина Додика и њега самог.

На крају позивамо све грађане РС да бојкотирају наредне изборе због тога што они нису заказани у демократским условима и због тога што на њима неће моћи учествовати више од две трећине грађана читаве БиХ, чиме се заправо ствара атмосфера у којој је демократија нешто на шта право имају само поједини људи који су по укусу странаца, а не процес из кога би ми требало да добијемо људе који на легалан и легитиман начин представљају интересе народа, односно интересе гласача који их бирају.

Дана Бранковић: Српска радикална странка РС одбацује одлуку господина Фердинанда Петрича о смењивању 22 функционера БиХ, од тога девет Срба, седам муслимана и шест Хрвата. То би он могао да уради да је ово протекторат а он протектор. С обзором да није ни једно ни друго, његова одлука је неприхватљива.

Клуб одборника Српске радикалне странке у градској скупштини даје пуну подршку председнику Скупштине града Бања Луке Борђу Умићевићу. Сутра у 13 часова имамо седницу градске скупштине где ћемо и тај новонастали проблем разматрати.

Могу унапред да кажем да ће Клуб одборника Српске радикалне странке дати пуну подршку нашем градоначелнику, јер је он изабран по Статуту Скупштине града Бања Лука и по Пословнику Скупштине града Бања Лука и ми ћемо се тих стандарда и држати.

Информативна служба
Српске радикалне странке
Републике Српске

Бијељина, 29. децембар 1999. године
Митинг Српске радикалне странке под називом:
ПРИДРУЖИТЕ НАМ СЕ

**СВЕ ЗА СРПСТВО
А СРПСТВО НИЗАШТА**